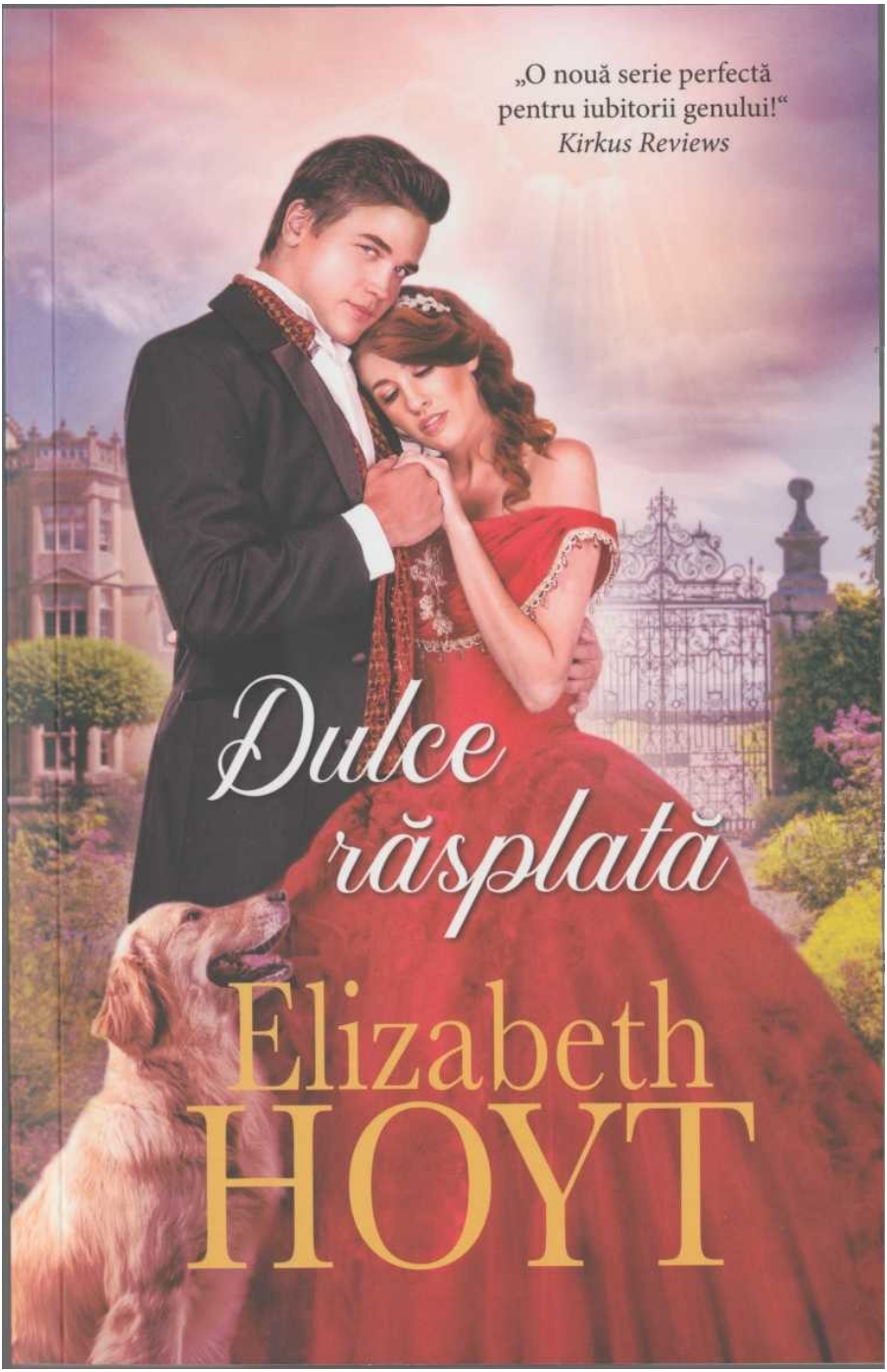

ELIZABETH HOYT

DULCE RĂSPLATĂ
SERIA GREYCOURT 1

***Not the Duke's Darling by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2018 Nancy M. Finney
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României
HOYT, ELIZABETH
Dulce răsplată / Elizabeth Hoyt
trad. din limba engleză: Irina Fulger - Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7167-7
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
Elizabeth Hoyt
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
Bucureşti

Pentru toate femeile care muncesc cât este ziua de lungă, care au grijă de familie, de prieteni şi de comunitate, care uneori noaptea târziu cad pradă disperării, dar apoi se trezesc dimineaţa şi o iau de la capăt.

Sunteţi puternice, curajoase şi frumoase! Această carte vă este dedicată.

Capitolul 1

Iată cum a început totul!

Cu mult, mult timp în urmă, trăia un prinţ puternic care avea un singur copil – o fată.

Era frumoasă, trufaşă şi răsfăţată, iar numele ei era Rowan.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Mai 1760, Londra, Anglia

Dacă ar fi întrebat-o cineva pe Freya Stewart de Moray la vârsta de 12 ani ce se aştepta să facă peste 15 ani, ar fi enumerat trei lucruri:

Unu: să scrie un pamflet despre inteligenţa superioară a femeilor comparată cu a bărbaţilor – mai ales bărbaţii care aveau rolul de *fraţi.*

Doi: să se răsfeţe mâncând cât de multe tarte cu zmeură voia.

Şi trei: să se ocupe de reproducerea spanielilor, ca să aibă căţei cu care să se joace la nesfârşit.

La 12 ani, îi fuseseră *foarte* dragi căţeii.

Dar asta fusese înainte de tragedia Greycourt, care îi distrusese familia şi aproape îl omorâse pe fratele ei mai mare, Ran.

Totul se schimbase după tragedie.

Din acest motiv, la 12 ani, Freya nu ar fi putut niciodată prezice ce făcea *realmente* la 27 de ani: lucra ca reprezentant pentru vechea societate secretă Femeile înţelepte.

Freya înainta grăbită pe strada londoneză spre vechile scări de la Wapping. La ultima intersecţie îşi dădu seama că erau urmăriţi. Privi spre însoţitorii ei. Betsy era doică şi abia împlinise 20 de ani. Fata era îmbujorată şi gâfâia, părul negru căzându-i peste obrajii umezi şi ochii mari de groază. În braţele doicii se afla Alexander Bertrand, al şaptelea conte de Brightwater.

În vârstă de un an şi jumătate.

Din fericire, Excelenţa Sa, cu obrajii rozalii şi cu gura încreţită ca un boboc, dormea în braţele lui Betsy.

În spatele lor erau doi bărbaţi cu o reputaţie proastă, care păreau a-i urmări pe Freya şi pe însoţitorii ei.

Freya încerca să găsească un plan de scăpare. Ziua era însorită. Pescăruşii ţipau deasupra străzilor din Wapping. Ea şi Betsy mergeau în paralel cu Tamisa, aflată la câteva străzi distanţă, iar mirosul greu al râului se simţea puternic în aer.

Estimă că mai aveau mai puţin de 400 de metri până la vechile scări din Wapping. Strada era aglomerată în acea perioadă a zilei. Cotigile se zdruncinau, pline cu mărfuri străine aduse prin portul Londrei. Negustori şi căpitani de corăbii elegant îmbrăcaţi se loveau de marinari beţi care deja se împleticeau. Femeile din clasa muncitoare aveau grijă să evite marinarii, în vreme ce prostituatele aveau grijă să-i acosteze.

Freya se mai uită o dată în urmă.

Încă erau acolo.

Cei doi bărbaţi puteau doar să meargă în aceeaşi direcţie cu ele. Sau puteau fi trimişi de Gerald Bertrand, unchiul după tată al lui Alexander, cu ordinul de a aduce înapoi copilul-conte. Dacă îl luau, ea nu mai avea altă şansă de a salva copilul.

Sau puteau fi bărbaţi Dunkelder[1], desigur.

Pulsul Freyei se acceleră la gândul acesta. Membrele Societăţii Femeile înţelepte erau vânate de mult de bărbaţii Dunkelder – fanatici dezgustători, superstiţioşi care ştiau de existenţa lor şi le considerau vrăjitoare ce trebuiau arse.

Dacă urmăritorii erau bărbaţi Dunkelder sau oamenii lui Bertrand, ea trebuia să facă repede ceva, altfel nu avea să ajungă niciodată la scări.

— Ce este? întrebă Betsy cu răsuflarea întretăiată. De ce vă tot uitaţi în urmă?

---

1 Cu mult timp în urmă, Dunkelder era un vânător de vrăjitoare, (n.red.)

— Suntem urmărite, îi zise Freya în vreme ce o trăsură neagră imensă dădea colţul, venind spre ele încet din cauza străzii aglomerate.

Betsy suspină şi îl ridică mai sus în braţe pe Excelenţa Sa.

Pe uşa trăsurii era un blazon aurit şi ornamentat pe care Freya nu-l recunoscu. Nu că ar fi contat. Aveau nevoie să fie în siguranţă şi de un loc unde să se ascundă de bărbaţi. Indiferent cine era aristocratul din trăsură, Freya era sigură că îl putea opri vreo două minute.

Doar de asta aveau nevoie.

O prinse pe Betsy de braţ.

— Fugi!

Freya ţâşni în spatele trăsurii, trăgând-o pe Betsy după ea. Bărbaţii care le urmăreau strigară, iar trăsura se zdruncină, oprindu-se.

Ea o trase pe Betsy pe partea cealaltă a trăsurii, spre uşă, o deschise şi împinse înăuntru doica şi copilul. Freya sări înăuntru, trântind uşa trăsurii în urma ei.

Ateriză în mâini şi genunchi, apoi ridică privirea.

Betsy stătea pe podeaua trăsurii, îndepărtându-se speriată de un câine mare şi galben, care părea să se uite uimit la doică. În mod miraculos, Alexander, cel mai mic conte din ţară, nu se trezise.

Bărbatul de lângă câine se mişcă.

— Pardon?

Cel puţin asta *spusese.* Ceea ce voise să spună era „Ce naiba?”

Freya îşi smulse privirea de la câine şi ridică privirea spre ochii albaştri încadraţi de gene negre şi dese. Tolănit pe banchetă, cu picioarele întinse spre locul opus, se afla Christopher Renshaw, duce de Harlowe.

Bărbatul răspunzător de distrugerea fratelui ei, Ran.

I se tăie respiraţia, coborî privirea şi văzu ceva.

Nemernicul purta inelul cu sigiliu al lui Ran.

Ridică iar privirea şi aşteptă ca el să-i rostească numele. Ca adevărata ei identitate să îi fie dezvăluită după ce se ascunsese cinci ani lungi în Londra.

Expresia lui însă nu se schimbă deloc când spuse:

— Cine sunteţi?

Nu o recunoscuse.

El şi Julian Greycourt fuseseră cei mai buni prieteni ai lui Ran. O văzuse în fiecare săptămână a vieţii ei până la tragedia Greycourt. Cândva, jurase să se mărite cu acest ticălos. Desigur, atunci avea 12 ani şi se întâmplase înainte ca Ran să fie aproape omorât. Dar chiar şi aşa…

Nu o recunoscuse.

Cât de *prost* era!

Freya îşi îndreptă boneta şi se încruntă la duce.

— Nu sunteţi Lady Philippa.

Sprâncenele ducelui coborâră.

— Eu…

— Ce căutaţi în trăsura lui Lady Philippa? întrebă Freya furioasă, dar nu pe un ton dezagreabil.

Trăsura se zdruncină şi se puse în mişcare când Alexander se trezi cu un scâncet. Afară, un bărbat înjură.

Cineva lovi în uşa trăsurii.

Harlowe se uită de la Freya la Betsy şi la copil şi înapoi la Freya. Susţinându-i privirea, el se ridică.

Freya încremeni.

Betsy şi copilul suspinară.

Harlowe se aplecă peste Freya şi apoi privi afară pe fereastră, după care o închise şi trase draperia. Se aşeză la loc, cu un muşchi tresărind în maxilar, în timp ce mâna lui dreaptă se aşeză pe capul câinelui.

— Nu ştiu în ce necazuri aţi fi putut intra sau de ce vă urmăreau brutele alea.

Freya deschise gura, gândindu-se cu disperare la o poveste.

Ducele ridică mâna.

— *Nici măcar* nu-mi pasă. Vă duc până la Westminster. După aceea sunteţi pe cont propriu.

Harlowe se oferea să le *ajute* pe ele, două străine? Acest gest nu avea sens venind din partea bărbatului care îl abandonase cu sânge-rece pe Ran.

— Mulţumesc, zise Freya, simţind cuvintele ca pe un

acid ce vărsa ură pe limba ei. Dar nu va fi necesar. Se uită la Betsy. Voi sări când trăsura va încetini din nou. Vreau să numeri până la douăzeci şi apoi să mă urmezi.

— Şi copilul? o întrerupse autoritar ducele. Doar nu doriţi să-i puneţi pe amândoi în pericol, cerându-i să sară dintr-o trăsură în mişcare?

— Atunci opriţi trăsura pentru ea, rosti mieros Freya.

Privirile lor se înfruntară preţ de o secundă. Chipul lui era plin de furie. Era limpede că nu era obişnuit să-i dea ordine cineva – cu atât mai puţin o femeie.

„Ghinion."

Freya se apropie de Betsy şi-i şopti la ureche:

— Ţine minte să o iei pe treptele vechi din Wapping şi să o cauţi pe femeia cu pelerină neagră şi glugă gri.

— Dar dumneavoastră? şopti agitată Betsy.

Freya se îndreptă şi îi zâmbi fetei încurajator.

— Te voi găsi, să nu-ţi fie teamă!

— Oh, domnişoară…

Freya clătină ferm din cap, îl sărută pe micul conte pe obrazul grăsuţ şi adorabil şi îi făcu ducelui cu ochiul.

— A fost o plăcere, Excelenţă.

Apoi sări din trăsură.

Se poticni când atinse caldarâmul cu ghetuţele şi pentru o secundă înfiorătoare crezu că era gata să ajungă sub roţile trăsurii.

Dar îşi reveni.

Chiar când auzi un strigăt în urma ei.

Freya îşi prinse fustele cu ambele mâini şi *fugi.* O luă pe un drum în jos, îndreptându-se spre râu.

În urma ei se auzeau paşii urmăritorilor.

O luă pe o alee îngustă şi se opri. La celălalt capăt era al doilea bărbat.

Freya se întoarse.

Primul bărbat era în spatele ei, apropiindu-se repede.

Ţâşni spre o deschidere arcuită în dreapta, ajungând brusc într-o mică curte, închisă pe toate părţile de clădirile din jur. Putoarea latrinelor publice era copleşitoare. Chiar în faţă văzu spatele unei taverne.

Un bărbat deschise uşa cârciumii şi vomită într-o parte.

Freya alergă pe trepte, trecu de el şi intră în grabă în bucătăria plină de aburi. Două servitoare se uitară uimite în timp ce ea alerga. În urma ei, bărbatul de la uşa din spate înjură.

Se trezi într-un hol întunecat. În faţă era o toaletă comună, iar în dreapta se aflau scări. Putea încerca să se ascundă într-una din camerele de deasupra, dar era o fundătură. Dacă o urmăreau până sus, era încolţită.

Freya alergă prin toaleta comună, unde, cu excepţia unei singure propuneri indecente, nu o băgă nimeni în seamă. Ieşi prin faţa cârciumii şi ajunse pe chei. Văzu Tamisa, cu apa sclipind în soare. Evident, era o imagine înşelătoare: toaleta prin care tocmai alergase avea să fie golită direct în râu. Freya o luă la stânga, îndreptându-se spre est, cu râul în dreapta. Nu mai fugi şi începu să meargă în pas iute pentru că avea un junghi într-o parte din pricină că alergase. Urmăritorii ei nu ieşiră din cârciumă. Poate că îi lăsase în urmă.

Poate că îi prinseseră pe Betsy şi pe copil.

„Dumnezeule, nu!”

De pe aleea din faţă apăru o siluetă. Freya se sperie, după care o recunoscu pe Betsy. Uşurarea aproape că o făcu să se împiedice.

Doica avea ochii mari.

— Oh, slavă Domnului că sunteţi dumneavoastră, domnişoară! Dacă mă prind oamenii domnului Bertrand, nu ştiu ce îmi vor face.

— Atunci nu vom permite să se întâmple asta, răspunse dârz Freya. Se uită la conte şi-l văzu că îi zâmbea cu un deget grăsuţ în gură. Îşi strânse buzele. Nu, nu voi permite ca vreunul din voi să-i cadă în mână.

În urma lor se auzi un strigăt.

Fuseseră găsite.

— Repede! o îndemnă Freya, luând-o la fugă.

În faţă văzu aleea ce ducea spre vechile trepte din Wapping.

Betsy se ruga în şoaptă.

Nu aveau să ajungă. Treptele erau prea departe, iar bărbaţii din urma lor prea aproape.

— Dă-mi copilul! zise Freya.

— Domnişoară?

Betsy arăta îngrozită, dar făcu ce-i ceru Freya.

Ea luă în braţe micul trup al lui Alexander. El începu să plângă cu gura deschisă şi o udă pe gât.

— Fugi spre scări!

Eliberată de trupul micului Lord Brightwater, Betsy fugi.

Contele plângea în urechea Freyei în timp ce ea alerga. Micul lui corp tremura, iar chipul îi era roşu din cauza agitaţiei. Dacă o prindeau, nu se putea lupta cu ei având copilul în braţe. Îl putea pierde pe Alexander. Unchiul lui avea să îl ascundă în spatele zidurilor, păzit de gărzi şi de legile făcute de bărbaţi, iar ea nu avea să-l ia niciodată înapoi.

În faţă, de pe aleea ce ducea spre scări, apăru o siluetă. Era scundă, subţire şi purta o pelerină neagră cu glugă gri.

Ridică braţele, cu un pistol în fiecare.

Freya se aruncă la pământ, aterizând dureros pe umăr pentru ca bebeluşul să nu fie rănit.

Sunetele se auziră simultan şi atât de puternice încât Lord Brightwater se opri din plâns, suspinând cu gura deschisă şi ochii mari.

Freya îl sărută şi apoi privi în urma lor.

Un bărbat era la pământ, înjurând. Celălalt se întorsese şi o luase la goană.

Când Freya îşi întoarse privirea, Crow venea spre ea.

— Ai întârziat.

Întinse mâna şi o ajută pe Freya să se ridice.

— Mulţumesc, mormăi Freya, acceptându-i mâna.

Se grăbiră împreună spre scări.

Betsy era acolo, hohotind în braţele unei femei îmbrăcate elegant, cu o aluniţă deasupra buzei superioare.

— Alexander!

Femeia se întoarse spre ele.

Contele de Brightwater începu să se foiască în braţele Freyei.

— Mama.

Freya dădu copilul mamei lui.

— Oh, scumpul meu!

Contesa văduvă de Brightwater îşi îmbrăţişă unicul copil, lipindu-şi obrazul de al lui. Ridică privirea spre Freya cu ochii lucind.

— Mulţumesc! Nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine. Am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată pe Alexander.

Temerile contesei aproape se adeveriseră: cumnatul ei, domnul Bertrand, îi interzisese să-şi mai vadă fiul pentru ca el să o poată controla pe contesă, dar şi averea rămasă micului său nepot.

Freya încuviinţă din cap, dar, înainte să apuce să răspundă, Crow zise:

— Ar fi bine să plecăm imediat, milady! Nu ştim dacă mai sunt alţi bărbaţi în urmă.

Lady Brightwater încuviinţă din cap şi se întoarse pentru a coborî treptele împreună cu Betsy. Freya văzu o mică ambarcaţiune ce aştepta jos.

— Ea şi servitorii ei au bilete pentru o corabie spre colonii, murmură Crow. Acolo vor fi în afara influenţei cumnatului ei.

— În regulă, răspunse moale Freya. Un copil n-ar trebui să crească fără o mamă iubitoare dacă acest lucru e posibil.

Crow înclină capul spre Freya, dar zise doar atât:

— La miezul nopţii să fii la grajduri! Am un mesaj.

Se întoarse şi coborî repede scările.

Freya inspiră. Rolul ei în acea misiune se terminase. Privi cum micul grup urcă în ambarcaţiune, iar cârmaciul se îndepărtează de trepte. Betsy ridică mâna în semn de rămas-bun.

Freya flutură şi ea din mână. Probabil nu avea să-i mai vadă niciodată pe Betsy, adorabilul conte şi pe mama

lui, dar măcar ştia că erau în siguranţă.

Şi asta era tot ce conta.

*

Christopher Renshaw, duce de Harlowe, se uita pe fereastra trăsurii lui mai târziu în acea zi, în timp ce se îndrepta spre West End în Londra.

Dimineaţa lui fusese ca oricare alta de când se întorsese în Anglia – plictisitoare –, până când o pisică sălbatică se urcase în trăsura lui. Nu reuşea să nu se mai gândească la ea. Fusese ca apa rece peste faţă: şocantă, dar înviorătoare. Şi, ca nişte stropi de apă, îl trezise pentru prima dată după luni întregi.

Poate ani.

Femeia îl săgetase cu privirea de pe podeaua trăsurii lui cu nişte ochi verzi-aurii frumoşi şi îl provocase, fără să îi pese de poziţia dezavantajoasă – pur şi simplu la picioarele lui.

Fusese ceva uluitor.

„Fascinant.”

În cei doi ani de când dobândise ducatul – lucru oarecum surprinzător –, aproape că se obişnuise cu veneraţia, linguşirea şi lăcomia făţişă trezite de titlul lui. Puţini oameni îl mai priveau ca pe un bărbat în viaţă.

Şi niciunul nu-l trata cu dispreţ.

Cu excepţia pisicii sălbatice.

Purta o rochie simplă maro şi una din acele omniprezente bonete albe cu dantelă în jurul feţei ei la fel de simple, ascunzând culoarea şi coafura părului. Ar fi putut să fie soţia vreunui cârciumar sau a unui negustor de peşte şi, dacă n-ar fi deschis gura, el ar fi presupus că accentul ei era unul obişnuit. Dar observase că era instruită şi avea accent scoţian.

Şi apoi fusese privirea aceea veninoasă, de parcă îl cunoştea şi avea vreun motiv să-l deteste.

Tess se sprijini de coapsa lui în timp ce trăsura coti.

Christopher îşi lăsă absent mâna pe capul ei,

frecându-i cu degetele vârfurile moi ale urechilor.

— Poate că e nebună.

Tess scânci şi puse laba pe genunchiul lui.

El ridică uşor colţul gurii.

— Oricum, nu mă îndoiesc că a fost ultima dată când am văzut-o.

Oftă şi privi din nou afară pe fereastra trăsurii. Trecuseră de Covent Garden şi se apropiau de clubul Jackman. După o dimineaţă petrecută la depozitele din Wapping, supraveghind o nouă tranzacţie maritimă, urmată de o după-amiază obositoare în centrul oraşului, cu întâlniri cu oameni de afaceri, Christopher avea mare nevoie de cafea şi o oră de citit ziarele în linişte.

Şi, ca de obicei, singur.

Ani întregi fusese exilat de pe aceste ţărmuri. Trăise într-o ţară cu privelişti, mirosuri şi oameni străini. Şi în tot acest timp – treisprezece *ani* – se gândise că, atunci când avea să se întoarcă în Anglia, locul naşterii lui, totul avea să fie diferit.

Că avea să fie *acasă.*

Doar că se întorsese pentru un titlu prea măreţ. La părinţii decedaţi, la prietenii distruse şi transformate în cenuşă. La vile enorme în care răsunau paşii lui singuratici când trecea prin ele.

Anglia nu mai era acasă. Tot ceea ce ar fi putut construi şi iubi acolo se pierduse în timp ce el îşi petrecuse tinereţea în India. Era prea târziu să găsească un cămin acum.

Locul lui nu era aici.

*

Cinci minute mai târziu, Christopher intră cu Tess la Jackman. Lacheul în livrea de la uşă clipi la câinele ce mergea alături de Christopher, dar era mult prea bine instruit ca să aibă vreo obiecţie.

Existau unele avantaje în a fi duce.

Jackman era la modă – dar nu foarte la modă – şi era

frecventat de domni care trăiseră în India şi în afara ţării. Selecţia de ziare era una dintre cele mai bune din oraş, fiind principalul motiv pentru care devenise membru.

Găsi un scaun lângă foc, ceru unui lacheu să deschidă fereastra din spatele lui şi curând se cufundă în ştiri, cu o cafetieră pe măsuţa de lângă cot. Tess se întinse în apropiere, sub masă. Comandase o farfurie de brioşe odată cu cafeaua şi din când în când îi dădea câte o bucăţică lui Tess, care o înhăţa.

Christopher se încruntă la vederea unui articol despre o luptă cu francezii la Wandiwash în sud-estul Indiei, când cineva se aşeză pe scaunul din faţa lui. Tess mârâi.

Christopher se încordă. *Nimeni* nu-l deranja la Jackman.

Înălţă capul şi îl văzu pe idiotul Thomas Plimpton uitându-se nervos la Tess.

Christopher pufni. Se întorsese în Anglia de aproape doi ani, iar pe Plimpton nu-l văzuse de patru ani. Dar, dacă nu se petrecuse vreun miracol, omul era în continuare cel mai rău soi de laş. Plimpton avea nişte ochi albaştri sperioşi, un chip rotund şi o gură care mereu părea pe jumătate deschisă. În mod ciudat, aceste trăsături îl făceau un bărbat chipeş – cel puţin în ochii doamnelor.

Christopher se uită la el.

— Ah… începu Plimpton, părând nervos. Putem vorbi, Renshaw?

— Harlowe, rosti Christopher.

— Poftim?

— Sunt ducele de Harlowe, zise lent şi clar Christopher.

— Oh! Plimpton înghiţi în sec vizibil. D-da, desigur… Excelenţă. Putem vorbi?

— Nu.

Christopher îşi îndreptă din nou atenţia spre ziar.

Auzi un foşnet şi ridică privirea.

Plimpton avea o bucată de hârtie în mână.

— Am nevoie de fonduri.

Christopher nu răspunse. Nu avea sens să încurajeze

obrăznicia bărbatului. Plimpton ştia prea bine că el îl dispreţuia – şi *de ce.*

Dar Plimpton trebuie să fi găsit un pic de curaj. Ridică bărbia.

— Am nevoie de 10 000 de lire. Aş vrea să mi le dai tu.

Christopher arcui lent o sprânceană. Plimpton înghiţi.

— Ş-şi dacă nu o vei face, voi face publică *asta.*

Împinse bucata de hârtie către Christopher.

El o luă şi deschise ceea ce era clar o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul dezordonat şi simţi un mic junghi în inimă. „Sophy."

Soţia lui era moartă de patru ani, dar asta nu pusese capăt jurământului de a o onora şi de a o proteja.

Mototoli scrisoarea şi o aruncă în foc.

Hârtia se aprinse imediat, arzând aproape instantaneu. Cenuşa gri se răspândi pe grătar.

— Nu e singura pe care o am, zise previzibil Plimpton.

Christopher aşteptă.

Plimpton încă ţinea bărbia ridicată, cu o privire sfidătoare şi curajoasă. Fără îndoială, se credea un soi de cavaler în armură. În India jucase rolul unui erou.

— Am multe alte scrisori ascunse într-un loc sigur. Un loc pe care tu nu-l vei putea găsi. Ş-şi, dacă păţesc ceva, am lăsat instrucţiuni să fie publicate.

Idiotul credea că el îl putea *omorî?* Christopher doar îl privi, dar Tess mârâi din nou, scoţând un sunet scăzut şi ameninţător.

Ochii lui Plimpton se măriră, mutându-se de la câine la chipul lui Christopher.

— Cumnatul meu, baronul Lovejoy, va organiza o petrecere peste două săptămâni. Am fost invitat şi, fără îndoială, ai fost şi tu. Adu banii acolo şi îţi voi da scrisorile în schimb!

Christopher inspiră şi se gândi o clipă la următoarea acţiune. Dispreţuia evenimentele sociale, iar o petrecere într-o reşedinţă era ocazia potrivită să încheie socotelile fără a fi văzuţi de ceilalţi invitaţi. Putea să refuze şi să-i facă

un deserviciu lui Plimpton, dar până la urmă cel mai uşor şi mai puţin complicat era să plătească pentru scrisorile acelea blestemate.

— *Toate* scrisorile, declară Christopher.

— D-da, toate.

Christopher se ridică şi plecă, cu Tess mergând alături, în vreme ce Plimpton încă se bâlbâia. Mai bine pleca decât să facă un gest pe care putea să-l regrete mai târziu.

Greşise o dată faţă de Sophy. Nu avea să o mai facă.

Capitolul 2

Rowan avea părul de culoarea focului, pielea albă ca norii şi ochii verzi precum muşchiul ce creştea pe malul râurilor.

Ea avea trei verişoare care o însoţeau peste tot. Numele lor erau Bluebell, Redrose şi Marigold. Rowan ţinea la Bluebell şi Redrose, dar pe Marigold o detesta.

Din ce motiv, nu se aflase niciodată.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Târziu în acea seară, Freya alese un fir de mătase şi-l băgă în acul de cusut.

— Ce brodezi, domnişoară Stewart? întrebă cea mai mare dintre fetele Holland, Arabella, aplecându-se peste braţul Freyei.

Stăteau pe aceeaşi canapea în salonul reşedinţei Holland.

Freya era însoţitoarea lui Lady Holland de când venise la Londra în urmă cu cinci ani, pentru a fi Macha[2] pentru Femeile înţelepte. De la bun început folosise numele ei mijlociu – un nume scoţian care să explice accentul ei scoţian. Bărbaţii Dunkelder ştiau că femeile din familia de

2 Macha este o zeiţă din mitologia irlandeză asociată cu războaiele şi suveranitatea. (n.red.)

Moray fuseseră membre ale Societăţii Femeile înţelepte de generaţii, aşa că era imperativ ca nimeni să nu ştie că ea era fiica ducelui de Ayr.

— Este un şoim de iarnă, răspunse Freya, făcând un punct roşu aprins sub răpitoare.

— Ce face?

— Smulge inima unei vrăbii, zise senină Freya.

— Oh! Arabella păru un pic palidă. Este foarte realistic.

— Este, nu-i aşa?

Zâmbi la lucrarea ei violentă, după care se uită la ceasul de pe şemineu. Abia era ora zece, ceea ce însemna că mai avea două ore până la întâlnirea ei cu Crow.

În rolul ei de Macha, Freya trebuia să adune informaţii, bârfe şi noutăţi pentru membrele Societăţii Femeile înţelepte, cele mai multe dintre ele locuind pe proprietatea lor în apropiere de Dornoch, în nordul îndepărtat al Scoţiei. Cele ca ea şi Crow – care locuiau în afara comunităţii – purtau războiul cu bărbaţii Dunkelder. Un război de supravieţuire.

Un război dus ca femeile din Anglia să trăiască libere.

— Ce ai făcut în ziua liberă, domnişoară Stewart? întrebă absentă Lady Holland.

Stătea pe fotoliu, în stânga, şi se încrunta la propria broderie, care părea să se fi încurcat.

— Nimic extraordinar, milady, răspunse Freya.

Lăsă ghergheful, îl luă pe al lui Lady Holland şi începu să descurce firele de mătase încurcate.

— Oh, mulţumesc! zise Lady Holland, părând uşurată. Angajatoarea ei era o doamnă scundă, cu nişte sâni rotunzi demodaţi şi o personalitate practică, hotărâtă, dar broderia o înfrângea. Şi cum a fost ieşirea ta cu domnul Trentworth, Regina?

— Are o nouă pereche de cai – sunt absolut superbi, zise Regina, care stătea pe scaunul din faţa Freyei. Se potrivesc perfect şi sunt aşa de vioi! L-am implorat să-i lase liberi să alerge prin Hyde Park, dar a refuzat.

— Foarte bine că a refuzat, spuse Lady Holland, dar

zâmbi cu afecţiune. Sunt mulţumită că e un tânăr cu bun-simţ.

— *Şi* are un profil clasic. Regina păru visătoare preţ de o clipă, apoi îşi reveni. Mamă! Domnul Trentworth a spus că astăzi se gândeşte să-i facă o vizită lui *papa.*

— *Aşa* a zis? Lady Holland înălţă capul precum un ogar ce vedea un iepure. Va trebui să-i spun tatălui tău.

Regina se încruntă îngrijorată.

— Ce crezi că îi va spune domnului Trentworth?

— Nu fi prostuţă! replică Lady Holland. Domnul Trentworth provine dintr-o familie incontestabil bună şi are un venit frumuşel. Dacă nu ar fi fost aşa, tatăl tău l-ar fi trimis de mult la plimbare. Nu-ţi face griji, îi va da binecuvântarea peţitorului tău.

Regina ciripi, iar Arabella o îmbrăţişă, dar Freya observă că Lady Holland continua să se uite la Arabella. Între sprâncene avea o linie fină.

— Eu şi Arabella ne putem retrage la culcare, mamă? întrebă Regina, evident dornică să bârfească cu sora ei.

Lady Holland flutură din mână, iar fetele ieşiră grăbite din încăpere.

Freya îi dădu înapoi ghergheful. În timp ce Lady Holland se încruntă la broderie, se lăsă tăcerea.

Ea îşi drese glasul, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Nu sunteţi de acord cu căsătoria, milady?

Nu găsea motive pentru care angajatoarea ei să nu o facă – Lady Holland enumerase deja calităţile domnului Trentworth şi întotdeauna păruse ataşată de tânăr. Freya considera că, dacă Regina *trebuia* să se mărite, el era foarte potrivit pentru ea.

— Din contră.

Dar Lady Holland părea afectată.

Freya o privi dintr-o parte.

— Atunci?

— Aş prefera ca Arabella să se aranjeze prima.

Multor mame nu le-ar fi păsat în ce ordine se căsătoreau fetele lor, dar Lady Holland se frământa din pricina Arabellei.

— Ah…

Freya îşi aplecă capul peste propria broderie şi îşi aminti că, de fapt, ceea ce se aplica în cazul membrelor Societăţii Femeile înţelepte *nu* era valabil pentru doamnele din societatea londoneză, deşi *ar fi trebuit să fie.*

Nici Regina, nici Arabella nu erau o mare frumuseţe, dar ambele aveau părul de culoarea grâului, ca al mamei lor, şi tenul alb. Regina era cea mai frumoasă şi mai plină de viaţă din cele două. Arabella avea chipul prelung, nasul tatălui ei şi modul lui serios de a fi. Avea un umor sec şi putea să discute despre filosofie, literatură şi istorie – niciuna din acestea nefiind calităţi care să atragă aristocraţii londonezi.

Din punctul ei de vedere, aristocratul obişnuit din Londra era în căutare de avere, descendenţă nobilă şi frumuseţe.

Lucruri care se aflau în *exteriorul* femeii, nu în interior.

Până şi crescătorii de câini cunoşteau valoarea inteligenţei animalele lor. De fapt, era destul de surprinzător că aristocraţia engleză nu ajunsese complet idioată.

— Dacă ar avea parte de o conversaţie liniştită cu un domn eligibil, murmură absentă Lady Holland. Păcat că sezonul din Londra se termină.

— Da, milady. Freya ezită, apoi spuse: Poate o petrecere la casa de la ţară?

— Pentru Arabella? Lady Holland miji ochii şi apoi clătină din cap. Ştii că lui Lord Holland îi displac reuniunile mari. Nu cred că îl pot face să se răzgândească în privinţa asta, mai ales că el consideră casa de la ţară refugiul lui.

Freya încuviinţă din cap gânditoare.

— Atunci poate una dintre invitaţiile pe care le-am primit deja.

— Poate. Ne vom uita peste ele de dimineaţă. Lady Holland îşi înăbuşi un căscat. Eu mă voi duce la culcare. Vii?

— Nu încă. Freya arătă spre broderie. Aş vrea să termin partea asta.

Lady Holland clătină din cap în timp ce se ridica.

— Nu ştiu cum reuşeşti, domnişoară Stewart. Eu aş orbi dacă aş broda la fel de bine ca tine.

Freya îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— Trebuie să-ţi doreşti să-ţi ocupi timpul.

Îşi urară noapte bună şi apoi Freya rămase singură în salon.

Aşteptă, brodând sârguincios şoimul de iarnă şi cina lui, iar gândurile i se îndreptară spre ducele de Harlowe şi modul în care ea avea să-şi recupereze inelul. Păruse aşa de sigur de puterea lui în timp ce se aflase deasupra ei în trăsură, aşa de *arogant!* Scrâşni din dinţi. Faptul că un astfel de bărbat putea să hoinărească prin Londra în timp ce Ran fusese aproape distrus de tragedia Greycourt…

Clătină din cap. Nu avea sens să se gândească la Ran şi la starea în care era el acum. Era mai bine să găsească o cale pentru a-l doborî pe mândrul duce. Harlowe moştenise un ducat fabulos de bogat doar prin *noroc.* În urmă cu doi ani, când murise bătrânul duce, iar Harlowe – o rudă foarte îndepărtată – se întorsese din India, societatea vuise de bârfe. Dar de atunci nu-l văzuse niciodată la vreunul dintre evenimentele mondene londoneze. Evita societatea?

Dacă o făcea, putea fi dificil să dea din nou de el fără a trezi bănuieli. Poate dacă mituia vreun servitor…

Ceasul de pe şemineu bătu ora douăsprezece cu un zornăit de clopoţel, trezind-o din gândurile ei.

Freya puse broderia într-un coş şi ieşi pe holul exterior.

Totul era tăcut.

Se furişă în spatele casei cu o lumânare – până la urmă, locuia acolo de cinci ani. Ieşi afară pe uşa care dădea spre grădina din spate.

Răsărise luna, iar grădina era colorată în alb şi negru, cu parfumul trandafirilor în aer. O luă pe aleea ce ducea direct spre grajduri. Sub pantofi îi scârţâia pietrişul. Era răcoare târziu în noapte şi regretă că nu îşi luase un şal din camera ei.

Poarta din spate fusese unsă şi se deschise uşor. Puse

o piatră în poartă ca să nu se închidă în urma ei.

Nu s-ar fi cuvenit ca formala domnişoară Stewart să fie încuiată pe din afara grădinii după miezul nopţii.

Freya se uită de sus în jos la grajduri preţ de un minut. Tocmai se hotărâse să o ia spre drum când Crow ieşi din umbre.

— Lady Freya.

Freya încremeni.

— N-ar trebui să-mi spui aşa.

Crow îşi dădu gluga pe spate. Un cercel îi scânteia în părul des şi negru.

— Îmi pare rău.

De drept, ca fiică – şi soră – de duce, Freya ar fi trebuit să fie în vârful aristocraţiei. Ar fi trebuit să se poată învârti în cea mai influentă elită a Londrei pentru a-şi face treaba în rolul de Macha. Dar scandalul Greycourt distrusese toate acestea. Numele de Moray se prăbuşise în noroi, iar averea ducală sărăcise. La scurt timp după scandal, *papa* murise din pricina şocului şi apoi ea şi surorile ei, Caitriona şi Elspeth, se duseseră să locuiască împreună cu mătuşa lor Hilda la Dornoch.

Datorită mătuşii Hilda ajunsese Freya Macha. Îi jurase bătrânei să păstreze învăţăturile şi căile membrelor Societăţii Femeile înţelepte.

Acest gând o aduse înapoi în prezent. Crow o urmărea cu ochii ei tăioşi, negri şi imposibil de citit.

Freya se încruntă la ea.

— Ce ai să-mi spui?

— Ai fost chemată de Bătrânele Vrăjitoare.

— Poftim? Freya nu-şi putu ascunde şocul.

Bătrânele Vrăjitoare – trei femei numite astfel – erau organismul conducător al Societăţii Femeile înţelepte.

— De ce m-ar chema? Sunt nemulţumite de serviciile mele în rol de Macha? Vor să mă înlocuiască?

— Nicidecum.

Crow strânse buzele de parcă voia să spună mai multe, dar nu îndrăznea.

— Atunci de ce? Este nevoie ca acum să fiu la Londra.

Ştii că se vorbeşte despre o nouă lege împotriva vrăjitoarelor înainte de sesiunea parlamentară. Ce s-a schimbat?

— Avem o nouă căpetenie a Bătrânelor Vrăjitoare, spuse cu atenţie Crow, referindu-se la una dintre poziţiile ocupate de femei. Crede că e mai bine ca *toate* membrele Societăţii Femeile înţelepte să se retragă la Dornoch.

Freya se uită fix la ea.

— Glumeşti!

Crow clătină din cap.

— Nu, milady.

— Să ne retragem şi ce să facem? întrebă Freya. Să uităm de toate femeile care au nevoie de ajutorul nostru? Să ne prefacem că nu avem îndatorirea sacră de a îndrepta greşelile unei societăţi conduse de bărbaţi? Să ne ascundem ca nişte şoareci laşi într-un cuib până când bărbaţii Dunkelder ne găsesc, în sfârşit, şi ne ard pe toate?

Crow ridică din umeri, privind-o.

Buza superioară i se curbă şi şuieră.

— Dacă noua lege împotriva vrăjitoarelor trece, vom fi vânate de *toată lumea,* nu doar de bărbaţii Dunkelder. Vor avea din nou tribunale şi ruguri. Femeile înţelepte nu vor supravieţui unei alte mari vânători de vrăjitoare.

— Ştiu asta, murmură Crow, dar nu sunt eu căpetenia.

— Şi celelalte Bătrâne Vrăjitoare înaintează în vârstă, zise cu amărăciune Freya.

Bătrânele Vrăjitoare conduceau în mod egal, dar, desigur, dacă una dintre ele avea o personalitate deosebit de puternică, putea să le convingă pe celelalte să-i susţină cauza.

Crow încuviinţă din cap.

— Cea mai bătrână a căzut la pat. Se spune că nu mai are mult, iar succesoarea ei gândeşte precum căpetenia.

— Şi Nemain? întrebă Freya. Asasina Societăţii Femeile înţelepte era folosită doar în cele mai disperate circumstanţe. Şi ea este chemată?

— Da.

— Şi tu?

— Eu vă voi urma pe tine şi pe Nemain la Dornoch după ce îmi termin treaba, zise Crow.

Freya închise ochii. „Gândeşte!” Ştiuse că în interiorul Societăţii Femeile înţelepte exista o mişcare pentru a se retrage complet din lumea bărbaţilor. Doar că nu ştiuse cât de puternică era. Dacă se retrăgeau în Scoţia, iar legea împotriva vrăjitoarelor trecea, ea chiar credea că Femeile înţelepte aveau să fie distruse.

Şi odată cu ele un mileniu de cunoştinţe, tradiţii şi dedicaţie. Cunoştinţele, tradiţiile şi dedicaţia *mătuşii Hilda.*

Nu putea să permită să se întâmple asta.

Freya deschise ochii şi o văzu pe Crow aşteptând răbdătoare, cu privirea ei neagră fixată pe chipul ei.

— Dă-mi o lună! Spune-le Bătrânelor Vrăjitoare că mă voi întoarce la Dornoch în patru săptămâni. Că nu pot să plec mai repede fără a trezi bănuieli.

Crow ridică din sprâncene.

— Ce poţi să faci într-o lună?

— Ascultă-mă! zise Freya. Lord Elliot Randolph va iniţia legea împotriva vrăjitoarelor în Parlament. Luni întregi i-am căutat slăbiciunile. N-am găsit nimic – cu excepţia uneia.

Crow înclină capul întrebătoare.

— Soţia lui, continuă Freya. Lady Randolph a murit subit anul trecut şi a fost îngropată pe moşia lui din Lancashire, înainte ca familia ei să fie anunţată de deces. S-ar putea ca Lord Randolph să aibă un motiv pentru a împiedica familia soţiei să-i vadă trupul. Dacă pot găsi dovada că a fost implicat în moartea ei, atunci îl putem opri – şi odată cu el noua lege împotriva vrăjitoarelor înainte să fie adusă în Parlament.

Crow clătină din cap.

— Este sfârşitul sezonului la Londra. Toţi aristocraţii englezi vor părăsi oraşul pentru a se duce la moşiile lor din provincie.

— Da, aşa este. Toată lumea, inclusiv Lord Randolph.

— Atunci cum…

— Lady Holland a primit o invitaţie la o petrecere la

moşia lui Lord şi Lady Lovejoy. Se uită în ochii lui Crow. În Lancashire. Sunt vecini. Moşiile sunt alăturate.

Pe chipul lui Crow se văzu că înţelese.

— Ai de gând să participi la petrecere.

Freya zâmbi impetuos.

— Dă-mi o lună! Voi investiga moartea lui Lady Randolph şi voi găsi dovezi ca să-l distrugem pe Lord Randolph.

*

Două săptămâni mai târziu, Freya tresări când trăsura trecu peste un şanţ pe drumul din Lancashire. Stătea cu faţa spre spatele trăsurii, cu Regina de o parte şi Selby, camerista de vârstă mijlocie a lui Lady Holland, de cealaltă parte. Arabella şi Lady Holland stăteau în faţa lor.

Călătoreau de o săptămână, iar toată lumea era sătulă de drumurile prăfuite, hanurile cu lenjerie îndoielnic de curată şi zgâlţâitul constant al trăsurii.

— *Cred* că suntem prin apropiere, zise Regina, uitându-se cu speranţă pe fereastra trăsurii. Dacă mai mergem mult, ajungem în *Scoţia.*

— Poate de asta domnişoara Stewart a fost aşa de dornică să accepte în mod special invitaţia lui Lady Lovejoy dintre toate celelalte primite de noi, murmură Arabella, zâmbind către Freya.

— Deloc, răspunse mândră Freya. În primul rând, casa Lovejoy nu-i nicidecum *aproape* de Scoţia propriu-zisă.

Şi Arabella, şi Regina îşi înăbuşiră un chicotit – de-a lungul anilor, Scoţia şi toate lucrurile scoţiene deveniseră un soi de glumă între ele şi Freya. Ea simţi subit un junghi. Trăise alături de surorile Holland cinci *ani.* Le văzuse transformându-se din fetiţe neîndemânatice în domnişoare elegante.

Nu avea să fie uşor să le părăsească pe ele sau pe Lady Holland în două săptămâni.

Freya îşi îndreptă umerii. Două săptămâni în care să afle ce se petrecuse cu Lady Randolph.

Două săptămâni în care să prevină dezastrul pentru Societatea Femeile înţelepte.

— Mamă, de ce ai ales petrecerea lui Lady Lovejoy? întrebă Regina, întrerupându-i gândurile. Credeam că vrei să mergem la Bath în vara asta.

— Avem timp să mergem în timpul verii la Bath, dragile mele, răspunse Lady Holland. Lady Lovejoy este o prietenă specială. M-a asigurat că Lord Lovejoy are grajduri extinse şi că ţinutul din jurul casei este sălbatic şi romantic. Încuviinţă din cap spre Freya. Şi, de fapt, draga noastră domnişoară Stewart a fost în favoarea ideii.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că domnul Aloysius Lovejoy va veni însoţit de prietenii săi, murmură Regina.

Arabella se îmbujoră.

Freya îşi ascunse un zâmbet. Tânărul domn Lovejoy avea cel mai frumos păr auriu pe care îl văzuse vreodată, dar, dincolo de asta, părea un bărbat cumsecade. Arabella avea nevoie de un bărbat sensibil, potrivit pentru inteligenţa şi calmul ei. Lady Holland se hotărâse să participe în mod special la petrecerea Lovejoy datorită perspectivei câtorva burlaci buni de însurătoare.

— Am ajuns, milady.

Selby încuviinţă din cap spre fereastra trăsurii şi se aplecară toate pentru a privi.

Trăsura se oprise pentru a permite paznicului să tragă porţile masive din fier. Bărbatul îşi atinse pălăria când trăsura o luă pe aleea cu pietriş.

Reşedinţa Lovejoy era înconjurată de o peluză îngrijită, plăcută ochiului. Casa în sine era o clădire din piatră roşie, care părea să aibă cel puţin câteva secole. Se ridica arogantă, sigură de locul ei în univers. Pentru o clipă, Freya tânji după căminul ei strămoşesc. Castelul Ayr era mai vechi şi mai mare decât casa Lovejoy, un monolit impunător, gri, care cu siguranţă părea arogant pentru străini.

Dar nu pentru ea. Pentru ea fusese *acasă.*

— Oh, cineva a ajuns înaintea noastră! zise Arabella, aducând-o pe Freya înapoi în prezent.

O trăsură neagră cu un blazon cunoscut se afla în faţa porţilor, iar vizitiul încă era pe capră.

Freya îşi controlă trăsăturile când inima începu să-i bubuie în urechi. Dacă stăpânul acelei trăsuri era cine credea ea că era, trebuia să-i fie teamă. Să fie îngrijorată că identitatea îi putea fi dezvăluită, iar misiunea, pusă în pericol.

Simţi însă că se pregăteşte de luptă. Muşchii i se încordară, simţurile i se accelerară. Oh, acesta chiar era un cadou divin! Nu se aştepta ca *el* să fie acolo, n-ar fi ghicit niciodată că avea să participe. Şi, cu toate astea, văzu piciorul în cizmă ieşind din trăsură şi umbra de dantelă pe talia masculină. Simţind mirosul de piele şi de noroi, corpul ei se încălzi.

Se simţea vie.

„Oh, să fie el!”

Voia inelul acela. Voia să-l facă să *plătească.*

— Poate că este domnul Lovejoy, zise Regina, uitându-se poznaş la Arabella.

— *Acela* nu este domnul Lovejoy, răspunse sora ei. Are umerii prea laţi *şi* este prea înalt.

Bărbatul rămase lângă trăsură, impunător şi dând ordine, în timp ce toţi ceilalţi se agitau în jurul lui.

— Recunoşti blazonul? şopti Regina când trăsura lor se opri.

Lady Holland strânse buzele gânditoare.

— Nu, dar, oricine ar fi, este bogat. Trăsura aceea este nouă.

Freya îşi simţi inima în gât.

Lacheul aranjă scăriţa şi apoi urmă vânzoleala adunării obiectelor şi coborârea din trăsură.

Freya se forţă să aştepte. Fu ultima care coborî, aplecându-şi capul pentru a ieşi pe uşa trăsurii.

O mână bărbătească, cu inelul de sigiliu al lui Ran, îi apăru în faţă. Degetele erau lungi, unghiile pătrate şi palma lată şi puternică.

Ea inspiră pentru a se calma şi puse mâna într-a lui, coborând.

— Nu cred că am fost prezentaţi oficial, zise peste capul ei ducele de Harlowe.

Ea ridică privirea spre ochii lui albaştri ce o priveau cu toată atenţia. Avea părul castaniu lucios dat pe spate de pe frunte şi purta un costum de un maro nucă care aproape că îi făcea ochii să sclipească.

Asta *nu* însemna că ea observă asta în mod deosebit.

— Sunteţi sigur, Excelenţă?

Oh, se juca cu focul! El miji privirea. Cât de des îl lua cineva la întrebări?

— Eu eram sigură că da.

— Aţi cunoscut-o pe însoţitoarea mea, domnişoara Stewart, Excelenţă? întrebă Regina cu o curiozitate inocentă.

El ridică o sprânceană spre Freya, murmurând prea şoptit ca Regina să audă:

— Aşa este, domnişoară Stewart?

— Cred că ne-am cunoscut la balul contelui de Sandys, răspunse Freya, inventând o poveste. Mă tem că am fost atât de neîndemânatică încât m-am lovit de Excelenţa Sa.

— Parcă îmi amintesc că mi-aţi căzut la picioare, zise Harlowe, cu un zâmbet mult prea atrăgător jucându-i pe buze. Sper că v-aţi revenit după acel incident.

— Complet.

Ea îşi coborî privirea şi îşi imagină cum îl eviscerează. Cu detalii.

El încuviinţă din cap şi se întoarse spre Lady Holland.

— Îmi permiteţi? întrebă el, oferindu-i braţul.

Lady Holland roşi.

— Excelenţa Sa este aşa de…

Câinele galben apăru şi îşi băgă nasul în fustele Freyei.

Regina îşi înăbuşi un ţipăt – nu-i plăcuseră niciodată câinii pentru că fusese muşcată când era copil. Lady Holland zise tăios:

— Al cui este câinele ăsta?

— Al meu. Ducele pocni din degete. Tess, vino aici!

Tess îl ignoră, adulmecând foarte interesată tivul Freyei. Ea îşi aminti că la ultima lor oprire întâlniseră o pisică prietenoasă.

Freya ridică privirea şi zise direct:

— Excelenţă, cred că Tess nu ştie că sunteţi duce.

El oftă.

— Nu, clar nu ştie.

Buzele ei tresăriră înainte ca ea să-şi recapete controlul asupra lor. Întinse mâna spre câine – nu era vina lui Tess că avea ca stăpân un om aşa de josnic.

Câinele adulmecă degetele ei şi apoi ridică privirea, deschizând gura într-un zâmbet canin prietenos în timp ce dădea blând din coadă. Urechile îi erau ca nişte triunghiuri ridicate în sus, ochii şi nasul negre pe blana de un galben prăfuit, iar capul îi ajungea aproape de şoldul Freyei. Nu părea un câine aristocrat, dar Freya nu era sigură că mai văzuse vreun câine ca Tess până atunci.

— Este chiar inofensivă, zise Harlowe privind spre Regina. Vreţi să o cunoaşteţi?

Regina ezită vizibil, cu mâinile strânse la piept.

Tess se întoarse şi tropăi spre stăpânul ei.

— P-prea bine, zise Regina.

— Haideţi! Daţi-mi mâna, zise Harlowe pe un ton uimitor de blând, deşi Freya *ştia* de ce era în stare.

Regina întinse mâna tremurândă. Ducele o luă şi se aplecă încet cu mâna ei într-a lui pentru a-i permite lui Tess să-i adulmece pe amândoi.

— Aşa fata mea, Tess. Cu blândeţe acum. Deci, ce părere ai despre domnişoara Holland? Veţi fi prietene?

Freya înghiţi în sec. Când vorbi cu câinele, vocea lui se auzi joasă şi groasă şi îi făcu stomacul să-i tremure.

„Nemernicul!” Freya încercă să-şi mute privirea, dar descoperi că nu putu să o facă.

Pe chipul Reginei înflori un zâmbet când o mângâie pe Tess pe cap.

— Urechile ei sunt aşa de moi! Privi timidă spre Harlowe. Mulţumesc, Excelenţă!

Serios, el făcu o plecăciune, dar zâmbi din colţul gurii

lui mari.

— Plăcerea e de partea mea, domnişoară Holland.

— Excelenţă! Sunt aşa de încântat că aţi putut veni! Daniel Lovejoy, baronul de Lovejoy, stătea pe treptele casei sale. Era un bărbat în jur de 40 de ani, cu păr grizonant şi pudrat. Şi Lady Holland! E o plăcere, doamnă.

Era momentul să intre în casă. Freya veni în urma lor, aproape uitată.

Exact cum îi plăcea.

*

Două ore mai târziu, Christopher cobora scara principală din casa Lovejoy spre parter, cu Tess alături. Făcuse o baie fierbinte, îşi schimbase hainele şi, în sfârşit, se simţea odihnit după o săptămână de călătorit într-o trăsură închisă. Spera să-l găsească pe Plimpton şi să rezolve problema cât mai curând posibil. Îl mânca pielea ştiind că nemernicul încă avea scrisorile lui Sophy. Scrisorile erau o ultimă sarcină – o problemă de rezolvat în amintirea lui Sophy.

Ajunseră într-un hol mai larg, iar el auzi voci bărbăteşti în apropiere.

Christopher deschise uşa de culoarea cerului albastru şi intră într-o încăpere cu lambriuri închise la culoare şi câteva grupuri de scaune – biroul cumnatului său. Trei domni stăteau lângă şemineu, cu faţa spre el.

Tess pufăi, ridicând alertă capul.

Christopher puse absent mâna pe capul ei.

— Ah, iată-vă, Harlowe! zise Lovejoy, părând jovial.

Bărbatul era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât sora lui şi, cu toate astea, asemănarea era izbitoare. Christopher îşi aminti că în urmă cu cincisprezece ani, când se căsătorise cu Sophy, de la distanţă crezuse că Lovejoy şi Sophy ar fi putut fi gemeni, amândoi cu feţele rotunde precum luna şi cu părul imposibil de blond. Acum Lovejoy şi-l pudra, aşa că era dificil să-ţi dai seama dacă era aproape alb.

Lovejoy se uită la Tess în timp ce Christopher venea spre el.

— Poate câinelui i-ar fi mai bine în grajduri?

— Nu, zise Christopher, nu i-ar fi. Mulţumesc pentru invitaţie.

Lovejoy se îmbujoră subtil, deşi următoarele lui cuvinte fură slugarnice:

— Plăcerea este complet de partea mea, Excelenţă. Pot să vi-l prezint pe fiul meu, Aloysius Lovejoy?

Bărbatul mai tânăr sări în picioare. Avea părul blond-alburiu al familiei Lovejoy, ţinut într-o coadă şi cu bucle pretenţioase peste frunte şi la tâmple. Dacă n-ar fi ştiut că acea culoare era specifică familiei, Christopher ar fi jurat că era o perucă.

— Excelenţă! Aloysius făcu o plecăciune. E o plăcere să vă întâlnesc în sfârşit. Ştiu că v-am cunoscut când aveam 10 ani, la nunta dumneavoastră cu mătuşa Sophy, dar au trecut cincisprezece ani. Să vă spun unchiule?

Christopher se uită la bărbat, întrebându-se dacă Aloysius îl lua peste picior. Tânărul Lovejoy părea serios. Era doar cu opt ani mai tânăr decât Christopher, deşi el se simţea mult mai bătrân decât Aloysius.

Oricum, cerinţa era nepotrivită.

— Nu cred.

Aloysius ridică din sprâncene, dar nu păru prea stingherit.

Al treilea bărbat din cameră pufni.

— Împuşcat pe loc. Să-ţi fie învăţătură de minte, Al!

— Şi acesta – Lovejoy arătă spre bărbat – este prietenul lui Aloysius, Leander Ashley, contele de Rookewoode.

Contele avea 30 de ani şi era chipeş, cu nişte ochi batjocoritori sub o perucă albă. Rookewoode făcu o plecăciune elegantă şi un pic înflorită.

— Este, într-adevăr, o onoare să vă cunosc, Excelenţă. Mă tem că nu prea sunteţi văzut în societate. Aproape că aţi devenit o legendă.

— Da? murmură nepăsător Christopher.

Adevărul era că evitase balurile şi seratele. Nu se simţea în largul lui în înghesuială, avea un sentiment sufocant de presiune în gât şi simţea nevoia să fugă la aer curat.

În general, ar fi preferat să bea otravă decât să participe la un eveniment aglomerat.

Rookewoode miji ochii la tonul lui Christopher, deşi zâmbi repede şi fermecător.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Christopher Renshaw, duce de Harlowe, continuă repede Lovejoy. Soţul defunctei mele surori, desigur. Privi spre Christopher. Eram pe cale să ne alăturăm celorlalţi în salonul mic.

Christopher încuviinţă din cap şi păşi alături de Lovejoy, cu Tess lipăind lângă el.

— Au sosit toţi invitaţii?

Unde dracului era Plimpton?

— Nu încă, Excelenţă, răspunse Lovejoy. Ştiu că Lady Lovejoy va fi în extaz că aţi binevoit să participaţi la mica noastră petrecere. Nu prea v-am văzut de când v-aţi întors din India, spuse cu un zâmbet vag şi rigid.

Christopher bănuia că ar fi trebuit să se simtă vinovat.

— Afacerile m-au ţinut ocupat, răspunse el cu sinceritate.

— Sunt convins, murmură Lovejoy. Ah, iată-ne!

Ajunseră în salonul vopsit într-un roşu aprins. La un capăt ardea focul în şemineu, făcând ca locul să pară sufocant şi încins.

Încăperea părea prea mică.

El inspiră lung şi puse mâna pe capul lui Tess.

Christopher studie mulţimea aşezată fără să-şi dea seama că de fapt căuta pe cineva, până când privirea i se agăţă de domnişoara Stewart. Chiar şi din partea cealaltă a încăperii, privirea ei părea să-l ardă, deşi chipul cuviincios era stăpân pe sine.

Ce punea la cale? Părea perfect respectabilă – chiar plictisitoare – în acest decor. Cu toate astea, cu doar două săptămâni în urmă o văzuse fugind de două matahale şi sărind nesăbuită în trăsura lui. Şi, culmea, cu un copil!

Lăsă întrebările şi reveni cu atenţia în prezent. Erau şi alte persoane în încăpere, iar Lovejoy i le prezenta pe fiecare în parte.

Le cunoscuse deja pe Lady Caroline Holland şi pe fiicele ei. Regina stătea cu mama ei, vizavi de Arabella şi domnişoara Stewart, care se părea că nu avea un nume de botez – cel puţin lui nu-i spusese nimeni niciunul.

În dreapta familiei Holland, Lady Lovejoy împărţea o canapea cu Malcolm Stanhope, viconte de Stanhope. Bărbatul părea să aibă sub 30 de ani, dar era la fel de rigid precum un bătrân arţăgos.

Lovejoy termină prezentările, iar Lady Lovejoy se întoarse spre Christopher.

— Doriţi o ceaşcă de ceai, Excelenţă?

Christopher încuviinţă din cap şi alese un scaun aproape de uşile franceze. Erau închise, dar păreau să dea spre o terasă. Măcar perspectiva de a evada era aproape.

Tess se strecură sub scaunul lui şi se întinse. Spre deosebire de soţul ei, Lady Lovejoy nici nu se sinchisi că invitatul ei adusese un câine la o petrecere la casa de la ţară. Era mai liberală decât Lovejoy sau mai degrabă îl lăsa pe Christopher să facă aproape orice datorită titlului său.

În general, oamenii făceau asta. În clipa în care îşi dădeau seama că era duce, se agitau, făceau plecăciuni şi se bâlbâiau de parcă urina aur.

De parcă el era diferit, singur şi insensibil la contactul uman. De fapt, *majoritatea* oamenilor îl tratau aşa.

Existau excepţii.

La acest gând i se acceleră pulsul. Întoarse capul şi o surprinse pe domnişoara Stewart uitându-se la el cu dezgust în minunaţii ei ochi verzi-aurii.

Capitolul 3

Într-o zi, Rowan şi însoţitoarele ei au mers călare în inima pădurii, până când au ajuns într-un luminiş. Într-o

margine, se afla o peşteră frumoasă, verde şi cufundată în linişte.

Speriaţi, caii s-au îndepărtat.

— Se spune că acolo se află Tărâmul Zânelor, şopti Marigold, iar Redrose şi Bluebell părură înfricoşate.

Dar Rowan zise:

— Eh, poveşti pentru copii! Haideţi să explorăm şi să dovedim că povestea nu-i adevărată!

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

La 18 ani era un băiat slăbănog, de înălţimea unui bărbat, dar nu cu greutatea unuia. Arăta ca un rege medieval, cu chipul lung, sensibil şi ascetic. Iar ochii lui fuseseră albaştri, luminoşi şi frumoşi – cel puţin aşa şi-l amintea Freya pe Christopher Renshaw.

Bău din ceai şi se uită la ducele de Harlowe. Acum era complet format, mare şi solid, cu umerii laţi, cu gambele musculoase în ciorapii eleganţi în timp ce îşi întindea picioarele în faţa scaunului. Chipul i se împlinise cu pometi proeminenţi şi un maxilar puternic. Nu mai era un poet visător.

Nu, acum semăna mai mult cu un rege războinic – călit şi nemilos. Un bărbat care îşi putea trăda prietenii fără să se gândească. Un bărbat care *încă* nu o recunoştea.

„Păi, de ce ar trebui?”, se gândi ea destul de iritată. Când Harlowe o văzuse ultima dată, era o fetiţă slăbănoagă într-o sală de clasă. Sora mai mică a bunului său prieten Ranulf. O persoană pe care nu avea motiv să o observe. Un copil, în vreme ce el era un tânăr student la Oxford, împreună cu Julian Greycourt şi Ran.

Freya îşi strânse buzele pentru a nu mai tremura din pricina acelei amintiri. Cei trei fuseseră aşa de luminoşi, sclipitori ca nişte tineri zei! Îi crezuse invincibili, iar acum…

Acum Ran era infirm din cauza lui Julian şi a lui Harlowe.

— Te doare capul? întrebă blând Arabella lângă ea.

— Nu, deloc. Freya îşi dădu seama că se încrunta.

Făcu un efort să zâmbească şi se întoarse spre cea mai mare dintre surorile Holland. Ţi-ai revenit după călătoria cu trăsura în dimineaţa asta?

— Mă bucur că mă odihnesc un pic după atâta săltat în sus şi în jos, răspunse cu patos tânăra.

— Ce părere ai despre invitaţii lui Lady Lovejoy?

— Te referi la domni? întrebă Arabella, strâmbând crispată din buze.

Freya tresări.

— Încercam să fiu mai subtilă..

— Nu văd sensul.

Tânăra femeie părea amărâtă. Freya se uită iute la ea. Arabella îi zâmbi vag.

— Ştiu că mama doreşte să mă mărit înaintea Reginei, iar cum domnul Trentworth este gata să o ceară…

Ea ridică din umeri.

Freya strânse din buze şi o bătu uşor şi în tăcere pe mână, ceea ce nu părea a fi o mare alinare. Uneori, domnişoarele de rangul Arabellei nu se căsătoreau, dar majoritatea o făceau, iar Freya ştia că Lord Holland se aştepta ca fiicele lui nu doar să se căsătorească, ci să se căsătorească *bine.*

Freya mulţumi în gând că făcea parte din Societatea Femeile înţelepte. Dacă dorea, cu siguranţă se putea căsători şi putea avea o familie, dar nu era ceva imperativ. De fapt, dacă se căsătorea, putea să fie *mai puţin* bine-venită la moşia de la Dornoch. Femeile înţelepte erau foarte atente când venea vorba de bărbaţii pe care îi lăsau să pătrundă în sanctuarul lor.

Freya zise:

— Dacă nu-ţi place nimeni de aici, nu mă îndoiesc că mama ta îţi va acorda timp să găseşti alt peţitor.

— Da. Arabella se uită la domnii din încăpere cu o ciudată lipsă de pasiune. Dar am avut trei ani să găsesc un soţ. Ea şi *papa* nu pot aştepta la nesfârşit.

— Pari chiar tristă.

Arabella se întoarse şi îi zâmbi.

— Pun la cale o campanie pentru a-mi găsi un soţ,

domnişoară Stewart. Asemenea lucruri trebuie făcute cu cea mai mare seriozitate.

Freya luă o înghiţitură de ceai, încercând să-şi ascundă neliniştea. Într-o căsnicie puteau să meargă prost multe lucruri, iar odată încheiată căsnicia, nu mai aveai cale de întors la libertatea de domnişoară.

Chiar era o situaţie serioasă.

Freya tuşi, încercând să aibă un ton mai lejer.

— Lord Stanhope este chiar chipeş, nu crezi?

Arabella se uită îngrozită la ea.

Freya încercă să pară inocentă.

— Eşti îngrozitoare! şopti Arabella. Lord Stanhope pare să fi înghiţit o broască. Şi chiar recent.

Freya îşi înăbuşi un zâmbet.

— Poate că e timid.

Arabella mări ochii, neîncrezătoare.

— Păi, ar *putea* fi. Freya ridică din umeri. Am observat că uneori domnii care au un aspect exterior ameninţător sunt doar timizi.

— Timid… Arabella ridică dintr-o singură sprânceană. Atunci ducele e un iepure. A fost amabil că i-a prezentat-o Reginei pe simpatica Tess, dar n-aş fi ghicit niciodată că este aşa de manierat doar după cum arată. Parcă ar muşca pe cineva de cap dacă nu-i place ceaiul.

Freya nu se putu abţine şi se uită la Harlowe.

Stătea cu Lord Lovejoy. Tess era sub scaunul lui, privind atentă adunarea, cu capul peste labele încrucişate. Harlowe asculta încruntat ceva ce-i povestea gazda lor. În vreme ce ea se uita, el privi spre foc şi apoi spre uşă şi se foi pe scaun, de parcă îşi dorea să iasă din încăpere.

Ea clătină din cap, alungând acel gând ridicol. Harlowe nu era deloc genul de bărbat care să fie *timid* într-o adunare. Nu, Arabella avea dreptate.

Chiar părea intimidant.

— Eu l-aş evita în locul tău, se auzi zicând Freya.

— La ce te referi? întrebă Arabella. Mereu am crezut că, atunci când un câine este devotat unui om, asta demonstrează adevăratul caracter al omului – şi este

evident că Tess îl iubeşte pe duce.

Gândul că Arabella putea pune ochii pe Harlowe o irită pe Freya. Privi iar spre fată.

Sprâncenele Arabellei erau unite.

Freya clătină din cap.

— Câinii sunt nişte animale iubitoare şi chiar nu e nevoie de prea mult pentru a-i câştiga – mai mult mâncare şi companie. Nu cred că ducele e foarte amabil.

Arabella părea aşa de tânără într-o rochie de un roz palid!

— Cel puţin nu e suficient de amabil pentru *tine.*

— Eşti destul de cinică uneori, domnişoară Stewart, zise Arabella. Câteodată mă întreb dacă în trecut ai fost rănită de un domn. Dacă a existat un admirator care te-a respins şi ţi-a frânt inima.

— Vai, nimic aşa de romantic! rosti sec Freya. Ce părere ai despre tânărul domn Lovejoy? Cred că l-ai mai întâlnit.

Arabella se uită derutant de gânditoare la ea.

— Mereu întorci conversaţia când e vorba de tine. Serios, abia ştiu câte ceva despre trecutul tău.

— Nu sunt multe de ştiut, zise Freya lejer, întâlnindu-i privirea.

— Hm… Arabella oftă şi se uită din nou la domni. În ceea ce priveşte întrebarea ta, da, am dansat cu domnul Lovejoy la un bal iarna trecută. O dată. Cu Regina a dansat de două ori.

Freya ignoră ultima parte.

— Domnul Lovejoy pare chiar drăguţ.

— Mama ar prefera un domn cu titlu.

— Desigur, replică Freya, încercând să nu îşi dea ochii peste cap – *sigur* că descendenţa unui posibil ginere era mai importantă decât dacă mireasa îl plăcea sau nu. Dar domnul Lovejoy va moşteni titlul de baron cândva – şi cu destulă avere. Cred că Lady Holland doreşte mai mult decât orice să fii fericită, până la urmă.

— Ştiu că da, dar ştiu şi că lui *papa* i-ar plăcea să mă mărit cu cineva de rang. Arabella ridică ochii, întâlnind

privirea sinceră a Freyei. Vreau ca amândoi să fie mândri de mine, dar nu sunt la fel de plină de viaţă precum Regina. Şi nu ştiu dacă *pot* atrage un domn cu titlu.

— Poţi, îi spuse Freya, luându-i mâna. I se frânse inima când văzu vulnerabilitatea Arabellei. *Ştiu* că poţi dacă îţi pui asta în minte. Când vrei, eşti bună, inteligentă şi foarte spirituală. Trebuie doar să găsim domnul potrivit, care să te aprecieze.

Arabella părea nesigură, iar Freya îşi strânse buzele. Nu voia să o vadă rănită.

— Arabella! strigă Lady Holland. Lady Lovejoy are cele mai interesante modele de broderie. Vino să vezi!

— Desigur, mamă, zise ascultătoare Arabella, ridicându-se pentru a traversa încăperea şi a se aşeza lângă mama ei şi gazda lor.

Freya *nu* era sigură că fata putea să încheie o căsătorie reuşită. Domnii cu titlu aveau de unde să aleagă dintre domnişoarele aristocratice. De fapt, ea ar fi vrut să-i spună Arabellei că nu avea de ce să-şi facă griji. Avea suficient timp să găsească un domn care să fie amabil şi să o iubească pentru ea însăşi.

Dar crunta realitate era că familia se aştepta ca Arabella să se mărite. Să realizeze legături de familie pentru tatăl ei şi să procreeze următoarea generaţie de aristocraţi. Fata chiar nu avea de ales.

Poate că Freya lucra ca însoţitoare – fiind destul de aproape de partea de jos a aristocraţiei dar în realitate avea mai multă libertate decât orice ducesă.

Pentru că făcea parte din Societatea Femeile înţelepte. Iar acum avea doar două săptămâni să o salveze.

Trebuia să găsească repede ceva împotriva lui Lord Randolph.

Freya bău din ceaşca de ceai şi cercetă încăperea. Privirea ei se ciocni aproape imediat de a ducelui.

Se uita la ea cu ochii lui albaştri mijiţi, cu o expresie ce părea să semene cu analizarea.

Valul subit de ură faţă de el o luă pe nepregătite. I se strânse pieptul aşa de puternic, încât îi fu greu să respire.

Harlowe o uitase nu doar pe ea, ci şi pe Ran? Faptul că el trăia o viaţă liberă şi fără remuşcări în timp ce fratele ei Lachlan trudea peste pământurile rămase familiei de Moray era un ghimpe în pieptul ei.

În timp ce Ran se ascundea de lume.

Vizavi de ea, Arabella râdea.

Freya îşi mută privirea. Fata privea cartea cu modele pe care Lady Lovejoy le-o arăta ei şi lui Lady Holland. Dacă Arabella ar fi putut să fie la fel de relaxată când vorbea cu un domn! Din nefericire pentru ea, devenea ţeapănă când...

— Domnişoară Stewart, se auzi o voce groasă lângă ea.

Freya avu impresia că simte reverberaţii până în oase.

— Excelenţă.

Se întoarse şi descoperi că Harlowe se aşezase pe un scaun tras lângă canapeaua pe care stătea ea. Era la o distanţă perfect decentă. Nimeni nu s-ar fi putut uita pieziş pentru că se aşezase lângă ea. Dar faptul că *vorbea* cu ea putea atrage comentarii. Era angajată ca însoţitoare. Nu trebuia să fie observată deloc.

Nu voia să fie observată.

Şi el ştia foarte bine asta. În ochii lui uimitor de albaştri se văzu o sclipire când murmură:

— Domnişoară Stewart, sunt curios într-o privinţă. Nu cred că sunteţi ceea ce păreţi a fi.

— Este vreunul dintre noi?

El ridică din umeri.

— Poate că nu.

Ea zâmbi, conştientă că mai mult se strâmbase. Ce secrete cumplite ascundeţi, Excelenţă?

— De unde ştiţi că am secrete de ascuns?

— Intuiţia? Înclină capul, studiindu-l, şi îşi alese cu grijă cuvintele. Dacă menţiona numele Greycourt, renunţa direct la joc. Deşi era tentată să o facă. Dar se mulţumi cu ceva mai vag: Sunteţi un domn de peste 30 de ani, văduv, dar în cei doi ani de când aţi dobândit titlul nu v-aţi deranjat să vă recăsătoriţi.

— Nu ştiam că lipsa unei soţii este o chestiune suspectă, zise el.

— Este pentru un domn care deţine un titlu aşa de nobil. N-ar trebui să fiţi în căutarea unei domnişoare tinere, bune de măritat? Una pe care să o puteţi lega de dumneavoastră şi care să vă aducă pe lume moştenitori? Sigur asta cere datoria faţă de ducat.

Buzele lui se curbară cinic.

— Sunteţi intermediara domnişoarelor Holland?

— Nu. Răspunsul ei fu tăios. Nu, acest bărbat nu era potrivit pentru Regina sau Arabella. Era un bărbat puternic – un bărbat *periculos.* Femeia care se mărita cu el trebuia să fie nu doar puternică, ci şi încăpăţânată, capabilă să nu cedeze, se gândi ea. Dar asta nu însemna că ea şi-ar fi dorit ca el să se însoare cu *orice* femeie. Nu v-aş recomanda unei tinere.

— Ar trebui să fiu ofensat?

Ochii lui erau aşa de albaştri, încât îi fu greu să se uite în altă parte.

— Da. Ea ridică bărbia. Nu sunteţi suficient de bun pentru ele.

El încremeni, iar furia îi fu dată de gol doar de tresărirea maxilarului. Apoi zise caustic:

— Şi sunt destul de bun pentru *dumneavoastră,* domnişoară Stewart?

— Eu sunt însoţitoare, Excelenţă. Ştiţi prea bine că nu sunteţi pentru mine. Era prea aproape de flirt. Nu se putea lăsa distrasă de ochii lui albaştri, de conversaţia directă şi de propria receptivitate la prezenţa lui. Întoarse mâna în poală, expunând palma vulnerabilă. Spuneţi-mi, ce părere aveţi despre răzbunare?

Tăcere.

Ea ridică privirea.

Se uita la ea de parcă era un tun prost armat.

— Ce întrebare ciudată!

— Da? întrebă ea cu nepăsare. Mă scuzaţi. Voi reveni la subiectele potrivite de conversaţie. Vremea e chiar plăcută, nu-i credeţi?

El pufni şi zise serios:

— Eu cred că răzbunarea distruge sufletul, domnişoară Stewart.

Ea simţi un fior ciudat. El acceptase subiectul ei de conversaţie.

— Nu sunt de acord. Dacă cineva greşeşte faţă de mine, nu ar trebui să mă răzbun? Se aplecă un pic spre el, întrebându-se cât de mult să insiste. Când el avea să ajungă la limită, avea să plece sau să se întoarcă împotriva ei? Ce aţi face, Excelenţă, dacă aţi fi groaznic de folosit, teribil de rănit şi vi s-ar lua tot ceea ce vă este drag?

— Aş fi mai atent în viitor, zise el încet, dar fără ezitare, de parcă mai cugetase la subiect înainte. Şi aş încerca să-mi trăiesc viaţa cât se poate de onorabil.

Pentru prima dată ei îi trecu prin minte că poate fusese nedreptăţit la un moment dat. Până la urmă, trecuseră cincisprezece ani de când îl văzuse ultima dată. N-ar fi fost ironic ca păcătosul să fi fost el însuşi victima păcatului?

— Ce model de cumpătare sunteţi, Excelenţă! zise ea, luându-l peste picior. Pur şi simplu vă lăsaţi călăul liber? Dorindu-i o viaţă lungă şi fericită?

— Nu, desigur că nu. Oftă nerăbdător. Sunt om şi eu. Aş dori să-l aduc în faţa justiţiei. Dar justiţia nu e mereu posibilă sau spre binele tuturor. Sigur vă daţi seama de asta.

— Îmi dau seama că pentru a renunţa la dorinţa de răzbunare – sau justiţie, cum i-aţi spus – înseamnă a renunţa la o parte din sine, zise ea mult prea pasional. Să cazi pradă banalităţii vieţii în loc să tinzi spre cea mai curajoasă parte din tine însuţi.

— Consideraţi răzbunarea ceva *curajos.* El îşi mută privirea de la ea, ca şi cum nu mai suporta să-i vadă chipul. Iar după ce vă veţi răzbuna, domnişoară Stewart, ce va fi apoi?

Ea nu-şi dorea ca el să nu o mai privească.

— Apoi voi avea *pace.*

Când se uită la ea, expresia lui era sardonică.

— Domnişoară, aţi căutat vreodată pacea în viaţa dumneavoastră?

Ea nu-şi putu opri tresărirea crispată a gurii.

— Adevărul este că nu am făcut-o.

El încuviinţă din cap, de parcă nu era surprins.

— Aşa mă gândeam şi eu. Atunci, spuneţi-mi, cine e bărbatul pe care doriţi să vă răzbunaţi? Este unul dintre cei care vă urmărea pe străzile Londrei în urmă cu două săptămâni?

Dumnezeule, îl auzise cineva?

I se tăie respiraţia gândindu-se la propria prostie. Nu era o fată superficială, care să-şi piardă capul după doi ochi frumoşi. Acesta era *duşmanul* ei.

— Nu ridicaţi vocea, vă rog!

— De ce? El se lăsă pe spate, privind-o cu un interes imperturbabil, precum o pisică jucându-se cu un şoarece şchiop. Ascundeţi ceva?

Ea mări ochii.

— *Evident.*

— Ce anume?

— De ce credeţi că aveţi vreun drept să întrebaţi?

Discuţia cu acest bărbat era mult prea seducătoare. Era periculos de aproape de a se trăda. Freya luă o înghiţitură de ceai pentru a-şi ascunde neliniştea.

— Poate pentru că *nu* v-am aruncat din trăsură pe dumneavoastră şi pe însoţitorii dumneavoastră, răspunse el cu blândeţe.

— Vă sunt etern recunoscătoare! se răsti ea.

El făcu o pauză, mijind privirea.

— Să ştiţi că aş putea să o întreb pur şi simplu pe angajatoarea dumneavoastră.

— Aţi *putea,* replică ea, cu un zâmbet încordat şi ferm, dar făcând asta aţi recunoaşte că nu sunteţi în stare să-mi faceţi faţă. Iar atunci pentru mine aţi fi un laş.

El încremeni, iar ea îşi dădu seama că o atinsese.

O atinsese şi trecuse de ea.

— Majoritatea oamenilor în poziţia dumneavoastră, domnişoară Stewart, zise el foarte încet, ar fi atenţi să *nu*

mă jignească.

*

Christopher se holba la domnişoara Stewart, conştient că nu-şi putea aminti când se înfuriase ultima oară aşa de tare. De fapt, nu simţise *nici* o emoţie aşa de puternică de mult timp.

Ea nu fu intimidată de furia lui. Chiar dimpotrivă – acei ochi verzi-aurii sclipeau cu un entuziasm aproape febril când ea îi răspunse:

— Mă scuzaţi. Dacă doriţi un dialog precaut, atunci ar trebui să căutaţi în altă parte.

— Cu siguranţă aş fi un laş dacă v-aş lăsa drum liber, zise el moale. Şi vă asigur, domnişoară, că nu sunt laş.

De data asta, zâmbetul ei fu iute şi *real,* scoţând la iveală o gropiţă într-un obraz. Lui i se tăie respiraţia. *Asta* îi lipsise, dar nu îşi dăduse seama: conversaţia sinceră. *Sentimente* sincere.

Zâmbetul ei dispăru în următoarea secundă, ca şi cum îi era ruşine că îi scăpase acel zâmbet.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt, Excelenţă.

O altă insultă. Păreau să-i curgă din gură. Cum reuşea această femeie îngrozitoare să-l domine? Înfăţişarea ei nu se potrivea deloc cu personalitatea. Pe dinafară era demodată şi deloc remarcabilă – hainele îi erau cenuşii şi formale. Boneta ei îl irita în mod deosebit – ascundea mare parte din părul ei castaniu şi distrăgea atenţia de la restul trupului.

— Purtaţi cea mai oribilă bonetă, zise el.

Nu se vorbea aşa unei doamne. Un domn folosea mereu mici minciuni politicoase, trecând peste orice putea tulbura o doamnă.

Îşi aminti cum încercase cândva să discute cu Sophy despre o servitoare care fura. Soţia lui se supărase aşa de tare numai la *gândul* de a dojeni servitoarea, încât stătuse în pat tot restul zilei. Se ocupase el de concedierea servitoarei. Sophy nu păruse să observe nimic în afară de

un comentariu despre ochiul saşiu al noii servitoare.

Fusese mai bine să aibă un trai închipuit cu soţia lui. Un soi de viaţă imaginară în care adevărul nu era niciodată menţionat. În care el mereu avea grijă de ea şi de grijile ei, iar ea exista într-o stare copilărească de dependenţă.

Niciodată un adult egal.

Niciodată un partener real.

Răspunsurile acide ale domnişoarei Stewart erau revigorante.

Ochii ei se măriseră, părând plini de ceva ce părea a fi indignare – sigur nu şoc. *Putea* fi şocată de ceva?

— Ce nepoliticos să spuneţi asta, Excelenţă!

El exclamă dezaprobator.

— O scăpare, mă tem. V-aţi plictisit?

Buza ei superioară se curbă, dezvăluindu-i dinţii, iar pentru o clipă el crezu că se putea să-l lovească. Inspiră, ciudat de nerăbdător. Avea ea să renunţe la deghizarea aceea proastă şi să dezvăluie încăperii adormite ce războinică era?

Spre dezamăgirea lui, ea se controlă, iar în următoarea secundă se uita la el *aproape* senină.

— Nu-mi pot imagina că sunteţi expert în moda pălăriilor la femei. Cel puţin nu moda pentru doamnele *respectabile.*

El vru să râdă de remarca ei.

— Încercaţi să insinuaţi că sunt un libertin?

Ea strânse din buze, atrăgându-i atenţia spre gura ei. Fără îndoială, încerca să pară cuviincioasă şi dezaprobatoare, dar era trădată de propria gură. Poate că avea personalitatea unei harpii, dar buzele îi erau senzuale şi voluptuoase. Sălbatice, pline şi curbate. Colorate natural în roz. Zâmbetul ei ar fi fost superb. Şi dacă ar fi folosit gura pentru altfel de sarcini, mai erotice…

Nu, acelea nu erau buzele unei puritane.

Iar acum se deschideau.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Oh, vai! zise el cu blândeţe. V-aţi pierdut curajul? Sigur sunteţi în stare de mai mult decât această ripostă

slabă. Puteţi insinua că am sifilis. Sau să vă ridicaţi şi să-mi spuneţi că sunt un violator. Se uită încântat la ochii ei indignaţi. Avea cele mai frumoase gene negre. Trebuie să recunoaşteţi că măcar petrecerea s-ar anima.

Dacă el nu s-ar fi uitat la ea, ar fi putut să-i scape detaliul: o uşoară tresărire a acelor buze atrăgătoare. Simţi un fior la această privelişte. Voia să o facă să zâmbească din nou – să vadă acel zâmbet larg care îi făcea gropiţe.

— Nu voi face aşa ceva! se răsti domnişoara Stewart.

— Păcat! Nu văd cum m-aţi putea face să-mi înfrunt păcatele.

— Poate că aveţi nevoie să vă înfruntaţi păcatele singur.

— Oh, am făcut-o deja! Când li se întâlniră privirile, zâmbetul lui era neamuzat. Vă asigur.

Ea miji ochii într-o expresie ce părea a fi curiozitate invidioasă.

— La ce vă referiţi?

— Credeţi că vă voi spune slăbiciunea mea? întrebă el blând. Dumneavoastră, oponentului meu?

— Eu nu sunt…

Se opri înainte să rostească acel cuvânt, clipi şi ridică bărbia.

Acum el era în avantaj.

— Sunteţi. El zâmbi. Aţi făcut tot posibilul să intraţi în conflict cu mine.

— Da?

El o privi gânditor.

— Nu sunt sigur cu ce v-am ofensat.

— *Nu?*

Vocea ei era batjocoritoare. El îşi încleştă maxilarul şi zise subit:

— Nu sunt, să ştiţi. Un violator de femei.

— Bănuiesc că ar trebui pur şi simplu să vă cred? întrebă ea politicos. Pentru că, dacă aţi *fi* un libertin, *exact* asta aţi spune.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de insultat, zise el lent, de către un bărbat sau de o femeie. Încercaţi să

mă determinaţi să dezvălui celor din jur ce făceaţi în Wapping?

Ea făcu o mişcare bruscă, apoi încremeni. Când se uită la el, ochii ei ardeau.

— Habar nu aveţi ce făceam în Wapping.

— Aşa este, dar ştiu că nu vreţi să vorbesc despre asta, zise el. Altfel, cred că m-aţi fi trimis la dracu'. Bănuiesc că nu-mi veţi spune.

— Să vă spun secretele mele? Arcui sprâncenele. Dumneavoastră, oponentului meu?

El savură pentru o clipă replica ei – satisfacţia luminoasă din ochii ei, felul în care se aplecă un pic în faţă de parcă se aştepta ca el să trimită înapoi mingea de tenis.

El zâmbi.

— Nu, aveţi dreptate. N-ar fi deloc înţelept. Pentru amândoi, bănuiesc.

Ar fi trebuit să se ridice şi să o lase. Să vorbească cu altă persoană din încăpere.

Şi totuşi, această femeie aparent obişnuită avea ceva fascinant. Sau poate că lui i se părea înviorătoare animozitatea ei făţişă.

Voia să mai spună ceva, să vadă dacă îi mai apărea acea gropiţă, dar dinspre hol se auziră paşi şi voci.

Christopher se îndreptă, uitându-se spre uşă. Sosise Plimpton?

Două doamne intrară în salon, iar Christopher simţi şocul recunoaşterii direct în inimă.

Cea mai apropiată, o femeie înaltă, frapantă, cu părul negru, ridică privirea. Pentru o clipă, privirea ei căzu pe domnişoara Stewart şi apoi se mută spre el.

Veni spre ei, cu mâinile întinse şi cu ochii ei gri frumoşi şi mari.

— Christopher, dragule, nu te-am văzut de mulţi ani! Ce mai faci?

*

Când creşteai alături de altă persoană, problema era

că aceasta nu uita niciodată vremea când fusese o copilă.

Indiferent ce vârstă putea avea acum.

Messalina Greycourt se uită la Christopher Renshaw, care se ridica de pe locul lui de lângă Freya.

— *Messy?*

Fratele ei mai mare, Julian, îi dăduse porecla aceasta groaznică pe vremea când ea avea 5 ani, iar el, aroganta vârstă de 11 ani. Din păcate, porecla rămăsese – cel puţin până la evenimentele din vara în care ea împlinise 12 ani, când îşi pierduseră sora, pe Aurelia, şi odată cu ea veselia lui Julian.

— Nici măcar Julian nu-mi mai spune aşa, răspunse ea. Îţi aminteşti de sora mea, Lucretia?

Christopher se întoarse spre Lucretia.

— Desigur, deşi nu te-aş fi recunoscut niciodată.

Lucretia făcu o reverenţă.

— Ce mă bucur! Ar fi destul de umilitor pentru mine dacă aş arăta la fel ca atunci când eram în hamuri.

Christopher zâmbi reticent.

Messalina îşi mută privirea de la Christopher la Freya de Moray. Cei doi fuseseră adânciţi în discuţii când ea şi sora ei intraseră în salon, iar ea avea o multitudine de întrebări.

În primul rând, îi spusese Freya lui Christopher că lucra ca însoţitoare? Messalina fusese curioasă ani întregi să afle asta.

Îşi luă privirea de la Freya şi încuviinţă din cap către Christopher.

— Ştiam că te-ai întors în Anglia, dar nu te-am văzut niciodată. Cred că Julian te-a invitat la un ceai, nu-i aşa?

Christopher ridică pur şi simplu din umeri. Zâmbetul lui dispăruse deja.

El şi Julian nu-şi mai vorbeau? Dacă era aşa, ea nu ştiuse despre această ruptură. Deşi, desigur, Christopher fusese în India în toţi aceşti ani. Iar Julian era al naibii de tăcut.

Messalina tuşi.

— Te deranjează dacă îţi spun pe numele de botez?

Mă tem că obiceiurile din copilărie sunt greu de înlăturat.

Ea privi spre Freya şi o văzu pe fosta ei prietenă holbându-se la ea, cu o expresie chinuită pe chip. Freya întoarse capul, după care se ridică şi se îndepărtă în tăcere.

Messalina se simţi rănită. „Naiba să o ia pe Freya de Moray!”

— Deloc, răspunse Christopher, atrăgându-i atenţia. La ce bun să fim ceremonioşi când m-ai văzut după o noapte cu prea multă băutură?

Ea zâmbi din nou.

— Nu puteai să bei prea mult lichior la 16 ani.

Expresia lui deveni melancolică – cel cu care băuse în acea noapte fusese Ranulf de Moray.

— Am auzit că ai moştenit un titlu, zise Messalina ca să schimbe subiectul. Toată aristocraţia a vorbit despre asta aproape tot sezonul.

Auzise şi că îşi pierduse soţia, sora lui Lord Lovejoy. Cum o chema? Becky, Molly sau Lizzy – oricum, un diminutiv. Se întrebă dintr-odată dacă mai exista cineva care îi spune pe numele de botez. Ambii lui părinţi erau decedaţi, nu avea fraţi sau surori şi, din câte ştia ea, el nu se recăsătorise.

— Da, moştenirea a venit destul de neaşteptat, zise el sec. Ducele precedent era văr de-al doilea şi a avut parte de o tragedie cu propriii fii şi cu nepotul care au murit înaintea lui. Vărul meu avea 90 de ani când a murit, dar se pare că a avut prea multă încredere în nişte oameni de afaceri nu prea oneşti. Titlul a venit la pachet cu doi ani de muncă.

— Excelenţă?

Se întoarseră amândoi când îi întrerupse Lord Lovejoy.

Gazda lor părea umilă.

— Mi s-a spus că cina este gata. Poate doriţi să ne însoţiţi?

Desigur. Christopher avea cel mai mare titlu.

Făcu o plecăciune către Messalina şi porni spre gazdele lor, oferindu-i braţul lui Lady Lovejoy. Lord

Rookewoode, însoţind-o pe Lady Holland, îi urmară. În urma lor veni restul grupului.

Lucretia murmură lângă Messalina:

— Îi vei cere ajutorul lui Lady Lovejoy în seara asta?

Messalina clătină din cap.

— Cred că mâine.

— Hm, murmură Lucretia. Este foarte chipeş, nu-i aşa?

Messalina clipi la întrebarea fără logică.

— Christopher?

Nu-l privise niciodată aşa.

— Nu, nu el. Este ciudat, dar nu l-am recunoscut pe duce.

— Aveai doar 7 ani când l-am văzut ultima dată, nu-i aşa?

— 8, răspunse Lucretia cu precizia pe care doar cei mai tineri dintr-o familie o aveau. Şi oricum nu mă refeream la el. Mă refeream la conte. Arătă spre spatele lui Lord Rookewoode. Are ceva ce atrage privirea doamnelor. Deşi bănuiesc că şi ducele este plăcut vederii.

— Obrăznicătură! murmură Messalina.

— Am observat că Freya încă te ignoră, şopti Lucretia.

— Da? rosti Messalina cu un dezinteres prefăcut când intrară în salonul de luat masa.

Fură nevoite să se despartă pentru a-şi găsi locurile înainte ca Lucretia să o cheme din nou. Sigur că nu stăteau una lângă alta. Jane Lovejoy făcuse tot ce putuse ca să-i aşeze doamnă lângă domn, iar Messalina era între vicontele de Stanhope şi domnul Lovejoy. Chiar în faţa ei era contele, flancat de Lucretia şi Arabella Holland. Iar la capătul mesei era *Lady* Freya de Moray.

Messalina băgă lingura într-o minunată supă de ţipar şi o analiză pe Freya. Era chiar ironic. Ca fiică şi soră de duce, ea era doamna cu cel mai înalt rang de la masă.

Ceva ce ştiau doar Messalina, Lucretia şi însăşi Freya.

Şi Christopher. O recunoscuse pe Freya? Messalina începea să se îndoiască. Îl privi speculativ. Oare Freya i-ar fi spus cine era dacă el nu o recunoştea?

Ţinând cont de cum decurgeau lucrurile între Christopher şi familia de Moray, era posibil ca Freya să-şi fi ţinut identitatea secretă.

Cel puţin era posibil ca el să nu ştie cine era Freya. Iar ea nu mai era fata slăbănoagă, sălbatică şi cu părul încâlcit din tinereţea lor. Acum era calmă, cu formele de femeie adultă acoperite de rochii maro plictisitoare, cu părul roşu ascuns şi îmblânzit. Fără îndoială, îi păcălea pe majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea, de cele mai multe ori fiind trecută cu vederea.

Messalina mormăi ceva pentru sine.

Freya de Moray nu fusese *niciodată* calmă în tinereţea lor şi se îndoia că se schimbase aşa de mult în cincisprezece ani. Nu ştia de ce se prezenta ca o persoană atât de plictisitoare şi serioasă, dar cu siguranţă Freya *nu* era aşa în realitate.

Şi nu putea să o întrebe pe Freya de ce era deghizată pentru că pur şi simplu nu îşi vorbeau.

Messalina o văzuse prima dată pe Freya în societatea londoneză în urmă cu patru ani. Fusese într-o după-amiază, la un spectacol muzical, un cvartet de instrumente cu coardă sau poate un clavecin – nu-şi amintea acum. Stătuseră de o parte şi de cealaltă a sălii, iar la doar câteva minute după ce începuse, Messalina se holba în ochii Freyei de Moray.

Cea mai bună prietenă a ei din copilărie.

Fusese o experienţă ciudată. Nu se îndoia că era Freya, chiar dacă nu se mai văzuseră de ani. Recunoscuse ochii aceia verzi, forma bărbiei şi panta uşoară a nasului ei.

Freya se uitase la ea fără a afişa vreo expresie. Fără a o recunoaşte.

Fără emoţie.

Ca şi cum nu se ascunseseră niciodată de guvernanta Freyei, nu ceruseră prăjituri bucătăresei sau nu stătuseră întinse în pat în întuneric, şoptindu-şi cele mai ascunse secrete una alteia.

De parcă nu se iubiseră mai mult decât nişte surori.

La naiba cu Freya!

Nu fusese *ea* cea care pierduse o soră mai mare în acea noapte! Pe luminoasa, sclipitoarea Aurelia, moartă la doar 16 ani.

În acea noapte de demult, Messalina se trezise cu plânsul mamei ei, cu chipul alb şi tăcut al lui Julian, cu Lucretia confuză şi plângând şi cu geamănul Aureliei, Quintus, vomitând până când albul ochilor i se împăienjenise de mici vase de sânge sparte.

Nu, Freya nu avea niciun motiv să o umilească. Dacă cineva trebuia să umilească pe altcineva, aceea era Messalina. Fratele Freyei, Ran, o omorâse pe Aurelia.

Messalina se întinse după paharul de vin, iar când făcu asta atrase atenţia Lucretiei. Sora ei mai mică ridică o sprânceană cu subînţeles.

Messalina încuviinţă din cap şi inspiră pentru a se calma. Nu se afla acolo pentru a se gândi la Freya, la îngrozitorul lor trecut şi la ce anume făcea ea muncind ca însoţitoare sub un nume fals. Messalina se afla acolo pentru a flirta, a râde şi, cel mai important, pentru a afla ce se întâmplase cu draga ei prietenă.

Eleanor Randolph.

Lord Randolph o îngropase pe biata Eleanor fără vreo ceremonie şi chiar fără să anunţe.

Messalina aflase că Eleanor murise la câteva săptămâni după aceea. Îi era datoare prietenei ei să afle măcar cum murise.

Amintindu-şi de misiunea ei, se întoarse spre dreapta şi îi zâmbi vicontelui de Stanhope.

— Sper că aţi călătorit bine.

Vicontele înghiţi înainte de a vorbi cu un puternic accent scoţian.

— N-aş zice că bine. Hanurile unde mi s-a spus să mă opresc n-au fost deloc cum mă aşteptam. În primul au fost gălăgie şi comportamente licenţioase şi, în al doilea, aşternuturile de pat miroseau teribil a mucegai. Am avut ceva de reproşat ambilor hangii, vă asigur.

— Oh, într-adevăr?

Messalina nu-şi putu reţine tresărirea buzelor. Lord

Stanhope părea să-şi fi petrecut destul din timpul său plângându-se hangiilor şi altora. Chiar era păcat. Era un domn care arăta destul de bine, cu ochi mari, frumoşi şi un profil roman – asta dacă n-ar fi avut o grimasă de dezgust pe chip.

— Vă pot spune că m-am bucurat tare mult că am ajuns, zise vicontele. Deşi cred că Lady Lovejoy trebuie să fie mai fermă cu servitorii ei. Pe rama tabloului din camera mea era *praf.* Credeţi că ar trebui să o informez?

— Păi… Messalina aruncă o privire spre Jane Lovejoy.

Draga ei Jane avea ochii prea mici pentru chipul ei rotund şi un nas prea mare, ceea ce o făcea destul de banală. Asta nu o împiedicase să devină o gazdă populară în Londra. Era cunoscută pentru saloanele şi balurile ei, destul de aglomerate de crema societăţii. Deşi era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât Messalina, se împrieteniseră repede când se cunoscuseră.

— Poate nu în seara asta, zise ea. Fără îndoială, gazda noastră are multe de făcut.

— Hm… Sprâncenele lui Lord Stanhope se uniră. Nu văd ce. Cu siguranţă trebuie să facă doar conversaţie.

Messalina îşi ascunse cu greu zâmbetul. Era evident că vicontele nu organizase niciodată o petrecere. Din fericire, când Regina Holland îi spuse ceva vicontelui, ea fu salvată şi nu mai fu nevoită să-i răspundă.

Se întoarse spre celălalt domn de la masă şi trase cu ochiul la Freya. Fosta ei prietenă se uita destul de intens într-o anumită direcţie. Messalina ridică paharul de vin şi luă o înghiţitură pentru a masca urmărirea privirii. Se uita la Christopher.

Interesant.

În urmă cu cincisprezece ani, Freya avusese o slăbiciune pentru Christopher, dar atunci era o copilă. Doar nu avea o legătură cu el acum?

Messalina se simţi rănită. Cum putea Freya să-l ierte pe Christopher – care fusese acolo în noaptea aceea cu Julian şi Ran – şi nu pe ea?

Fuseseră doar nişte copile.

Pe atunci îşi spuneau totul.
Pe atunci fuseseră inocente.

Capitolul 4

Prinţesa şi cele trei prietene ale ei descălecară şi intrară în peşteră. Pe pereţi crescuse muşchi şi apa picura încet, dar peştera nu era adâncă.

— Ce dezamăgire! rosti Rowan, iar fetele ieşiră înapoi în luminiş.

Rowan, stând lângă Marigold, observă un lucru interesant: în loc să-şi plece capul sfioasă, cum o făcea mereu, Marigold o privea cu îndrăzneală şi zâmbea.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Un pic după ora unu noaptea, Freya se strecură din dormitorul ei pe holul îngust. Ca însoţitoare, primise un dormitor mic la capătul holului, separat de invitaţii de la petrecere.

Lumânarea ei dădea o lumină ce pâlpâia pe pereţii zugrăviţi în roz în vreme ce ea traversa vioi zona din casă unde se aflau dormitoarele invitaţilor.

Unde era ducele de Harlowe.

După ce stătuse un timp în salon după cină, restul grupului se culcase devreme. Freya o urmărise pe Messalina toată seara, în caz că femeia i-ar fi dezvăluit identitatea. Nu discutaseră niciodată despre chestiune – de fapt, nu vorbiseră deloc, nici măcar în acea după-amiază când se văzuseră pentru prima dată la Londra, la spectacolul muzical –, dar, din cine ştie ce motiv, Messalina păstrase secretul. Uneori, târziu în noapte sau când era foarte obosită, Freya se întreba dacă Messalina păstrase secretul din afecţiune pentru ea.

Dar la lumina rece a zilei Freya ştia că nu era cazul. Cum ar fi putut Messalina să o mai iubească când toată

lumea credea că Ran o omorâse pe Aurelia? Oftă. Era o suferinţă veche – una de care nu se putea lăsa distrasă. În noaptea aceea, toate gândurile ei trebuiau îndreptate spre răzbunare.

Coridorul dădu în alt hol şi Freya coti. Mai devreme mituise o servitoare ca să-i spună în ce cameră dormea ducele. Servitoarea fusese surprinzător de comunicativă, fără a fi curioasă *de ce* avea nevoie Freya de informaţie. Servitoarea nici nu pusese întrebări când îi dăduse un mic săculeţ cu pudră pentru a-l amesteca în carafa de coniac din camera lui Harlowe.

Servitorii nepăsători şi care aveau nevoie de bani erau o binecuvântare în meseria ei. În dreapta se afla un tablou cu păsări moarte pe o masă – nu prea bine realizat – şi un portret al unui cal bălţat cu grăjdarul lui. Freya încuviinţă din cap cu satisfacţie. Informatoarea ei îi spusese că dormitorul ducelui se afla după calul bălţat. Puse mâna pe clanţă şi o roti cu grijă fără a scoate vreun sunet.

Bun. Un sunet pe care un *om* îl putea auzi.

Îşi aminti de Tess abia când îi văzu ochii la nivelul şoldurilor reflectându-se în lumina lumânării ei.

Freya încremeni – sau vru să facă asta. O mână mare, masculină se aşeză pe braţul ei şi o trase în dormitor.

Icni când uşa se închise în urma ei şi fu lipită de panoul rece. Lumânarea îi fu luată din mână.

Harlowe puse lumânarea pe o măsuţă de lângă uşă. Propti mâna pe perete şi se aplecă spre ea, zâmbind neîncrezător.

— Dacă ştiam că veniţi să mă vizitaţi în noaptea asta, domnişoară Stewart, aş fi cerut o tavă de bomboane.

Freya privi carafa de coniac aflată pe masa de lângă patul lui. Era plină.

„La naiba!” De ce nu băuse un pahar înainte de culcare, la fel ca orice alt domn pe care îl ştia ea? De ce să ceri o carafă în cameră dacă nu *bei* coniacul din ea?

Ce creatură înnebunitor de capricioasă era!

Iar ea *nu* simţea excitare în sâni când îşi dădu seama că el era treaz şi gata de luptă.

Puse ambele mâini pe pieptul lui şi îl împinse. Nu se întâmplă nimic.

— Daţi-mi drumul! mârâi la el.

— Oh, vai, îmi pare rău! zise el cu o îngrijorare calmă şi falsă. Probabil aţi greşit camera. Îl căutaţi pe Lord Rookewoode? Sau pe Lord Stanhope?

Nările ei fremătară de furie.

— Eu…

— Nu. Zâmbetul lui dispăru şi pe chip îi rămase o expresie care o făcu să tremure involuntar. Orice minciună eraţi pe cale să-mi spuneţi, *nu* o faceţi!

Pentru un moment, se uitară unul la celălalt, ea respirând tot mai rapid.

Tess se aşeză şi scânci încet.

— Aşadar, zise ducele de Harlowe, de ce sunteţi în camerele mele?

Ea ridică sprâncenele şi zise pe o voce fermă doar prin forţa voinţei:

— Aţi ghicit, Excelenţă. M-a copleşit o sensibilitate subită faţă de dumneavoastră.

Gura lui făcu o grimasă urâtă, iar pentru o secundă – pentru o *miime* dintr-o secundă –, ea crezu că avea să o lovească.

Apoi el se îndreptă.

— Spuneţi-mi, domnişoară Stewart, detestaţi toţi bărbaţii, sau eu sunt special?

— Oh, şopti ea – iar de data asta nu-şi putu controla valul de ură pură din voce –, sunteţi *foarte* special.

Sprâncenele lui se uniră. Se aflau la câţiva centimetri distanţă unul de celălalt. De fiecare dată când el inspira, pieptul lui aproape că îi atingea sânii aflaţi sub cămăşuţă şi halat. Erau aşa de aproape încât ea aproape că îi auzea bătăile inimii.

Ar fi putut fi amanţi.

Sau duşmani pe cale să se omoare unul pe celălalt.

— Vă cunosc? murmură el. V-am făcut rău în vreun fel?

Ea nu-şi putea permite ca el să o recunoască.

Ar fi trebuit să-i ceară scuze. Să-l lase să creadă ce voia atât timp cât o lăsa să plece.

Ăsta ar fi fost lucrul inteligent de făcut. Lucrul *responsabil.*

Inelul, amintirile şi răzbunarea n-ar fi trebuit să conteze deloc.

Ea se întinse şi îşi aşeză palma blând – atât de blând! — pe obrazul lui dur, simţindu-i firele de barbă şi făcu ochii mari.

— Dacă nu vă puteţi aminti, sunt sigură că nu este ceva pentru care să vă faceţi griji.

El începu să mijească ochii, dar ea se ridică pe vârfuri, îi cuprinse degetele cu mâna şi-l trase spre ea cu o singură mişcare.

Îşi lipi gura de a lui.

Buzele lui aveau gust de trădare şi de vin. De noapte şi de amintiri din copilărie.

De iubire şi de pierdere.

Emoţia trezită în ea era aşa de profundă, încât Freya *aproape* că se pierdu în îmbrăţişare.

Deschise gura, lingându-i buza inferioară până când limba lui ieşi să se împletească cu a ei.

Apoi îl muşcă.

— La dracu’! Se retrase, cu sângele adunându-i-se în gură, cu chipul schimonosit de confuzie şi de indignare. Sunteţi nebună!

Câinele era în picioare, schelălăind neliniştit.

— Nu. Nu sunt. Freya deschise uşa. Privi peste umăr la el. Oh, ar fi bine să evitaţi coniacul!

Freya închise uşa şi aproape că o luă la fugă pe coridor, abia respirând. Când ajunse în camera ei, închise uşa în urma ei şi puse un scaun sub mâner.

Se aşeză pe marginea patului, încercând să-şi calmeze inima.

Poate că *era* nebună.

Cinci ani fusese plictisitoare şi circumspectă, politicoasă şi complet nesemnificativă. Le servise bine ca Macha pe Femeile înţelepte. Fiecare pas făcut, fiecare

vorbă rostită erau gândite bine ca să nu fie descoperită. Avea o misiune vitală pentru existenţa Societăţii Femeile înţelepte.

Şi, cu toate astea, în mai puţin de doisprezece ani dăduse totul la o parte.

Freya deschise pumnul. În palma ei se afla inelul lui Ran. Îl smulsese de pe degetul lui Harlowe când îl muşcase.

Îl ridică, studiind aurul uzat. Era un inel de sigiliu cu un onix sculptat, pentru pecetea de ceară. Tiparul adânc era o pasăre de pradă. Pasărea, tocită pe margini, ar fi putut fi un şoim sau chiar un vultur, dar Freya ştia că era un şoim de iarnă.

Simbolul familiei de Moray.

Şoimii de iarnă erau cei mai mici şoimi. Rapizi şi nemiloşi, prindeau alte păsări mai mici de aripă, după care aterizau şi îşi devorau prada.

Inelul fusese purtat de generaţii de bărbaţii de Moray, inclusiv de tatăl ei, după care i-l dăduse lui Ranulf când împlinise 18 ani.

Freya strânse din nou inelul în palmă. Fără îndoială, Harlowe avea să îşi dea seama în curând că inelul dispăruse.

Ghinion.

Poate că el era duce acum, dar ea era o femeie de Moray, mică, iute şi, mai presus de orice, *nemiloasă.*

*

În dimineaţa următoare, abia se luminase de ziuă când Freya se strecură pe uşa din spate a casei Lovejoy. O ceaţă deasă zăbovea deasupra ierbii ude, învolburându-se în jurul fustelor ei în timp ce traversa peluza. Noaptea trecută se lăsase distrasă de furie, răzbunare şi de acel *sărut* blestemat.

Atinse inelul lui Ran, atârnat de un vechi lanţ de argint în jurul gâtului, apoi îl băgă sub şal. Harlowe trezea în ea amintiri şi regrete. Trebuia să lase toate astea deoparte. Era o femeie înţeleaptă şi avea o misiune de

îndeplinit.

Aşa că se îndreptă spre moşia Randolph. Lady Randolph fusese îngropată pe terenul nesfinţit de pe moşie – o alegere ciudată –, iar Freya voia să vadă mormântul.

Peluza se termina brusc la marginea unei păduri prea mari. Freya se opri, uitându-se la poteca ce ducea spre interiorul întunecos. Îi amintea de pădurile menţionate des de doica ei în poveşti: întunecată, sinistră şi sălbatică. În pădurile acelea din poveşti nu se întâmplase niciodată ceva bun.

Privi în urmă.

Soarele răsărise, strălucind puternic peste iarba cu rouă şi o grădină înconjurată de garduri vii înalte. Părea un pic ciudat că pădurea aflată atât de aproape de casă să fie neîngrijită.

Dar avea câteva ore înainte ca restul grupului să se trezească.

Intră în pădure.

Slavă Domnului că exista o potecă, deşi nu părea prea folosită! În jurul ei, pădurea era ciudat de tăcută la ivirea zorilor. Unde erau păsările cântătoare? Iuţi pasul – şi nu doar pentru că îşi făcea griji că trecea timpul.

Cinci minute mai târziu, văzu lumina soarelui şi ieşi într-un luminiş. Pe o parte se afla o mică structură de piatră, iar pentru o clipă se umplu de speranţă, deşi nu avea cum să fi ajuns deja pe moşia Randolph. Apoi văzu că acea clădire nu era un mausoleu. Ezită, uitându-se la ea. Pierdea timpul dacă rămânea pe loc, aşa că traversă luminişul şi înaintă prin pădure.

După încă cincisprezece minute, pădurea începu să se rărească. Freya ieşi pe un mic deal de unde se vedea probabil moşia Randolph. Văzu un conac cam jumătate cât casa Lovejoy, dar tot grandios. În spatele casei erau grajdurile şi o grădină care părea să fie neîngrijită.

Merse pe potecă spre conac, întrebându-se unde putea fi îngropată Lady Randolph. Poate de partea cealaltă a casei? Văzu o alee dispărând printre copaci. Probabil ducea la acelaşi drum care trecea pe lângă casa Lovejoy.

Un ghimpe o înţepă în gambă şi se aplecă să-l ia de pe fuste.

Cineva tuşi.

Freya se îndreptă şi văzu un bărbat venind spre ea, cu o muschetă pe umăr.

I-ar fi fost teamă dacă bărbatul n-ar fi fost în vârstă.

— Tu de colo, şuieră bărbatul care se apropia, ce faci pe moşia Randolph?

— Mă scuzaţi, răspunse ea cu cel mai dezarmant zâmbet. Nu ştiam că încălcăm proprietatea. Freya arătă spre pădurea din spatele ei. Sunt un oaspete în casa Lovejoy.

— Aşa deci? Bătrânul se opri, tuşi destul de dezgustător şi apoi scuipă pe marginea potecii. Mă scuzaţi atunci, domnişoară. Trebuie să fiu atent, asta mi-e datoria de paznic de vânătoare. Dar e cam devreme pentru o plimbare, nu-i aşa?

— Oh, aşa este, îi asigură cu sinceritate Freya. Dar îmi place tare mult să fac o plimbare vioaie la răsărit. Cred că este bine pentru sănătate.

— Aha, făcu bărbatul destul de enigmatic.

— Înţeleg că aici locuieşte Lord Elliot Randolph, zise Freya.

— Da, aşa este, dar milord nu-i aici acum.

— Serios? Mă tem că n-am avut onoarea să-i fiu prezentată lui Lord Randolph, dar am conversat cu soţia lui o dată sau de două ori, minţi scandalos Freya. O văzuse pe Lady Randolph la câteva evenimente sociale, dar nu vorbise niciodată cu ea. Mi s-a părut aşa de păcat…

Se opri cu delicateţe.

Bătrânul căzu în capcană.

— Oh, da, a fost o tragedie că a murit aşa de tânără. Se foi, lipind patul muschetei de pământ şi sprijinindu-se pe ea. Dar nu mai era întreagă la minte spre final.

Se uită cu nerăbdare la ea. Freya se grăbi să-l încurajeze.

— Oh?

— Da, răspunse el, savurând o bârfă bună. Ţipa şi

umbla de parcă era posedată. Am auzit chiar de la şeful servitorilor. Iar Excelenţa Sa nu-i genul căruia să-i placă agitaţia. Se spune că era chiar nebună biata fată! A alergat aproape goală prin curtea grajdului. Îmbrăcată doar în cămăşuţă, cu părul liber în jurul umerilor. Se spune că s-a întâmplat acolo sus – înclină din cap spre conac –, apoi au cuprins-o frigurile. A murit chiar în noaptea următoare.

— Dumnezeule! murmură Freya, punând mâna pe piept şi sperând că nu exagera. Ce şocant! Bănuiesc că Lord Randolph a consultat cei mai buni doctori pentru boala soţiei lui.

— Nu. Paznicul clătină din cap. N-a avut timp. Au cuprins-o frigurile, a căzut la pat cu febră şi a murit în următoarea zi.

— Ce tragedie pentru Lord Randolph! Cred că e devastat.

— Da, zise bărbatul, deşi părea că se îndoia. Din câte am înţeles, bogaţii fac lucrurile diferit. A plecat imediat după ce a îngropat-o. Arătă în direcţia casei. Este chiar acolo, după grădină.

Freya se prefăcu surprinsă.

— Lady Randolph este îngropată aici?

— Da. Bărbatul se aplecă spre ea. Înainte de apusul soarelui, în aceeaşi zi în care a murit. Se spune că avea corpul în putrefacţie. Descompus de parcă era moartă de săptămâni, nu de o zi. Încuviinţă din cap şi se îndreptă. Probabil din pricina bolii de la cap.

Freya nu era sigură că nebunia putea să facă un cadavru să se descompună mai repede, dar nu avea de gând să-l contrazică.

— Vai!

— Vreţi să o vedeţi?

Paznicul se lumină la faţă, iar Freya fu îngrozită, crezând că el se referea la *rămăşiţele* lui Lady Randolph.

Dar apoi îi reveni simţul practic.

— Oh da, mi-ar plăcea să-i văd mormântul şi să-mi prezint condoleanţele!

Bătrânul se întoarse fără a mai lungi vorba şi o

conduse pe panta lină spre casă.

Casa Randolph poate că nu era la fel de mare precum casa Lovejoy, dar oricum avea ceva amenințător. Poate că era din cauza fațadei de un maroniu-roșcat întunecat – culoarea sângelui uscat. Sau poate că erau ferestrele mici, înguste. Freya se gândi că în casă intra puțină lumină. Era un loc întunecat, mohorât.

Dădură colțul, păşind printr-o curte pietruită năpădită trist de buruieni. Nu se mişcă nimeni. Casa părea goală.

— Acum sunt servitori în casă? întrebă ea încet.

El ridică din umeri, dar nu se întoarse.

— Menajera, doamna Sprattle, majordomul – care e tatăl menajerei, bătrânul Deacon – şi una sau două servitoare.

În spatele lui, Freya ridică din sprâncene. Majoritatea conacelor aveau zeci de servitori chiar şi când stăpânul nu era prezent. Lord Randolph era probabil un bărbat zgârcit.

În spatele conacului se afla ceea ce cândva fusese o grădină formală, dar acum era destul de tristă şi neîngrijită. Într-o parte era o mică piatră. Dacă Freya nu se aştepta să dea de un mormânt, ar fi trecut-o cu vederea.

Merseră la mormânt şi se opriră, uitându-se în tăcere la piatra funerară simplă. Sub un basorelief grosolan ce înfăţişa un craniu se aflau cuvintele: „Aici se odihneşte corpul lui Eleanor Randolph, care a părăsit lumea aceasta în data de 2 aprilie 1759. Dumnezeu să o ierte!”

— Să o ierte pentru ce? şopti Freya.

— Păcatele din tinereţe. Paznicul clătină din cap şi scuipă – din fericire, nu pe mormânt. Poate că a făcut ceva în nebunia ei ce trebuie iertat.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, zise bărbatul, dintr-odată precaut. Dar este un spirit neliniştit. Uneori la apus, chiar când ies păpăludele, aud un vaiet.

Făcu un gest în lateral, iar Freya privi în jos.

Avea degetele încrucişate – un semn străvechi în această parte a lumii – pentru a alunga răul şi diavolul.

Şi vrăjitoarele.

*

Christopher se trezi gâfâind.

Camera era întunecată, iar el simţea apăsarea corpurilor fierbinţi, transpirate. Putoarea de urină şi pământ umed. Gâfâieli şi gemete.

Apoi Tess îşi băgă nasul rece în urechea lui şi reveni iute la realitate.

Christopher se lăsă la loc pe cearşafurile umede, simţind cum i se răceşte transpiraţia pe braţe şi pe gât. Întinse mâna şi mângâie capul cald al lui Tess.

Ar fi trebuit să-i ceară să coboare din pat, dar nu-l lăsa inima. Probabil ea îşi dăduse seama că el avea alt coşmar şi se urcase în pat lângă el pentru a-şi arăta îngrijorarea. Câinele scânci de parcă era de acord.

— Totul e în regulă, zise el cu vocea spartă. Tuşi. Sunt bine.

Tess pufăi şi-i adulmecă obrazul.

Era evident că nu o convinsese. Poate pentru că îi *tremurau* degetele. „Dumnezeule!” Era inacceptabil. Trecuseră patru ani. Se întorsese în Anglia, devenise duce, avea putere şi avere.

Şi noaptea tremura.

Făcu o grimasă şi se uită pe fereastră. O lumină argintie se zărea din spatele draperiilor trase, deci probabil era dimineaţă. Încă era devreme, dar nu mai putea adormi.

Niciodată nu mai putea.

Christopher se ridică în fund, iar Tess sări din pat, făcându-l să se zgâlţâie. Stătea în picioare, privindu-l cu speranţă.

— Prea bine, mormăi el către câine şi se ridică.

Ea îl privi cu atenţie în timp ce se bărbieri cu apă rece şi se îmbrăcă repede.

Gardiner, valetul lui, avea să dezaprobe acest lucru când avea să descopere că stăpânul lui se aranjase singur.

Dar acum lui Christopher nu-i păsa. Se lovi peste coapsă şi ieşi pe uşă, cu Tess tropăind nerăbdătoare lângă

el.

Casa era încă liniştită, cu excepţia câtorva servitoare care mergeau tiptil cu găleţi pentru cenuşă. Ele aveau să cureţe grătarele şi să facă focul. Un servitor îi arătă calea spre o uşă din lateralul casei, apoi el şi Tess ieşiră afară în aerul rece al dimineţii.

Casa Lovejoy era înconjurată de o peluză atent îngrijită, dar Christopher văzu o pădure în depărtare şi porni în acea direcţie.

În vreme ce mergea, se gândi la noaptea precedentă. La domnişoara Stewart şi la acel sărut. Buzele ei fuseseră moi şi darnice – până când îl muşcase până la sânge şi-i furase inelul. Cum putea o femeie aşa de acră să sărute aşa de dulce chiar şi când se prefăcea că era atrasă de un bărbat?

Se încruntă. Era un prost pentru că se lăsase păcălit de ea chiar şi un minut. Fusese destul de clară când spusese că nu era interesată de el ca bărbat şi că, de fapt, îl detesta. Urmărise doar inelul.

Gândul îl întristă.

Domnişoara Stewart – ce nume de botez *avea?* – îi luase inelul de pe deget în timpul sărutului lor. Fusese aşa de furios din cauza blestematei de *muşcături,* încât nu observase câteva minute bune că inelul dispăruse.

Iar ea avusese suficient timp să dispară.

Era un soi de hoaţă deghizată în însoţitoare? De asta o urmăriseră agresorii în Wapping – pentru că le furase ceva? Dar alungă gândul acela la fel de repede cum veni. Un hoţ inteligent şi-ar fi ascuns furtul. Domnişoara Stewart nu încercase să facă asta.

Era ca şi cum ea îl *momea.*

Făcu o grimasă şi intră în pădure cu Tess, care o luase la goană înainte.

În furia lui, aproape că o urmărise pe domnişoara Stewart în noaptea precedentă.

Inspiră şi lovi o piatră de pe potecă. Avea ceva ce-l aducea la limita controlului, lucru pe care nimeni – nicio *femeie* – nu îl mai făcuse. *Ceva* – ostilitatea ei, emoţia

conflictelor lor sau curiozitatea lui legată de ea – îl făcea să se simtă de parcă se trezea dintr-un somn lung, profund.

Să deschidă larg ochii la lumina *pasiunii* ei pure.

Din fericire, în noaptea precedentă se lăsase condus de raţiune. Nu avea sens să provoace scandal la primele ore.

Şi apoi, nu ştia care era camera ei.

Pufni gândindu-se la propria prostie. Acel inel – inelul lui *Ran* – era important.

Tess veni alergând, cu limba pe jumătate afară, şi gâfâind fericită. El îi mângâie absent urechile, iar ea o luă din nou la goană.

Julian îi dăduse inelul în acea noapte la Greycourt. Probabil că îi căzuse lui Ran de pe deget când fusese bătut. Julian se aplecase şi ridicase inelul după ce bătăuşii ducelui de Windemere îl trăseseră pe Ran de acolo, ducele plecase agale, iar Christopher îşi dăduse seama – mult prea târziu – ce greşeală îngrozitoare făcuse. Ran n-ar fi putut niciodată să o omoare pe Aurelia. Christopher o ştiuse atunci cum o ştia şi acum, dar fusese paralizat de violenţa subită şi de faptul că Julian îi spusese să nu intervină.

În noaptea aceea în ochii lui Julian fusese frică.

Nu, altcineva trebuie să o fi omorât pe biata Aurelia – poate un străin sau un servitor. Asta era cea mai pertinentă concluzie pentru că, dacă nu fusese un străin sau un servitor în acea noapte teribilă, atunci o persoană mult mai apropiată Aureliei o lăsase fără viaţă.

Poate Julian.

Poate însuşi ducele de Windemere.

Christopher clătină din cap şi-şi aminti felul în care Julian se uitase la inelul lui Ran în acea noapte. Chipul lui fusese şi trist, şi hotărât. Apoi dăduse braţul spre spate ca şi cum voia să arunce inelul. Christopher îi prinsese mâna, iar Julian se uitase la el şi-i dăduse inelul.

Inelul lui Ran.

Christopher avusese de gând să i-l returneze lui Ran. Dar fusese imediat prins în căsătoria lui aranjată şi trimis în India cât încă era dezorientat şi deja se obişnuise cu inelul

pe degetul său.

Precum semnul unui criminal.

Bătaia avusese loc cu mult timp în urmă, dar în acelaşi timp era mereu prezentă. Acea noapte – acea noapte *blestemată* – îl schimbase pentru totdeauna.

Îi schimbase pe toţi.

Inelul îi amintea asta. De eşecul total ca prieten şi domn şi de faptul că trebuia să-şi petreacă tot restul vieţii asigurându-se că nu avea să mai păţească niciodată aşa ceva.

Trebuia să-şi recupereze inelul de la harpie. Putea pur şi simplu să o informeze despre furt pe angajatoarea domnişoarei Stewart. Camerele ei urmau să fie verificate, iar inelul avea să fie găsit şi, fără îndoială, ea putea fi concediată fără referinţe.

Cumva metoda asta nu i se părea corectă. Măcar pentru că domnişoara Stewart era curajoasă. Foarte posibil şi nebună, dar curajoasă.

Nu, era o chestiune personală între ei doi şi avea să o trateze la fel: *personal.*

Tess continuă să latre bucuroasă precum un câine care găsise ceva *important.* O pierdu din ochi la o cotitură a potecii, iar Christopher iuţi pasul. Sau poate că făcuse ceva prostesc, cum ar fi fost să încolţească un bursuc.

Coti şi văzu că ceea ce găsise Tess era un pic mai mare decât un bursuc. Se învârtea în jurul unui pietre vechi, un fel de casă din piatră pentru liliputani, adăpostită şi de neclintit. *Ciudat!* Se afla acolo singură într-un luminiş.

Dar, când se apropie, Christopher descoperi sub picioare pietre ascunse pe jumătate în frunze. Dădu frunzele la o parte şi văzu că pietrele îngropate erau rămăşiţele unui zid. Cândva, lângă mica structură se aflase ceva – o casă poate? Ajunse la Tess şi o urmă în jurul clădirii. Nu existau ferestre, iar uşa se ridica până la umărul lui. Christopher se uită la uşa cu lacăt şi văzu că pe ea era sculptura nefinisată a unui jgheab.

Era probabil o fântână, construită şi pentru siguranţă, şi pentru a păstra apa necontaminată.

Privi pereţii ruinaţi descoperiţi. Construcţia părea să fi supravieţuit casei căreia îi aparţinuse.

Christopher clătină din cap şi fluieră după Tess. Ea înălţă capul adulmecând, dar nu se uită spre el. Era concentrată la ceva mai îndepărtat în pădure.

Dintr-odată Tess dispăru, luând-o la goană pe cărare.

Christopher înjură. Dacă dăduse de urma unui iepure, putea să o piardă printre copaci.

— Tess! Fugi după ea. Tess!

Din faţa lui se auzi un singur lătrat. Apoi coti pe cărare şi văzu ce căuta câinele.

Idiotul lui câine stătea lângă domnişoara Stewart, cu limba atârnându-i fericită, în timp ce femeia îi mângâia urechile.

Domnişoara Stewart ridică privirea şi-l văzu.

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

Părea perfect calmă, de parcă noaptea trecută nu se petrecuse nimic. De parcă el nu-i gustase gura. De parcă ea nu-i luase buza între dinţi. De parcă ea nu-i furase inelul.

— Domnişoară Stewart. Se întrebă dacă inima ei bătea la fel de nebuneşte ca a lui sub straturile de lână şi de bumbac. Cred că aveţi ceva ce-mi aparţine.

— *Am?* întrebă ea nepăsătoare, iar el vru fie să râdă, fie să o strângă de gât.

— Ştiţi că da, răspunse el, avansând. Nu vreau să aduc în atenţia angajatorului dumneavoastră ce activităţi neconvenţionale aveţi, dar să nu credeţi că nu o voi face!

Asta îi captă atenţia. Lăsă capul pe spate şi se uită la el cu dispreţ şi sfidare în ochi, ceea ce, în mod ciudat, făcu să-i tresară mădularul.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Tess lătră o dată, uitându-se în spatele lui.

Christopher se întoarse, ascunzându-şi iritaţia provocată de acea întrerupere.

Messalina Greycourt se apropia pe cărare.

— Christopher! Nu ştiam că mai era cineva pe aici în dimineaţa asta.

Privirea ei trecu de el, iar o expresie ciudată îi apăru

pe chip.

El se uită la domnişoara Stewart, dar ea doar stătea acolo, cu mâna pe capul lui Tess şi fără nicio expresie.

Când se uită înapoi la Messalina, văzu că era calmă.

Credea ca avea o întâlnire cu domnişoara Stewart? Sigur nu. Nici măcar nu stăteau unul lângă altul.

— Şi… domnişoara Stewart, nu-i aşa? întrebă Messalina.

— Aşa este, răspunse însoţitoarea, aproape cu importanţă.

„Ce naiba?” El fluieră după Tess, iar ambele domnişoare tresăriră.

Tess veni la el.

O mângâie pe urechi, apoi îi spuse Messalinei:

— Cred că Tess vrea să mănânce. Mergi înapoi cu noi?

— Da, zise Messalina, cu chipul luminat dintr-odată de un zâmbet. Da, voi merge.

Merseră înapoi unul lângă celălalt, cu Tess alergând înainte, dar Christopher era conştient în fiecare moment de prezenţa domnişoarei Stewart, venind în urmă ca un nor răuvoitor. Era ciudat că Messalina crescuse, transformându-se într-una din cele mai frumoase domnişoare pe care le cunoscuse vreodată Christopher. Conversaţia cu ea era amuzantă, iar el ştia că era inteligentă. Era, de fapt, o domnişoară seducătoare.

Dar scorpia din urma lui îl făcea să-şi dorească să o lipească de un copac şi să-i guste gura.

Îşi dădu seama că era indispus. De ce trebuia să fie aşa de atras de o femeie care nu-l putea suporta?

Şi de ce refuza ea să se îmbuneze în ceea ce-l privea?

Când ajunseră înapoi la casa Lovejoy, soarele era deja sus pe cer, iar Christopher hotărî să nu se întoarcă pentru a o înfrunta pe domnişoara Stewart – chiar şi cu Messalina prezentă. Ridică privirea când cotiră spre casă şi văzu o trăsură cam demodată intrând pe aleea din faţă.

— Oh, cine crezi că este? întrebă Messalina. Mi se pare un moment ciudat pentru a ajunge la o petrecere, nu-i aşa?

Un bărbat într-un costum verde şifonat coborî. El se întoarse, iar Christopher nu-şi putu stăpâni o grimasă. Pentru un moment, toate gândurile despre domnişoara Stewart îi fugiră din minte.

Thomas Plimpton în sfârşit sosise.

Capitolul 5

Marigold se schimbase într-un mod ciudat. Nu mai era timidă, ci stătea dreaptă şi se uita în ochii celorlalţi, cu un zâmbet misterios pe buze.

Rowan începu să creadă că Marigold nu mai era aceeaşi fată.

Că nu mai era Marigold, ci altceva.

Dar cel mai ciudat lucru dintre toate era că nimeni altcineva nu părea să observe asta.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

— Sper să nu credeţi cu toţii că e *prea* rustic, dar m-am gândit să mergem la o plimbare în Newbridge astăzi, anunţă Lady Lovejoy la micul dejun, o oră mai târziu. Este o biserică normandă chiar minunată şi este zi de târg. Nu e ca la Londra, desigur, dar este destul de pitoresc.

Freya întindea pe o felie de pâine unt proaspăt – dulce şi minunat – şi se întreba dacă la Newbridge putea afla mai multe zvonuri despre Lady Randolph.

— Oh, da! exclamă Regina, aplecându-se dornică în faţă, gata să verse ceaşca de ceai.

— Uneori, un târg la ţară poate fi interesant, observă Lucretia Greycourt.

— O dată, o femeie bătrână, plină de riduri şi cu o grămadă de negi pe bărbie mi-a oferit ceea ce am fost asigurată că era o poţiune pentru a trezi pofta în domni. Genul de negi din care ies fire de păr. Cred că se credea vrăjitoare.

Lord Lovejoy tuşi pompos.

— N-ar trebui să minimizăm răul vrăjitoarelor în această parte a Angliei.

Freya se uită la Harlowe şi-l surprinse privind-o cu intensitate.

Îşi feri repede privirea, dându-şi seama că îşi ţinea şi respiraţia când făcu asta. O ameninţase că avea să o expună. În acel moment simţise doar furie, dar acum simţi un fior pe spate provocat de o teamă rece. Nu-şi terminase misiunea.

Avea nevoie de mai mult timp.

— Vrăjitoare *adevărate?* întrebă Messalina cu un scepticism politicos. Genul care dansează goale la miezul nopţii în jurul focurilor?

Tânărul domn Lovejoy chicoti, dar părea un pic nervos.

Lady Holland se încruntă – probabil la menţionarea ţopăitului în pielea goală.

Dar Lord Lovejoy era destul de grav.

— În aproape fiecare an, în faţa mea, ca magistrat local, este adusă o femeie acuzată de vrăjitorie.

Contele de Rookewoode arcui o sprânceană neagră. Era într-un contrast puternic cu peruca albă. Era îmbrăcat cu un costum bleumarin croit elegant şi arăta deosebit de chipeş şi de la oraş.

— Dar Parlamentul a scos în afara legii vânătoarea de vrăjitoare.

— Oh, aşa este, milord, răspunse Lord Lovejoy. Dar oamenii ăştia sunt de la ţară şi respectă vechile obiceiuri. Nu le pasă de legile de la Londra.

— Legile de la Londra se vor schimba în curând, zise cu importanţă Lord Stanhope. În toamnă, o nouă lege împotriva vrăjitoarelor va fi adusă în faţa Parlamentului, iar vânătoarea de vrăjitoare va fi din nou legală *şi* încurajată.

Se lăsă o scurtă tăcere cât timp toată lumea de la masă digeră vestea asta.

Mâinile Freyei erau strânse în poală, unde nu le putea vedea nimeni. Spera doar că expresia ei nu trăda neliniştea

la această discuţie.

— Şi uite aşa ne întoarcem la superstiţiile din Evul Mediu, zise Rookewoode.

Vicontele îşi strânse buzele de parcă voia să-şi reprime un răspuns neplăcut.

Lord Lovejoy părea deranjat.

— Prin părţile astea, vânătoarea de vrăjitoare nu e un pas înapoi. Nu când aproape toată lumea crede în ele.

Buzele contelui tresăriră de parcă era amuzat de discuţie, dar întrebă serios:

— Ce faceţi când vă este prezentată o presupusă vrăjitoare, dacă nu vă deranjează că întreb?

— Evident, trebuie să resping cazurile, dar asta nu-i opreşte pe oameni să creadă realmente în vrăjitorie, răspunse Lord Lovejoy. Trebuie să înţelegeţi că oamenii aceştia dau vina pe vrăjitoare pentru oile bolnave, recoltele distruse şi pierderile de sarcini. Chiar dacă nu le pot condamna, deseori casele celor acuzate de vrăjitorie sunt arse sau au parte de o altă întâmplare nefericită. Ridică din umeri. Bănuiesc că este un soi de justiţie brută.

— Dar sigur aceste femei sunt nevinovate, milord? obiectă Messalina, părând chiar şocată.

— N-ar trebui să minimizăm forţa răului sau a supuşilor săi, mormăi Lord Stanhope. Fără îndoială, aceşti oameni au motive să le alunge pe aceste femei păcătoase.

Freya se uită urât la el pe sub gene. Ce om îngrozitor! Mai întâlnise soiul ăsta de oameni şi, deşi ar fi trebuit să fie atentă, ceea ce simţea cu adevărat era o furie plină de indignare.

Uşa se deschise şi intră un domn cu chipul plăcut.

— Ah! exclamă Lord Lovejoy. Cel mai nou oaspete al nostru. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Thomas Plimpton.

Domnul Plimpton zâmbi, făcu o plecăciune şi se aşeză lângă Arabella, spunându-i ceva cât se aşeză, ceea ce o făcu să roşească.

Freya privi din nou la Harlowe fără să vrea. De data asta însă, nu mai era ea centrul atenţiei lui. Acum el se uita

urât la domnul Plimpton.

Freya luă o înghiţitură din ceai. Ce făcuse domnul Plimpton ca să-l ofenseze pe duce? Era aproape furioasă că atenţia lui era distrasă.

— Tocmai am făcut planuri să vizităm Newbridge astăzi, zise Lady Lovejoy după o pauză ciudată. Vreţi să veniţi cu noi, domnule Plimpton? Avem o frumoasă biserică normandă şi alte obiective de văzut.

— Desigur, răspunse acel domn.

Şi aşa, o jumătate de oră mai târziu, plecară cu toţii spre orăşelul din apropiere.

Freya mergea în spatele Arabellei şi al Lucretiei Greycourt. Cele două fete se cunoscuseră abia în ziua precedentă, dar deja aveau o legătură apropiată.

Era conştientă de discuţia silenţioasă a Messalinei cu Lady Lovejoy, aflate un pic mai în faţă, într-o parte. Messalina purta o elegantă rochie de plimbare, cu fustele de un roz-deschis trase înapoi şi adunate la spate într-o dezordine aparent lejeră. Ieşea la iveală juponul galben, presărat cu mici noduri de trandafiri brodaţi. Era o rochie frumoasă, deşi cu tenul ei măsliniu şi părul negru, Freya credea că Messalinei i-ar fi stat mai bine în culori mai aprinse. Dar, da, era frumoasă.

Asta putea să recunoască.

Prietena ei din copilărie se transformase într-o domnişoară foarte frumoasă, doar un pic mai înaltă decât Freya.

Într-o altă viaţă, ar fi putut să meargă braţ la braţ pe acest drum de ţară.

— Nu vă credeam o hoaţă, mormăi la urechea ei Harlowe, iar Freya abia se abţinu să nu tresară.

Inspiră adânc, încercând să-şi calmeze ritmul nebunesc al inimii. Greşise pentru că pierduse din vedere unde se afla el în micul lor grup.

— Nu sunt o hoaţă.

El flutură mâna în faţa nasului ei, iar ea avu nevoie de un moment să-şi dea seama că era vorba de mâna pe care el purtase inelul lui Ran.

Simţea că îi ardeau obrajii, ceea ce o făcea să fie în defensivă. Nu avea motiv să se simtă vinovată.

— *Nu* sunt.

— Atunci nu vă va deranja să-mi returnaţi inelul.

El privea înainte, iar din lateral profilul lui aristocratic era rece şi nemilos.

— Nu este inelul *dumneavoastră,* răspunse ea pe o voce calmă.

Se aflau la coada restului grupului de la petrecere, dar ea nu-şi dorea să atragă atenţia nimănui.

Harlowe mergea alături de ea, ca un nor întunecat într-o zi care altfel era frumoasă. Soarele era pe cer, nici prea fierbinte, nici prea rece, şi adia un vânticel blând. Tufişurile de pe marginea drumului erau pline de trandafiri sălbatici, toţi îmbobociţi, şi cerul era albastru şi nesfârşit.

Ea crescuse la ţară. În sudul Scoţiei, dincolo de graniţă. Ea şi Messalina adoraseră să se plimbe ori să călărească pe dealurile scoţiene. Pentru o clipă, simţi dor în inima ei – nu era sigură că era dor de Scoţia sau de zilele inocente ale copilăriei.

Harlowe tuşi lângă ea.

— Vă pot împrumuta bani dacă aveţi nevoie.

Ea ridică din sprâncene.

— N-am nevoie de banii dumneavoastră.

— Nu? Se uită iute la ea. Atunci de ce mi-aţi furat inelul?

— N-am de gând să-l *vând!* se răsti ea.

— Sunteţi cea mai enervantă femeie, zise el blând, fără vreo schimbare de expresie. Recunoaşteţi că aveţi nevoie de ajutorul meu şi vi-l voi oferi.

— Chiar dacă aş avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, răspunse ea printre dinţi, nu vi l-aş cere niciodată.

— *Dragă domnişoară,* spuse el, timbrul lui baritonal făcând să i se ridice părul pe ceafă. Să nu cre…

Fu întrerupt de câinele lui, care ţâşni de sub un boschet şi alergă direct în picioarele lui.

Freya nu se putu abţine şi râse.

— Jos, Tess! mormăi Harlowe, dar mâinile lui o mângâiau blând pe urechi.

Câinele se agita fericit, apoi băgă nasul în fustele ei.

— Tess, mârâi Harlowe.

— E în regulă, murmură Freya.

Poate că nu-i plăcea stăpânul, dar nu avea nimic cu câinele.

O scărpina pe Tess sub bot, iar câinele dădu din coadă.

— Este murdară, zise serios Harlowe.

— Câinilor le place să se murdărească, replică Freya, scărpinând urechile lui Tess.

Harlowe se uită ciudat la ea.

Tess ciuli urechile şi apoi scheună şi o luă la goană, dispărând din nou într-un tufiş.

— Ce fel de câine este? întrebă impulsiv Freya, ştergându-şi mâinile cu o batistă – câinele fusese destul de murdar.

— Indian.

Freya ridică din sprâncene.

— Aţi adus-o tocmai din India?

El ridică din umeri.

— Este câinele meu. Nu puteam să o las acolo.

Ea îl privi. *Normal* că ar fi putut să o lase pe Tess dincolo de mare când se întorsese acasă în Anglia. Domnii făceau asta tot timpul.

— Este un câine special? Un câine indian de rasă aristocrată?

El îşi întoarse capul şi îi zâmbi, două gropiţe apărându-i în obraji.

Freya clipi, simţindu-se ca şi cum primise o lovitură în piept. Harlowe era absolut devastator când zâmbea.

Dar el nu păru să-i observe reacţia.

— Este un câine vagabond, destul de comun în India. A fost fătată în fort în urmă cu trei ani. Tess a fost singura supravieţuitoare dintre căţei. Avea doar două luni când mama ei a dispărut – prea mică pentru a supravieţui singură –, aşa că am luat-o în casă, iar un an mai târziu, în

Anglia.

Ea se holba la el.

— Soţia dumneavoastră nu a obiectat? Multe doamne preferă câinii mici, de ţinut în poală, în locul animalelor mai mari, nicidecum un câine maidanez.

În maxilarul lui tresări un muşchi.

— Sophy a murit cu un an înainte să se nască Tess.

— Oh!

Era evident un subiect pe care el nu dorea să-l discute. Când rostise numele soţiei lui, vocea îi fusese tristă.

Ceea ce n-ar fi trebuit să o deranjeze deloc.

În faţă, cineva râse tare. Domnul Plimpton se băgase între Arabella şi Lucretia.

Harlowe înjură în barbă.

Freya se uită uimită la el.

— Înţeleg că nu-l simpatizaţi pe domnul Plimpton.

— N-ar trebui să aibă voie să stea lângă doamne, răspunse ducele fără a se deranja să-şi coboare vocea. Ar trebui să o avertizaţi pe Lady Holland.

Freya îşi uni sprâncenele. Arabella avea o zestre bună, iar Freya nu se îndoia că Lucretia, ca nepoată de duce, avea la fel.

De altfel, ambele fete erau moştenitoare şi numai bune pentru un vânător de avere.

— De ce spuneţi asta? întrebă îngrijorată Freya. Ce ştiţi despre el?

El clătină din cap.

— Cândva s-a jucat cu inima unei doamne pe care o cunoşteam.

Freya se încruntă.

— Eu n-am auzit niciodată ceva rău despre el. De ce nu se ştie asta dacă ceea ce spuneţi este adevărat?

— Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Se uită la ea cu o expresie care nu mai era prietenoasă. Îmi pierd răbdarea. Daţi-mi inelul înapoi până la miezul nopţii sau îi voi spune lui Lady Holland cum v-am cunoscut!

Şi cu asta mări pasul, luând-o înainte.

Freya se uită în urma lui furioasă, înspăimântată şi un pic dezamăgită pentru că el nu mai avea chef să meargă alături de ea.

Ce prostie!

Ultimul lucru pe care îl voia era să se apropie de Excelenţa Sa, ducele de Harlowe. El era *inamicul* ei. Iar acum trebuia să caute o metodă de a-l descuraja *fără* a-i da inelul lui Ran.

Întâmplător, în acel moment Messalina se uită peste umăr şi îi surprinse privirea. Zâmbi timid.

Freya îşi mută privirea şi simţi un junghi de suferinţă în piept.

Era aşa de obositor! Atât de inutil şi tensionat! Nu avea să se termine niciodată, nu-i aşa? Ce se petrecuse la Greycourt în urmă cu cincisprezece ani avea să se reverbereze mereu în vieţile lor.

Gândul acela îi atârna greu pe umeri. Dacă l-ar fi putut îndepărta! Dacă l-ar fi putut uita! Dar nu avea cum să uite.

Aurelia fusese omorâtă.

Ranulf fusese mutilat.

Şi *papa* murise de inimă frântă.

Lumea nu se putea întoarce înapoi în acel moment al istoriei lor.

Freya inspiră şi se îndreptă, ridicând privirea. Messalina nu se mai uita în urmă, iar ea observă că se aflau la marginea oraşului.

Pe drum erau cotigi încărcate cu bunuri de vândut la piaţă şi un băiat care îndemna vreo şase gâşte în aceeaşi direcţie.

Micul lor grup se mută de pe drum pe o cărare, iar în învălmăşeala aceea ea se trezi lângă Lady Holland.

Freya se apropie.

— Am auzit că domnul Plimpton nu e de recomandat.

Lady Holland ridică din sprâncenele negre când auzi vestea.

— Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că Lady Lovejoy l-ar invita dacă ar şti aşa ceva.

— Poate că nu ştie, milady.

Lady Holland se încruntă la spatele domnului Plimpton. Acum el îi şoptea ceva Lucretiei.

— Ar trebui să ştie. La naiba! Asta reduce numărul de domni burlaci la patru.

Freya murmură.

— Nu sunt sigură că Lord Stanhope este…

Lady Holland flutură dintr-o mână.

— Ştiu, ştiu. Bărbatul ăla e un broscoi. N-ar trebui să-l număr, iar asta înseamnă că acum rămân doar *trei* şi, cum participă şi domnişoarele Greycourt, nu mai este o concurenţă echitabilă pentru Arabella mea.

— Pe Arabella o recomandă multe, zise Freya.

— Măcar zestrea, murmură femeia mai bătrână. Oh, nu te uita aşa la mine, domnişoară Stewart! Îmi iubesc fata, dar sunt o mamă practică. Arabella nu străluceşte – mai ales într-o companie plină de viaţă. Se uită din nou la trioul din faţa lor – domnul Plimpton era amuzat de ceva ce spusese Lucretia, în vreme ce Arabella privea înainte cu un zâmbet vag. Vreau să fie *fericită* şi cu un domn care să aibă grijă de ea.

Freya tuşi delicat.

— V-aţi gândit *ce* veţi face dacă nu găsim un domn suficient de bun pentru ea?

— Nu-mi permit să fac asta, domnişoară Stewart, zise Lady Holland. O domnişoară de rangul Arabellei fără un soţ trăieşte viaţa pe jumătate – cel puţin asta va spune Lord Holland.

— Va trebui să locuiască împreună cu Regina, până la urmă, nu-i aşa?

— Aşa este. Şi mă tem că asta e o reţetă pentru dezbinare.

Freya se încruntă. Mai exista o opţiune pentru Arabella. Freya i-ar fi putut oferi adăpost la Societatea Femeile înţelepte în Dornoch. Arabella ar fi putut să înveţe căile lor, poate să-şi găsească chemarea în lucrarea argintului, în ţesut, apicultură sau oricare din multitudinea de ocupaţii tradiţionale ale membrelor societăţii. Putea găsi

ceva de făcut complet unic – toate erau bine-venite atât timp cât contribuiau în comunitate. Dar Arabella ar fi trebuit să renunţe la viaţa ei din prezent. Să trăiască în îndepărtata Scoţie şi să nu spună niciodată familiei sau prietenilor ei despre Femeile înţelepte.

Lady Holland ridică privirea când intrară în piaţa aglomerată a oraşului.

— Oh, am ajuns în sfârşit!

În faţa lor, Arabella şi Lucretia fuseseră oprite de o femeie care vindea brioşe fierbinţi, în vreme ce domnul Plimpton începuse a le fermeca pe Messalina şi pe Lady Lovejoy. Bărbatul era o ameninţare, iar Freya îi era recunoscătoare, cu părere de rău, lui Harlowe că o avertizase. Ştia că în seara aceea Lady Holland urma să discute în linişte cu fetele ei, dar şi cu Messalina şi Lucretia.

— Vrei una?

Arabella zâmbi, arătând spre brioşele cu coacăze, când Freya ajunse lângă ele.

— Mulţumesc, răspunse ea.

Întâlni privirea curioasă a Lucretiei şi se uită în altă parte. Lucretia avusese doar opt ani când se întâmplase tragedia Greycourt – o fată năzdrăvană, care deseori venea după Freya şi Messalina, hotărâtă să nu piardă nimic din distracţie. Uneori, se ascundeau de mica Lucretia în acel mod crud în care o făceau copiii mai mari, dar în alte zile Freya îşi petrecuse după-amiezi întregi învăţând-o pe Lucretia să caute cuiburi de păsări prin buruieni.

Dintr-odată, o copleşi un junghi de melancolie. Sau dor? *Regret?*

Freya se întoarse pentru a studia piaţa.

Pe o parte a pieţei se afla un han cu o pancartă colorată pe care scria Swan. În centrul pieţei se afla o fântână veche. Iar pe partea cealaltă era biserica normandă. Tarabe şi cotigi se îngrămădeau în jurul fântânii, iar proprietarii strigau pentru a-ţi vinde marfa. Era o femeie care vindea ceapă şi praz, un bărbat cu un şir de cârnaţi proaspeţi şi mai departe un bărbat ce ascuţea cuţite, mişcând furios piciorul pe tocilă. Oamenii se îngrămădeau

în mica piaţă a oraşului, veniţi fără îndoială de la câţiva kilometri distanţă.

Cineva de acolo trebuia să aibă informaţii despre Lady Randolph.

Freya venea în urma Arabellei şi a Lucretiei, uitându-se la diferitele tarabe. Se opri la o femeie în vârstă care vindea legume, căpşune şi mici buchete de flori.

— Am căpşune bune! strigă femeia când Freya se opri în faţa ei.

Freya zâmbi când se uită la căpşunele expuse tentant.

— Trebuie să fii femeia cu căpşune despre care mi-a spus prietena mea Lady Randolph. A vorbit foarte frumos de tine.

Femeia fără dinţi şovăi înainte să răspundă.

— Da, am cele mai dulci căpşune de azi.

Freya ridică privirea, întâlnindu-i ochii.

— Exact asta mi-a spus Lady Randolph. Dar astăzi mă gândesc să-ţi cumpăr florile.

Femeia se uita la ea neliniştită, dar îşi reveni la perspectiva unei vânzări.

— Alege ce-ţi place, coniţă, costă doar o jumătate de penny buchetul.

— Păi, atunci voi lua trei, răspunse Freya, deschizând punga. Scoase un şiling. Cineva mi-a spus că prietena mea a murit de o boală ciudată. Ştii ceva despre asta?

Bătrâna se uită o secundă la ea. Apoi, cu o privire rapidă spre dreapta şi spre stânga, luă şilingul.

— Nu a omorât-o boala, milady.

— Atunci vrăjitoria? murmură Freya ca să o testeze.

Bătrâna o surprinse pufnind batjocoritor.

— Nu, nici vrăjitoria. A fost victima păcatelor unui bărbat. Şi acum trebuie să pleci, domniţă! Înclină capul în direcţia tarabei vecine, unde un tânăr se uita făţiş la ele. Discuţia asta e periculoasă.

Freya încuviinţă din cap şi-şi luă florile, băgând una în nodul şalului. Apoi se îndepărtă de taraba bătrânei, dând celelalte bucheţele unor fetiţe care chicotiră când primiră

cadoul.

„Păcatele unui bărbat.” Îşi făcuse Lady Randolph un amant înainte să moară? Dacă da, i-ar fi oferit lui Lord Randolph cel mai vechi motiv pentru crimă.

Privi spre mulţime, căutând cea mai potrivită persoană pe care să o abordeze, apoi zări părul blond-auriu al Arabellei. Stătea lângă Lord Rookewoode, cu chipul înclinat, cu o expresie chinuitor de sinceră. Contele îi dădea un fel de produs de patiserie de la taraba din faţa lor, cu un zâmbet încadrat de gropiţe. Bărbatul era *periculos.*

Freya îşi muşcă buza. Fără îndoială, Lady Holland ar fi fost mulţumită dacă se ajungea la căsătorie.

Freya era mai puţin sigură.

Se întoarse şi-l văzu pe Harlowe stând la marginea mulţimii din piaţă, cu mâna pe capul lui Tess. Se uita şi el prin piaţă şi, chiar de partea cealaltă a pieţei, Freya se gândi că părea tensionat.

Ce ciudat!

Porni spre el şi apoi auzi un strigă deosebit.

— Panglici şi dantele! Am panglici frumoase şi dantele!

Privi spre persoana care striga.

Era o femeie îmbrăcată într-o pelerină neagră zdrenţuită cu o glugă gri. Stătea lângă un cărucior tras de un câine enorm flocos, gri cu alb. Căruciorul era plin cu marfă. Femeia ridică privirea, iar Freya o recunoscu pe Crow.

Ce căuta acolo? Freya nu primise nicio veste despre o întâlnire.

Se îndreptă spre ea.

— Cumperi o panglică frumoasă albastră, domniţă? strigă tare Crow, cu ochii ei negri sclipind. Am albastru precum cerul, albastru ca marea şi albastru ca oul de măcăleandru.

Freya se uită în cărucior. Arătă spre una dintre panglicile legate lejer de un băţ.

— Verde ai? Un verde frumos ca iarba?

Femeia îi întâlni privirea.

— Desigur.

Se aplecă peste cărucior să caute într-o cutie, iar Freya se dădu mai aproape, având grijă să aibă aceeaşi expresie când Crow şopti:

— Am primit veste că o persoană de la petrecere este un bărbat Dunkelder.

— Cine? murmură Freya, ridicând o panglică şi mijind ochii la ea.

— Nu ştiu, zise Crow. Apoi continuă mai tare: Doar doi penny, domniţă. Şi dacă iei patru, pe a cincea ţi-o dau gratis.

— Bărbatul Dunkelder ştie cine sunt? întrebă Freya, lăsând capul în jos în timp ce respiraţia i se accelera.

Crow murmură:

— Nu cred. Dar, dacă află că eşti o de Moray, va şti totul. Ridică ochii negri. Iar acesta este teritoriul bărbaţilor Dunkelder. Vor fi şi alţii. Ai grijă pe unde umbli!

Freya se uită absentă la panglicile colorate din mâna ei.

— Lady Macha, şopti Crow. Eu nu pot sta aici. Am alte afaceri de care să mă ocup. Eşti pe cont propriu.

Freya întâlni privirea îngrijorată a celeilalte femei.

— Voi fi bine.

Căută o monedă în săculeţ şi luă panglicile.

— Ai grijă! o avertiză cealaltă femeie când se întoarse să plece. Dacă bărbatul Dunkelder află cine eşti, te va omorî.

*

Christopher privi cum ceilalţi membri ai grupului se împrăştiară prin piaţa oraşului. Îi urmărea şerpuind prin mulţime, fiind atent la Plimpton şi încercând să ignore presiunea tuturor corpurilor din jurul lui. Plimpton o conducea pe Lady Lovejoy de parcă nemernicul nu avea vreo grijă pe lumea asta.

Cineva îi înghionti cotul.

Christopher se întoarse, cu buza superioară ridicată

într-o mârâitură, iar băiatul care îl lovise făcu un pas în spate.

— Mă scuzaţi, milord.

Băiatul plecă în grabă.

Christopher închise ochii şi inspiră adânc, mirosind putoarea prea multor corpuri, simţind cum începe să-i pulseze o durere de cap.

Când deschise ochii din nou, o văzu pe domnişoara Stewart în partea cealaltă a pieţei, uitându-se la el.

„Naiba să o ia!”

Se întoarse, ruşinea înroşindu-i gâtul. De ce trebuia ca ea să-i vadă slăbiciunea?

Tess scheună şi se lipi de piciorul lui.

El puse mâna pe capul ei, calmându-se când îi simţi blana moale. Aici era în Anglia. Oamenii nu se împingeau unii în alţii. Nu exista pericolul de sufocare. Şi nu trebuia să-i pese deloc ce credea o hoaţă blestemată despre el.

Dar nu fusese o idee bună să facă această plimbare.

Expiră şi se uită după Plimpton. Lady Lovejoy mergea în faţă, acum la braţ cu Messalina, în vreme ce Plimpton rămăsese în spate, uitându-se la o tarabă ce vindea bricege.

Christopher îşi făcu drum prin mulţime pentru a ajunge la el.

— Le ai? întrebă când ajunse lângă celălalt bărbat.

Plimpton se sperie de parcă se trăsese cu arma lângă el. Se întoarse, tresărind uşor, ca şi cum Christopher făcuse o gafă impertinentă.

— Cred că trebuie să purtăm această discuţie în privat, nu-i aşa, Excelenţă?

— Cred că vreau să termin cu asta cât mai curând posibil, răspunse Christopher. De exemplu, când ne întoarcem.

Îl văzu pe Plimpton înghiţind în sec. Era clar că bărbatul nu se aşteptase ca ducele să-i ceară imediat scrisorile.

— D-dar nu se poate aşa.

— De ce nu? Ai sau nu scrisorile?

Buza superioară a lui Christopher se curbă. Plimpton îşi mută privirea.

— De fapt, nu le voi avea decât în câteva zile, când mi le livrează poşta.

— De-a ce te joci? mârâi încet Christopher.

— Nu-i nici nu joc! Plimpton îşi linse nervos buzele. Serios! Mi s-a părut cel mai sigur să călătoresc fără scrisori, atâta tot. Le voi primi în curând şi apoi îţi voi trimite un bilet să ne întâlnim.

Christopher credea că sunt baliverne, dar Plimpton nu i se păruse niciodată prea inteligent. Poate că alesese un drum aşa de complicat pentru a aduce scrisorile în casa Lovejoy.

— Ai grijă să nu uiţi! zise Christopher printre dinţi. Altfel, voi rezolva problema cum ştiu eu.

— Asta-i o ameninţare? Chipul lui Plimpton se albi. Mă *ameninţi?*

Se aplecă şi dădu la o parte o scamă invizibilă de pe haina lui Plimpton, murmurând:

— Mă scuzi dacă te-am lăsat cu îndoieli.

Christopher se întoarse pentru a se îndepărta prin masa de oameni şi o văzu la câţiva paşi pe domnişoara Stewart, care la rândul ei se întorcea rapid.

Le auzise conversaţia?

Fu ultima picătură într-o dimineaţă dificilă. N-avea de gând să lase a fi pătat numele lui Sophy din cauza curiozităţii domnişoarei Stewart.

Se îndreptă spre ea şi-i oferi braţul în mod intenţionat.

— Mergeţi cu mine?

Ea deschise gura, părând a riposta.

El îşi întinse buzele într-un zâmbet ironic, arătându-şi toţi dinţii.

— Nu voi mai *întreba* o dată.

Ea închise gura şi puse mâna pe braţul lui.

— Ce grosolan!

— Da? O conduse spre marginea mulţimii, cu Tess aproape de el. Mă spionaţi?

— Nu! Era aşa de indignată, încât el fu tentat să o

creadă. Apoi expresia ei deveni speculativă. Discutaţi cu domnul Plimpton ceva ce nu voiaţi să fie auzit?

— Asta-i treaba mea. Simţea cum începeau să-i pulseze tâmplele. Avea nevoie să iasă din mulţime. De altfel, nu-mi place în mod deosebit ca o celibatară făţarnică să-mi asculte conversaţiile private.

Privi iute în jur şi văzu că nu era nimeni atent la ei. O conduse spre biserică, îndepărtându-se de tarabe şi de oamenii adunaţi.

Domnişoara Stewart inspiră, spunând aproape fără aer:

— Nu-mi place în mod deosebit să fiu acuzată de fapte infame de către un bărbat care e aşa de prost încât îşi rezolvă treburile private în public.

— Sunteţi o mică vrăjitoare, zise el absent şi o simţi cum devine rigidă. El coborî privirea şi văzu că ochii ei verzi-aurii se măriseră de teamă. Ce e?

— L-aţi ameninţat pe săracul domn Plimpton, zise ea.

Christopher pufni şi deschise uşa bisericii normande. Tess intră cu el.

— Vă asigur că sărac este doar la buzunar.

În biserica slab luminată era răcoare. El avu nevoie de un moment ca ochii să i se obişnuiască după lumina puternică de afară. Era o bisericuţă frumoasă. Arcada în formă de U răsturnat a uşii se repeta în arcada dintre naos şi altar, iar ambele erau decorate cu un model în V.

Privi spre domnişoara Stewart şi văzu că ea ridicase chipul pentru a studia ferestrele. De sub bonetă îi ieşea mai puţin de câţiva centimetri de păr. Părul ei ar fi putut fi un blond-închis sau un brunet prăfuit – imposibil de spus. El avu impulsul sălbatic de a-i smulge boneta de pe cap.

— Credeţi că au fost distruse pe vremea reformei? spuse ea.

Ferestrele erau din sticlă simplă. Dacă biserica avusese cândva vitralii, acum nu se mai vedeau.

— Probabil. Sau de capetele rotunde ale lui Cromwell.

— Bărbaţilor le place să spargă lucruri – chiar şi lucrurile frumoase.

— Cu siguranţă nu tuturor bărbaţii. Îi privi gura mică şi cuviincioasă şi ochii trişti şi spuse cu blândeţe: Şi apoi eu am descoperit că şi femeile pot fi la fel de distrugătoare.

O simţi cum devine rigidă şi se bucură. Era o adversară demnă de furia lui. Poate că era cicălitoare, dar era puternică şi avea opiniile ei. Nu trebuia să-şi facă griji că ea avea să se prăbuşească plângând la cel mai mic comentariu.

Ea scoase un sunet batjocoritor.

— Chiar credeţi asta? Când distrugerea exercitată de bărbaţi duce la războaie? La moarte şi schilodire.

— Nu o luaţi în calcul pe Elena din Troia? murmură el, privind-o.

Nu avea cum să vorbească aşa cu toţi bărbaţii pe care îi întâlnea – altfel, rămânea fără slujbă. Ce o determina să fie aşa de agresivă cu *el?*

— Elena din Troia este un mit, zise ea cu dispreţ. Măcelarul de Cumberland nu e.

El ridică din sprâncene. Ducele de Cumberland fusese comandantul englez în măcelul sângeros al scoţienilor de la Culloden, cu doar patruzeci de ani în urmă.

— Sunteţi iacobită.

— Nu, sigur că nu. Au fost nişte proşti idealişti, ducând un război pe care nu aveau cum să-l câştige. Expiră nerăbdătoare. Eu nu sunt de acord cu masacrul la scară mare.

— Şi detestaţi bărbaţii, zise el lent.

— Nu fiţi prost! Se îndepărtă de el, luând-o spre micul naos, cu paşii răsunându-i pe lespezi. Nu urăsc toţi bărbaţii.

Pe el. Pe el îl ura.

Iar el avea de gând să afle de *ce.* Simţi în piept căldură în timp ce durerea de cap reveni.

— Ce v-am făcut, domnişoară?

Ea se uită batjocoritor peste umăr.

— Încă nu ştiţi?

Dintr-odată, el rămase fără răbdare.

Făcu doi paşi şi o prinse de braţ, oprind-o. O întoarse cu faţa spre el.

— Nu. Pot doar să-mi imaginez că aveţi creierul inflamat şi v-aţi închipuit că v-am rănit. Aţi fost arţăgoasă cu mine din clipa în care ne-am întâlnit – în ciuda faptului că v-am *ajutat.*

— Nu aveam nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Nu? Aţi fi fost în siguranţă dacă vă aruncam din trăsură spre bătăuşii ăia pe dumneavoastră, fata şi copilul?

Buza ei se curbă.

— Nu-mi pot imagina cum un *animal* ca dumneavoastră este acceptat în înalta societate.

Căldura, plânsetele, *putoarea* corpurilor transpirate. Ştia ea cumva? Cum cândva ajunsese într-o condiţie aproape subumană?

Scrâşni din dinţi.

— Nu? Se aplecă spre ea, inspirându-i parfumul de caprifoi, de acasă, înfuriat la culme. Sunt *duce,* în vreme ce dumneavoastră sunteţi doar o hoaţă.

— Nu sunt…

— *Daţi-mi* inelul înapoi! mârâi ei. Nu voi mai aştepta până diseară. Mi-l daţi acum sau le voi spune tuturor.

— Niciodată! şuieră ea.

Ceva în el se rupse. Poate că motivul era mirosul de caprifoi sau felul în care buzele ei moi se curbaseră într-un rânjet.

Îi prinse ambele braţe, trăgând-o mai aproape ca să-i simtă căldura pielii.

— Îmi *veţi* da inelul înapoi.

— Dacă aş fi bărbat, v-aş provoca la duel, zise cu sinceritate domnişoara Stewart. Ne-am duela şi v-aş scoate maţele.

— Ce sângeroasă sunteţi! zise el, ştiind că indiferenţa lui o provoca şi mai mult. Simţi că avea o semierecţie. „Asta-i o nebunie!” De parcă m-aţi putea dovedi cu spada – sau în orice altă luptă, cu armă sau fără. Parcă aţi fi un copil răzgâiat.

— Nu sunt un *copil.*

Privirea ei era plină de dispreţ.

El coborî cu subînţeles privirea spre pieptul ei, ce se

ridica sub şalul cu un bucheţel de flori idiot. Înclină capul, uitându-se atent la silueta ei.

— Da, bănuiesc că nu sunteţi.

Pentru o clipă, crezu că ea avea să explodeze, ca o armă de duel prost pregătită. Apoi ea rosti lent şi mortal:

— Mâine-dimineaţă. Ora cinci. Spuneţi locul.

O trase spre pieptul lui, atât de aproape, încât îi simţi respiraţia pe buzele lui.

— Vreţi o întâlnire cu mine?

Ea ignoră dublul sens. Privirea îi era directă şi curajoasă.

— Vă vreau sângele!

— Pentru Dumnezeu! mârâi el.

— Dacă mă învingeţi la duelul cu săbii, vă dau inelul înapoi, zise ea moale, cu vocea tremurând, deşi el ştia că nu de teamă. Dacă însă câştig eu, nu-l veţi mai cere şi nu veţi spune *nimănui* ce s-a petrecut în Londra.

— Chiar credeţi că m-aş duela cu o femeie?

— Laşule!

El îi dădu drumul şi se trase înapoi atât de neaşteptat, încât ea se clătină. Voia să o scuture – sau să o posede, nu era complet sigur.

Rămaseră aşa o clipă, cu piepturile ridicându-se şi săgetându-se cu privirea.

Ar fi trebuit să o ignore, cu tot cu provocările ei ridicole. Să se întoarcă şi să plece pur şi simplu. Dar era obosit de insultele ei. Trebuia pusă la punct. Şi avea nevoie de inel.

— Prea bine. Dar, când voi câştiga, îmi veţi înapoi inelul fără alt comentariu. Rânji. Vă accept provocarea, domnişoară Stewart.

Capitolul 6

Rowan se hotărî să se întoarcă în peştera din pădure pentru a vedea dacă exista ceva care să explice

schimbarea lui Marigold.

Dar, când ajunse, văzu că era exact la fel: verde şi misterioasă, cu ecoul apei ce picura şi fără să ducă nicăieri.

Se întoarse dezamăgită şi abia atunci văzu un bărbat care o privea.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Târziu în acea seară, Messalina trase pe ea halatul pentru a răspunde ciocănitului de la uşa dormitorului ei. Jane Lovejoy, purtând un halat din mătase aurie cu fluturi brodaţi, pentru care Messalina nu era *deloc* invidioasă, se strecură în camera ei.

Messalina închise uşa, se întoarse şi o văzu pe Jane privind-o cu mâinile în şolduri.

— Deci ce este aşa de secret încât nu mi-ai putut spune pe drumul înapoi din sat? Şi de ce trebuie să ne întâlnim la miezul nopţii ca să vorbim? Ai noroc că Daniel a băut prea mult coniac după cină şi sforăie de duduie pământul.

Messalina tresări.

— Scuze, nu m-am gândit cum i-ai putea explica absenţa ta lui Lord Lovejoy.

Jane renunţă la atitudinea agresivă.

— Acum nu mai contează, aşa că spune-mi, te rog, ce-i aşa de urgent!

— Este vorba de Eleanor Randolph, spuse Messalina. Vreau să ştiu ce a păţit.

Jane se încruntă, lăsându-se lent pe unul din scaunele de lângă şemineu.

— La ce te referi? Eleanor a murit primăvara trecută.

— Da, ştiu, zise Messalina, începând să se plimbe. Dar *cum* a murit?

— Cred că din cauza febrei – sau cel puţin a fost o boală care a luat-o subit. Jane se uită la Messalina, care se întoarse la uşă şi traversă iarăşi camera. De ce eşti aşa de interesată acum?

— Nu sunt sigură. Messalina se uită iute la Jane, apoi

îşi mută privirea. Ştii că eram prietenă cu Eleanor? Ne-am cunoscut când aveam 18 ani şi abia debutasem.

Timp de doi ani, ea şi Eleanor chicotiseră şi discutaseră despre domni şi avantajele lor, până când în mod inevitabil Eleanor se căsătorise cu Randolph. *Inevitabil* pentru că Eleanor era bună şi inteligentă, nepoata unui conte şi avea o zestre frumuşică. Randolph era un bărbat solid, chipeş, avea puţin peste 35 de ani, dar era foarte puternic în Camera Lorzilor.

Din moment ce Messalina era nepoata unui *duce,* ai fi crezut că s-ar fi măritat până acum. Dar Messalina fusese… pretenţioasă.

De fapt, încă era.

Dar nu despre asta era vorba.

Messalina inspiră.

— Eu şi Eleanor obişnuiam să ne scriem regulat, dar au trecut câţiva ani de când am văzut-o la Londra. Mi-a scris că îi plăcea la ţară şi că i se părea că Londra e prea obositoare.

Se opri şi se uită la reacţia lui Jane. Dar ea ridică din umeri şi clătină din cap.

Messalina făcu o grimasă.

— Ştiu! Nu ţi se pare mare lucru, dar trebuie să ţii cont de faptul că Eleanor *adora* să danseze. Şi să meargă la baluri. Şi la cumpărături. Acest impuls subit de a trăi la ţară mi s-a părut… ciudat.

— Păi, oamenii se schimbă, zise practică Jane. Când m-am căsătorit cu Lord Lovejoy, era un snob îngrozitor. Părea gânditoare. De fapt, încă este. Dar nu o să-ţi vină să crezi cât s-a schimbat – sau poate că eu am devenit mai tolerantă cu slăbiciunile lui. Te schimbi după ce te căsătoreşti. Într-o căsnicie reuşită, nu mai iei decizii de unul singur – o faci în parteneriat. Dacă lui Lord Randolph i-a plăcut viaţa la ţară, poate că Eleanor şi-a dat seama cât de mult i-a plăcut şi ei, mai ales după ce a avut propria gospodărie de gestionat.

— Poate, zise reticentă Messalina. Dar mai este ceva. Se lăsă pe scaunul de lângă Jane. Nu trebuie să spui

nimănui pentru că s-ar putea să fiu doar nebună.

Jane încuviinţă încurajator din cap.

— În ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o, Eleanor a zis că îl va părăsi pe Lord Randolph.

Jane clipi.

— Părăsi, adică…

— Părăsi, adică provocând un scandal imens. M-a întrebat dacă o pot adăposti, iar eu i-am răspuns că da, dar nu eram sigură cât de mult. Este vorba de unchiul Augustus. Poate că eu şi Lucretia nu locuim cu el, dar îi suntem *îndatorate.* Messalina alese cu grijă cuvintele pentru a descrie relaţia ei cu bărbatul pe care îl cunoştea drept un diavol. Dacă lui nu i-ar fi plăcut de Eleanor sau faptul că ea fugea de soţul ei, ar fi putut face lucrurile dificile pentru toată lumea implicată.

Ceea ce, desigur, era un eufemism. Dragul ei unchi Augustus era în stare de mult mai multe răutăţi decât provocarea de *dificultăţi.*

Din fericire, Jane nu păru să observe neliniştea Messalinei cu privire la unchiul Augustus. Doar întrebă:

— Ce a răspuns Eleanor?

— Nu a răspuns, zise Messalina. A murit două săptămâni mai târziu.

— Oh, vai! făcu Jane cu o delicateţe groaznică. Îmi dau seama că moartea ei a fost un şoc pentru tine, dar oare îngrijorarea ta că moartea ei nu a fost naturală să fie de fapt *vinovăţia* că nu i-ai putut oferi un refugiu permanent?

Ochii Messalinei se umplură subit de lacrimi, ceea ce era *foarte* enervant şi deloc de ajutor. Sigur că se gândise că neliniştea cu privire la soarta lui Eleanor era doar conştiinţa ei vinovată. Se gândise chiar – un lucru *groaznic* – că era posibil ca propria scrisoare, în care o informa pe Eleanor că nu avea un loc unde să fugă definitiv, s-ar fi putut să o determine să-şi ia viaţa.

— Ideea este că, îi spuse ea lui Jane, reluându-şi mersul, m-am gândit la asta. M-am gândit luni la rând şi până la urmă am hotărât că totul era doar în imaginaţia mea. Că Eleanor a murit, iar eu doar sufeream după ea şi

mă simţeam vinovată din pricina morţii ei.

— Atunci de ce te afli aici? întrebă Jane.

Messalina se opri la celălalt capăt al încăperii şi se întoarse.

— Luna trecută l-am văzut pe Elliot Randolph la un bal. Nu-l mai văzusem de la vestea morţii lui Eleanor, aşa că m-am dus să-i transmit condoleanţele mele. Inspiră, amintindu-şi acel chip rece, fără emoţii, inuman – sau aproape. S-a uitat la mine şi *a zâmbit.* În momentul ăla am ştiut fără dubii.

— Ce ai ştiut? întrebă Jane.

— Lord Randolph a omorât-o pe Eleanor. Întâlni ochii mari ai lui Jane. Nu am nicio dovadă, nu *a spus* nimic suspect, dar privirea pe care mi-a aruncat-o a fost… a fost *monstruoasă,* Jane! Mi-am dat seama că se bucura. Mai mult, sunt convinsă că a făcut-o special. El crede că nu pot să fac nimic în privinţa asta. Că Eleanor a murit, şi el a câştigat.

— Dar, chiar dacă bănuiala ta este adevărată – şi trebuie să ştii că e foarte trasă de păr, draga mea –, ce poţi face? întrebă Jane cu sprâncenele unite. A trecut un an. Eleanor este *îngropată.*

— Ştiu. Messalina veni şi îngenunche în faţa prietenei ei, luându-i mâinile într-ale ei. Ştiu că va fi dificil, dar vreau să aflu ce s-a întâmplat realmente cu Eleanor. Şi am nevoie de ajutorul tău. Prin părţile astea eu sunt o străină, dar *tu* nu eşti. Cu tine oamenii ar putea vorbi aşa cum cu mine nu ar face-o. Mă ajuţi să aflu dacă Eleanor a fost omorâtă de soţul ei?

— Da. Jane îşi îndreptă umerii. Da, te voi ajuta.

*

Aleseră fântâna acoperită din luminiş. În dimineaţa următoare, Christopher ştia că era o greşeală când mergea prin pădurea mohorâtă spre locul întâlnirii lor. Domnişoara Stewart – scundă, delicată şi *femeie* – nu avea cum să-l bată într-un duel cu săbii. Însăşi faptul că ea credea că

putea dovedea că era nebună.

Era o femeie mânată de emoţii – cum erau toate femeile. Mulţi bărbaţi aveau impresia că femeile erau precum copiii, că trebuiau ghidate şi protejate.

Doar că el nu credea că femeile erau nişte creaturi aşa de simple. Domnişoara Stewart cu siguranţă nu era. Părea inteligentă şi nu foarte emoţională – cu excepţia momentelor în care era vorba de *el.*

Dacă ar fi fost un bărbat simplu, ar fi crezut că furia ei explozivă era doar un semn al atracţiei sexuale faţă de un bărbat pe care nu-l plăcea.

Dar el nu era un bărbat simplu.

Era un bărbat care trăise aproape jumătate din viaţă printre străini, într-o ţară străină. Învăţase demult să nu se încreadă în ce se vede doar la suprafaţă.

Cel mai bun lucru la care putea să spere era că putea să o bată repede şi să îşi recapete inelul. Dacă reuşea asta, ea doar avea să îl urască şi mai mult decât îl ura deja.

Cel mai rău era că exista posibilitatea ca ea să se rănească în acest aşa-zis duel al lor.

Încruntându-se la acest gând, coti şi o văzu aşteptându-l deja.

Tess o luă la goană spre domnişoara Stewart de parcă femeia era prietena de mult pierdută a câinelui.

„Animal prost.”

Ea se uită la Tess şi zâmbi.

Un zâmbet luminos, frumos, lejer. El se simţi gelos.

Pe propriul *câine.*

Ea privi peste capul câinelui jucându-se cu urechile lui Tess, iar zâmbetul îi dispăru când îl văzu.

El refuză să se lase dezamăgit.

— Aveţi de gând să continuăm cu asta? întrebă el, desfăcând săbiile aduse.

— Da, răspunse ea fără ezitare.

„Evident.” Christopher se hotărî să o învingă cât mai repede posibil, ca să nu-i prelungească umilinţa.

Dacă n-ar fi fost aşa de încăpăţânată, ar fi lăsat-o să refuze elegant şi ar fi găsit o altă cale de a-şi recupera

inelul. Dar deja o cunoştea destul de bine ca să ştie că ea nu avea să dea înapoi. Aşa că era mai bine să termine odată.

Puse ambele săbii peste antebraţ, cu plăselele spre ea ca să-şi poată alege arma.

Ea înaintă şi le examină cu atenţie, apoi o alese pe cea un pic mai scurtă. Cea pe care un spadasin mai slab – sau o femeie – ar fi mânuit-o mai bine.

Acesta fu primul indiciu pentru el.

Ea roti sabia prin aer, o lăsă în faţă şi se uită la el.

— Pregătit?

El încuviinţă din cap.

— Să-i dăm drumul!

— En garde!

Al doilea indiciu pentru el fu când sabia ei aproape că îl lăsă fără nas.

„Doamne!”

Sări în spate. Împinse sabia în faţă pentru a-i para următorul atac. O privi cum se mişca în timp ce el se apăra.

Poate că până la urmă domnişoara Stewart nu era nebună. Se lupta precum un cunoscător. Se lupta ca o femeie care putea foarte bine să-l bată.

Sabia ei zăngăni când alunecă pe a lui. Ea se desprinse înainte ca săbiile lor să se atingă.

Pivotă.

Îşi arătă dinţii şi-i atacă burta. Christopher se retrase, abia ridicându-şi sabia la timp.

Chipul ei era hotărât şi ferm – prea hotărât. Chiar voia să-l înfrângă. Poate să-l omoare.

„De ce?”

Nu avea de gând să o rănească. Dorise doar să o dezarmeze. Să-i dea o lecţie despre o întindere mai bună şi muşchi mai puternici.

Dar, din păcate, contau agilitatea şi *măiestria.*

Era un prost că fusese de acord cu asta.

Ea îl atacă cu sabia sclipind, cu ochii hotărâţi şi furioşi.

El pară un atac direcţionat spre umărul lui. Păşi în următorul ei atac. Şi fu răsplătit cu o tăietură pe braţul

stâng.

— La dracu'!

Ea zâmbi triumfătoare. El clipi.

Acel zâmbet avea ceva cunoscut.

Ea plonjă spre el. Îl forţă să se ferească.

El o ocoli.

Ea se întoarse pentru a-l urmări şi-i căzu boneta de pe cap.

— Încetaţi! ordonă el.

— Nu sunteţi suficient de bun? îl luă ea peste picior, pisica sălbatică încercând să-l străpungă. Poate că preferaţi să staţi deoparte şi să-i lăsaţi pe alţii să vă facă treaba murdară.

El se holba confuz. *Excitat.*

— *Poftim?*

Privirea ei era aproape febrilă. Părul îi căzu în jurul umerilor.

— Sunteţi un laş care le dă ordine altora să bată un om până când aproape îl omoară.

Plonjă din nou, trecu peste garda lui, iar vârful săbiei ajunse la gâtul lui. El simţi durerea provocată de vârf.

Ea se îndreptă gâfâind, cu părul sălbatic în jurul umerilor. Părul ei *roşu* – nu era un brunet prăfuit până la urmă. Bucle roşcate, aprinse, fluturând în vânt de parcă aveau propria viaţă, el o văzuse pentru prima dată.

— Dă-te bătut! îi ceru ea, cu o furie răzbunătoare.

Lumea lui se întoarse cu susul în jos.

— *Freya?*

Ochii ei se măriră.

El îşi îndepărtă de gât vârful săbiei ei. O prinse de încheietură şi o răsuci. Ea ţipă şi lăsă sabia să-i cadă.

Buzele i se deschiseră – probabil ca să-l blesteme.

Lui nu-i mai păsa. O trase în braţe şi o sărută.

Ea deschise gura pentru el. Dinţii se ciocniră, buzele mârâiră împreună. *Făceau orice,* mai puţin să cedeze.

„Freya."

Cum se putea? Acea fată slabă, alergând ca o nebună peste dealuri cu aşa de mult timp în urmă, cu părul ei roşu

ca un steag. Această femeie voluptuoasă şi furioasă, cu părul încă precum un steag în flăcări. Băgă limba în gura ei, confuz şi furios. Cum se petrecuse asta? De ce se afla ea aici?

Dar acele gânduri se topiră, în timp ce-i explora gura fierbinte şi-i simţea mâinile încleştându-se în părul lui, trăgându-l mai aproape.

„Freya."

Pasiunea ei era stimulantă. Voia să-i smulgă rochia cenuşie de pe corp. Să descopere cum îi erau sânii plini. Dacă şoldurile ei dulci puteau să-l călărească. Îi prinse părul superb şi o ţinu, tachinând-o cu limba. Lingându-i dinţii. Înfruptându-se din ea – din *Freya* – din amintire şi din realitate.

Simţi o schimbare în corpul ei, o rigiditate a umerilor în timp ce mâinile ei ieşiră din părul lui, iar el întrerupse sărutul la timp. Dinţii ei clănţăniră într-o muşcătură intenţionată pentru buza lui.

— De ce te afli aici? zise el.

El încă rezista, în ciuda efortului ei de a-l face din nou să sângereze.

— De ce n-ar trebui să fiu aici, *Kester?* îl luă ea peste picior.

Nu-i mai spusese nimeni aşa de…

Cincisprezece ani.

Fusese un diminutiv – o prescurtare de la Christopher – preferat de Ran şi de Julian. Kester însemnase prietenie, căldură, *Scoţia.* Un loc în care putea uita de presiunea constantă de a fi corect, presiune exercitată de tatăl lui.

Unde putea să fie *el însuşi* fără scuze.

Aproape căzu în genunchi din cauza dorului.

Dar nu avea să îşi arate slăbiciunile.

— Ştii ce întreb. De ce lucrezi ca însoţitoare? Eşti fiica unui *duce.*

— Şi sora unui duce, mârâi ea pe o voce joasă. Ai uitat complet de Ran?

El inspiră, dându-i drumul.

— Nu l-aş putea uita niciodată pe Ran.

— Nu?

Ea se aplecă spre sabia lăsată de el la picioarele lor.

El călcă pe tăiş.

Ea se îndreptă, săgetându-l cu privirea.

— Şi-a pierdut *mâna,* ştiai asta? Rănile s-au cangrenat şi a trebuit să i-o *amputeze.*

— Eu… El înghiţi în sec, amintindu-şi de momentul în care aflase acest lucru îngrozitor. Un străin într-o cârciumă menţionase asta. Fusese nevoit să iasă afară pentru a vomita. N-am ştiut până când nu m-am întors în Anglia.

— Este infirm, şopti ea la fel de dur ca şi cum ar fi urlat. A fost mâna lui *dreaptă.* Nu mai poate să deseneze, să scrie. Îţi poţi imagina asta? Ran să nu mai poată *desena?*

Se simţea rău. Ran înaltul, zveltul Ran, râzând în timp ce desena chipuri comice. Încruntându-se când desena copaci şi munţi superbi.

— Oh, Dumnezeule!

Simţi lovitura ei în piept, dar nu sesiză durerea fizică.

Sufletul îi era zdrobit.

— Am vrut să te pedepsesc, şopti ea. O meritai pentru ce i-ai făcut.

El închise ochii.

— *Freya!*

— Nu mai iese afară! şuieră ea, cu lacrimi sclipindu-i în ochi. De ani întregi! Am încercat să-l atragem în casa lui din Edinburgh. Am încercat să-l scoatem afară sau doar să-l facem să *vorbească.* Nu a vrut să vorbească cu nimeni. Lachlan a petrecut un an urlând la el, insistând, *implorându-l…*

Ea se înecă, iar el deschise ochii.

Freya plângea, cu ochii ei verzi-aurii larg deschişi, în timp ce lacrimile îi alunecau pe chipul roşu de furie.

— Îmi pare rău, şopti el.

Ea îl pălmui.

Trase capul pe spate când maxilarul începu să-l ardă. O trase în braţe chiar când ea îl lovi cu palma.

— Îmi pare rău… îmi pare rău…

Nu ştia ce altceva să spună.

În acelaşi timp ştia că nu avea ce să spună pentru a îndrepta lucrurile. Lucrurile nu aveau să se îndrepte niciodată.

Ran era *distrus* din vina lui.

Aşteptă, ţinând-o în timp ce ea plângea în hohote, se lupta şi gâfâia, ghemuindu-se la pieptul lui când renunţă să-l mai lovească.

După o vreme, el se lăsă pe pământul rece, umed, încă ţinând-o. Îi mângâia părul, lăsând-o să plângă pe pieptul lui şi continua să-şi şoptească mâhnirea.

Regretul.

În cele din urmă, ea oftă adânc şi tăcu.

Soarele răsărise deja, strălucind pe cer. Tess venise să se aşeze lângă ei, cu capul pe genunchiul lui Christopher. În curând trebuiau să se întoarcă spre casă ori riscau ca lumea să-şi dea seama că lipseau.

El inspiră.

— Ran ţi-a povestit ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap.

— A fost adus acasă de oamenii ducelui de Windemere, unchiul lui Julian. Ei au spus că a încercat să fugă cu Aurelia, dar că a omorât-o într-o criză când şi-a pierdut minţile…

— Dar ţi-a povestit *el?* o întrebă.

Ea se încruntă, făcând o mică cută pe buzele roşii.

— Era prea rănit. A făcut febră aproape imediat.

El încuviinţă din cap.

— Atunci ascultă, te rog!

O simţi cum se tensionează şi se pregăti să o ţină, dar ea nu făcu nimic.

Asculta.

El privi cum Tess se ridică şi se duse să sape la fundaţia fântânii.

— Eram tineri. Acesta e cel mai important lucru. Eram prea tineri.

Ea se încruntă, dar nu-l întrerupse.

— Ran a venit la mine şi la Julian şi ne-a zis că trebuie să se însoare cu Aurelia.

— Că *trebuie?*

El clătină din cap.

— Se părea că unchiul ei era împotriva căsătoriei din cine ştie ce motive. Ran era hotărât să se însoare cu Aurelia înainte ca unchiul ei să o mărite cu altcineva.

Ea nu ştia asta – el îşi dădu seama după încruntătura nehotărâtă dintre sprâncenele ei.

— De asta voia să fugă pe ascuns.

— Da.

El îi mângâie cu blândeţe părul. Ultima dată când o văzuse, Freya avea 11 sau 12 ani. O soră dulce mai mică.

Acum nu mai era dulce.

Şi acum nu mai avea deloc sentimente frăţeşti faţă de ea.

— Julian nu s-a supărat? întrebă ea. Până la urmă, Aurelia era sora lui şi avea doar 16 ani.

— Nu. Christopher se gândi. S-a enervat că Ran a insistat atât să fugă imediat, dar nu cred că era furios. El voia ca Aurelia să fie fericită. Tu erai mică. Poate că nu-ţi aminteşti ce… *plină de viaţă* era. Cât de fermecătoare! Toţi o adoram.

— Îmi amintesc, spuse ea cu o voce rigidă.

El o strânse mai tare în braţe.

— Atunci ştii că, odată ce Aurelia s-a hotărât să fugă cu Ran, nimic nu ar mai fi făcut-o să se răzgândească. Nimeni nu ar fi oprit-o. Era frumoasă, răsfăţată şi tânără.

Ea se mişcă pentru a-l privi, iar el văzu că avea ochii umflaţi şi roşii.

Imaginea îl impresionă, trezindu-i impulsul de a o proteja, deşi era ultima femeie care să aibă nevoie de protecţie. Un impuls de a o sărută din nou, deşi cu siguranţă ea l-ar fi muşcat dacă o făcea.

— Cum a ajuns să moară? *Omorâtă?* întrebă ea.

Christopher clătină din cap. Simţea cum îi alunecă transpiraţia pe spate. Poate din cauza duelului, dar cel mai probabil era din pricina amintirilor. A amintirilor groaznice.

— Nu ştiu exact.

Buza ei se încreţi.

— Cum adică nu *ştii?*

El inspiră, conştient că, indiferent ce putea să spună, pentru ea nu putea fi niciodată suficient.

— Trebuie să ţii cont de faptul că toţi aveam doar 18 ani. Toţi în afară de Aurelia, dar ea probabil era cea mai sigură dintre noi. Noi am crezut că e o distracţie. O mare aventură. Am stabilit să ne întâlnim la casa Greycourt, lângă grajduri, la miezul nopţii şi să plecăm peste graniţă în Scoţia, ca ei să se poată căsători. Dar…

Ea se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a schimbat?

— Aurelia, zise el şi înghiţi în sec. Aureliei i s-a întâmplat ceva şi a fost omorâtă.

Freya se îndreptă.

— Nu *ştii* cum a fost omorâtă?

— Asta e greşeala mea, spuse el privind-o. Am ajuns acolo după Ran. Se auzeau urlete şi aproape că m-am întors din drum, dar l-am văzut pe Ran bătut în curte şi m-am dus spre el. Julian a venit şi m-a reţinut. Chipul lui era aşa de alb, aproape gri când mi-a zis „Nu”. Atât. *Nu.* Mi-a spus că Aurelia era moartă. Că trupul ei plin de sânge era în grajduri şi că Ran o omorâse.

— *Nu* a fost el! zise aprig Freya. Ran n-ar fi omorât pe nimeni, cu atât mai puţin pe Aurelia. O *venera!*

— Ştiu, zise Christopher, cu inima îngreunată de suferinţa veche. Am ştiut asta atunci. Dar era noapte, Julian mi-a zis că Ran era asasinul, ducele de Windemere urla, iar oamenii lui îl băteau pe Ran…

Ea clătină din cap istovită.

— Ran era *prietenul* tău. Cum ai putut să-l trădezi aşa?

— Am fost slab. Se uită la ea şi-i vorbi despre ruşinea lui fără speranţa vreunei compasiuni: Am greşit în noaptea aceea. De asta port inelul lui: să-mi amintesc de eşecul meu. Să-mi amintesc să fac ceea ce este *corect,* indiferent care e preţul. Să-mi amintesc să nu mă retrag niciodată când pot şi ar trebui să acţionez pentru a ajuta pe altcineva.

Ea se desprinse din îmbrăţişare, iar el o lăsă, privind-o cum se ridică şi-şi scutură fustele. Freya se uită la el, frumoasă şi serioasă.

— Regretul tău nu-i poate aduce mâna înapoi lui Ran. Nu-i va returna abilitatea de a desena din nou sau de a uita ce s-a întâmplat. Şi-a petrecut cincisprezece ani îngropat, ca şi cum ar fi murit în noaptea aia.

— Freya, şopti el şi îşi plecă capul, simţind greutatea vorbelor ei.

Dar ea nu terminase.

— Eu nu te pot ierta.

Paşii ei se auziră tăcuţi în timp ce se îndepărta de el.

Capitolul 7

Bărbatul era înalt şi suplu, cu ochii la fel de mov precum o violetă de pădure. Părul lui des părea adunat în smocuri şi era la fel de gri-argintiu precum cenuşa din vatră.

Avea un zâmbet viclean.

— Ce întâmplare fericită! Îmi pare bine că ne-am întâlnit, prinţesă Rowan!

Rowan se încruntă.

— Cine eşti şi de unde ştii cine sunt eu?

— Eu sunt Ash, spuse cavalerul din lumea zânelor – pentru că, desigur, era un cavaler din lumea zânelor. Şi ştiu multe lucruri, inclusiv unde este prietena ta.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Trei nopţi mai târziu, Freya stătea la marginea salonului de bal din casa Lovejoy şi se uita la Harlowe, care dansa cu Arabella. Familia Lovejoy organizase un mic bal pentru seară, cu muzicieni plătiţi.

Harlowe şi Arabella dansau bine împreună. Ducele purta un costum de culoarea cositorului, cu broderie

argintie pe margini. Arabella avea o rochie nouă – de un albastru-deschis frumos, cu accente de dantelă. Părul ei auriu era în contrast cu părul negru al lui Harlowe. Arabella zâmbea – un pic timid, dar poate tocmai de aceea zâmbetul era mai frumos. Harlowe o privea cu indulgenţă.

Era un cuplu frumos.

Freya făcu o grimasă şi-şi mută privirea. Gândul la Harlowe cu Arabella era un ghimpe – şi nu doar din cauza tragediei Greycourt.

Îi explicase care fusese rolul lui în schilodirea lui Ran. Într-adevăr, îşi recunoscuse vinovăţia.

Îi ceruse scuze.

Nu-l putea ierta, dar nu-l mai vedea nici ca pe un diavol în carne şi oase.

Freya oftă. Oricum fusese destul de copilăresc să aibă o părere aşa de limitată despre Harlowe – probabil pentru că îşi formase opinia la doar 12 ani. În toţi anii care urmaseră, nu avusese niciodată ocazia să-şi schimbe părerea despre el. Dar acum, când îl *întâlnise* din nou – ca adult –, vedea că era mai mult decât monstrul pe care îl urâse în toţi aceşti ani.

Da, era arogant, dar era şi tandru cu Tess. Îi oferise bani când o crezuse o simplă însoţitoare. Era amabil cu fetele Holland. Era *bărbat,* şi bun, şi rău, şi undeva la mijloc.

Un bărbat care o făcea să fie foarte conştientă de faptul că era o femeie din carne şi oase şi cu *dorinţe.*

Freya clătină iritată din cap, revenind cu gândurile legate de misiunea ei. Din păcate, în ultimele zile nu aflase nimic nou. Încercase să stea de vorbă cu menajera casei Randolph sau cu alt servitor. Dar când se dusese la casa Randolph, descoperise cu uimire că nu-i răspunsese nimeni la uşă, chiar dacă văzuse fum ieşind pe coşul bucătăriei.

Totul fusese foarte frustrant.

Şi nici nu o ajutase să-şi ia gândurile de la duce.

Trebuia să se gândească la alt plan, dar ultimele trei zile fuseseră pline de jocuri, excursii prin împrejurimi şi acum un bal. Nu era sigură când se mai putea strecura de

la petrecere pentru a investiga.

Şi mai era bărbatul Dunkelder. Care dintre invitaţi era un vânător de vrăjitoare? Şi descoperise el cine era *ea?*

Studie încăperea şi privirea i se opri pe Lord Stanhope. Se încrunta la dansatori de parcă le dezaproba veselia. Vicontele avea un accent scoţian, iar majoritatea bărbaţilor Dunkelder erau scoţieni. Dacă ar fi trebuit să ghicească, l-ar fi ales pe el drept vânător.

Ceea ce putea să fie bine – Lord Stanhope nu fusese deloc atent la ea.

Dansul se termină, iar Freya privi cum Harlowe face o plecăciune către Arabella.

Nu încercase să stea de vorbă cu ea după duel. Nici nu se uitase la ea. La fel de bine ar fi putut să fie moartă.

Ceea ce era *bine.*

Realizase ceea ce-şi propusese: să ia inelul lui Ran şi să-l bată la duel. Nu mai avea motive să interacţioneze cu el. Faptul că el respecta acest lucru ar fi trebuit să o facă *fericită.*

— Arăţi de parcă ai fi înghiţit o lămâie, zise Regina şi se aşează destul de graţios pe scaunul de lângă ea. Gâfâia şi era îmbujorată după dans şi-şi făcea vânt puternic cu evantaiul. Domnul Aloysius Lovejoy chiar este un dansator bun. Ai văzut? Tatăl lui s-a dus un pic cam departe la ultima piruetă, dar domnul Lovejoy ne-a condus fără să greşească un pas. Înclină capul, evaluându-l destul de calmă. Cu siguranţă ne-ar prinde bine mai mulţi dansatori ca domnul Lovejoy la Londra. Nu ştiu cum mi-au supravieţuit degetele în ultimul sezon.

Freya se uită afectuos la ea. Petrecuse multe nopţi târzii după un bal ascultând poveşti despre stângăcia domnilor din societate.

— Atunci suntem norocoşi că domnul Trentworth este aşa de elegant.

— Da, cu siguranţă este. Pe chipul Reginei se contură o expresie visătoare adusă, de obicei, de numele pretendentului ei. Sper ca Arabella să-şi găsească un domn la fel de bun la dans. N-ar fi oribil să-ţi petreci restul vieţii

dansând cu un cumnat stângaci şi să nu te plângi niciodată?

— Asta chiar ar fi purgatoriu, zise solemn Freya. Dar am putea căuta alte calităţi la un domn pentru Arabella.

Regina clipi de parcă nu se gândise niciodată la altceva decât la abilitatea de a dansa.

— Bănuiesc că da, zise ea nesigură. Ar fi chiar ciudat dacă soţul cuiva nu ar putea să citească, de exemplu.

Fu rândul Freyei să clipească.

— Da, asta ar fi o problemă. Vreunul dintre peţitorii tăi a fost analfabet?

— Oh, nu, nu cred! răspunse cu nepăsare Regina. Deşi am fost destul de îngrijorată în privinţa lui Georgie Langthrop. Obişnuia să râdă ca un cal care nechează. Se cutremură delicat. Îţi poţi imagina *asta* la cină în fiecare seară?

— Nu, nu cred că pot, răspunse absentă Freya.

Observă că Harlowe o lăsase pe Arabella lângă Lady Holland şi Lady Lovejoy. Contele de Rookewoode se îndreptă spre ele şi făcu o plecăciune elegantă spre Arabella, după care îi şopti ceva la ureche.

Arabella se îmbujoră puternic şi acceptă braţul oferit de el. Probabil contele era următorul ei partener de dans.

Harlowe se dusese să stea lângă uşa care dădea spre terasa din spate şi spre peluză. Freya îl studie. În ultimele două zile, observase că deseori zăbovea pe lângă uşi sau ferestre. Poate că în secret dorea să evadeze de la petrecere?

Ce gând ciudat!

În timp ce privea, îl surprinse cum făcu un semn din cap către cineva din încăpere.

Freya întoarse capul, urmărind linia privirii lui Harlowe, şi văzu cum domnul Plimpton încuviinţează scurt.

Când se uită din nou la Harlowe, el nu mai era acolo. *Ce făcea?* Nu era treaba ei. Nici Harlowe, nici domnul Plimpton nu erau femei care să aibă nevoie de ajutor. Erau dincolo de îndatorirea ei.

Chiar şi aşa, voia să ştie.

Se ridică nepăsătoare.

— Mă scuzi?

— Desigur, murmură Regina.

Următorul dans era pe cale să înceapă, iar ea zâmbea spre Lord Stanhope. Fără îndoială, Regina îi promisese dansul vicontelui.

Freya se îndreptă spre uşa grădinii, asigurându-se că nu se mişcă prea repede sau în linie dreaptă. Încă era la câţiva metri distanţă când domnul Plimpton ieşi pe uşă. Îşi aminti ce văzuse în plimbarea la piaţă. Discuţia intensă dintre Harlowe şi domnul Plimpton, care păruse îngrijorat şi aproape speriat. Ce-i spusese ducele bărbatului şi avusese efectul acesta asupra lui? Harlowe îi spusese că domnul Plimpton era un nemernic, dar ea avea doar versiunea ducelui.

Ajunse la uşă şi o deschise cu grijă, strecurându-se afară.

Noaptea de vară era minunată. Cerul era senin, iar felinarele fuseseră aşezate în jurul terasei, luminând slab.

Domnul Plimpton nu se afla pe terasă. Ea privi în întuneric chiar când îl văzu ţâşnind printre gardurile înalte ce înconjurau grădina.

Freya îşi ridică fustele şi-l urmă, păşind pe iarbă, nu pe alee, pentru a nu face zgomot. La gardul viu se opri, privind în grădină. Nu-i vedea nici pe Harlowe, nici pe domnul Plimpton. La naiba! Trebuia să intre şi să spere că nu dădea peste ei.

Grădina era întunecată, dar luna era aproape plină, luminând o alee şi o fântână în centru. Umbrele ascundeau aleile aflate chiar lângă gardurile vii, aşa că Freya porni pe cea aflată în dreapta.

Făcuse vreo şase paşi când auzi voci. Se apropie precaută în vârful degetelor.

— ...a concediat-o pe camerista lui Eleanor.

Freya se încruntă. Nu erau nici Harlowe, nici domnul Plimpton, ci era Messalina. Poate că Freya înţelesese greşit. Poate că Harlowe ieşise pentru o întâlnire cu Messalina.

Era ciudat că o durea inima la acest gând.

Dar când privi după colţ văzu că Messalina vorbea cu altă femeie.

— Dar e normal. Dacă Lord Randolph…

Ambele femei se întoarseră la sunetul vocii unui bărbat aflat în centrul grădinii, şi Freya văzu că persoana cu care vorbea Messalina era Lady Lovejoy.

De ce vorbeau despre Lord Randolph?

— Este cineva aici, şopti Lady Lovejoy.

— Haide! zise Messalina, luând-o de braţ pe Lady Lovejoy.

Se întoarseră spre locul în care pândea Freya, aşa că ea ieşi iute de pe alee. Rămase nemişcată, simţind parfumul trandafirilor plutind în aerul nopţii, în timp ce Messalina şi Lady Lovejoy treceau în grabă pe lângă ea.

Freya o luă spre centrul grădinii, spre vocile masculine care, pe măsură ce se apropia, deveneau mai clare.

— …nici de-al dracului nu-ţi dau vreun şiling fără ele! Nu sunt un prost.

Era vocea lui Harlowe, o voce joasă şi furioasă.

Freya se cutremură. Părea ameninţător.

— Dar n-am nicio asigurare dacă fac asta, răspunse domnul Plimpton aproape scâncind. Doar nu crezi că mă voi pune într-o poziţie aşa de vulnerabilă.

— Asta e problema ta, răspunse mârâind Harlowe. Tu ai pornit asta. Nu-i vina mea dacă nu te-ai gândit la rezultat.

— Lasă-mă să mă gândesc! insistă domnul Plimpton. Am nevoie să mă gândesc.

— Acum le ai, nu-i aşa? zise Harlowe cu o voce stăruitoare. Am văzut că ai primit un pachet în după-amiaza asta.

— Eu… Da.

— Atunci încetează să mai tragi de timp! Mi le dai mâine-noapte.

În vocea lui Harlowe se simţi clar ameninţarea că domnul Plimpton avea să regrete dacă nu făcea ce îi cerea.

— Dar…

Cineva din casă strigă.

— Ne caută, zise impacientat domnul Plimpton.

— Mă îndoiesc, replică Harlowe, dar ai face bine să te întorci înăuntru.

Freya îl auzi pe domnul Plimpton trecând grăbit pe lângă ea, apoi în grădină se aşternu din nou tăcerea.

Unde era Harlowe? Se întorsese şi el în casă?

Se gândi la ceea ce auzise. Părea că Harlowe era şantajat de domnul Plimpton – sau cel puţin îl extorca de ceva. Se simţi ciudat când îşi dădu seama de asta. Nu crezuse niciodată că Harlowe s-ar fi lăsat şantajat. Părea prea reţinut şi arogant. Prea încrezător să-i pese ce credea oricine altcineva din lume despre el.

Freya clătină din cap şi mai aşteptă un moment, dar noaptea era nemişcată şi tăcută. Evident că se întorsese în casă.

O luă în vârful degetelor spre aleea principală, cea care pleca din grădină.

O umbră întunecată alergă spre ea aşa de repede şi pe neaşteptate, încât ea aproape că ţipă. Tess îşi lipi nasul de fustele ei şi apoi se retrase un pas, dând furioasă din coadă. Freya se aplecă pentru a o mângâia.

Mâini grele se aşezară pe umerii ei şi o voce adâncă îi sună în ureche.

— Nu-mi amintesc să fi fost o hoaţă care se strecoară.

*

Freya încremeni sub mâinile lui. Christopher inspiră parfumul de caprifoi din aerul nopţii şi se întrebă dacă ea îl folosea doar ca să-l înnebunească pe el.

Plimpton îl enervase deja. Şi acum să dea peste Freya, care îl spiona, era prea mult.

Îl insultase, refuzase să-l ierte pentru păcatele recunoscute şi, cu toate astea, *nu putea* să nu se gândească la ea. Revelaţia identităţii ei – o legătură cu tinereţea lui – îl făcuse cumva vulnerabil. Vulnerabil în prezenţa *ei.* Când intra într-o încăpere, ştia unde se afla ea

fără să se uite. *Strălucea,* un foc viu ademenindu-l să se apropie, părând să-i ofere pace.

Pace pe care nu o putea avea niciodată. Ea nu era pentru el, fusese foarte clară în privinţa asta.

O întoarse cu faţa spre el. Razele lunii o luminau în nuanţe de gri, aproape nefireşti.

Dar era o femeie reală, cu braţele sub mâinile lui, cu ochii scăpărând enervaţi la el, cu gura într-o grimasă.

— Mă înnebuneşti, hoaţă mică! şopti el şi cedă tentaţiei constante, teribile.

O sărută.

Era pregătit să fie împins, dar buzele ei se deschiseră sub ale lui. Putea fi o rătăcire. Putea să-şi amintească în câteva secunde că îl detesta. Dar între timp el avea să ia ceea ce-i oferea ea.

Limba lui alunecă în gura ei, simţind ameţitor în nări mirosul de caprifoi. Când ea vorbea, limba ei avea doar amărăciune şi proastă dispoziţie, dar când săruta, avea gust de miere şi de vin bun.

Dulce.

Inaccesibilă.

Îşi înclină gura peste a ei, ţinând-o mai aproape. Atât de aproape! Ea se ridică pe vârfuri, se lipi de trupul lui, iar el se bucură.

Dornică. Desfrânată. Deschisă.

Oh, Dumnezeule, dacă…

Trăise aşa de mult singur, hoinărind printr-un deşert de singurătate, fără prietenie sau alinare!

Sânii ei erau grei, lipiţi de trupul lui, el voia să-i rupă boneta aceea urâtă, să-i desfacă părul superb şi să-şi îngroape chipul în el.

Ea era amintire. Familie. Iubire.

Ea era acasă.

Gemu şi murmură.

— *Freya!*

Se retrase imediat, întrerupând îmbrăţişarea şi vraja.

El deschise braţele şi-i dădu drumul.

Freya făcu un pas în spate, părând serioasă şi

distantă.

— Nu-mi spune aşa!

Se holba la ea, încercând să-i citească expresia.

— De ce nu?

— Ştii de ce, zise ea cu o voce rece. Nimeni nu-mi ştie numele aici.

El ridică sprâncenele, cu vocea tăioasă din cauza iritării.

— Nici măcar Messalina?

Se încruntă şi-şi mută privirea.

— Normal că Messalina mă ştie. Dar n-am vorbit din acea noapte la Greycourt.

El îşi înclină capul confuz.

— Atunci cum…

— *Ştiu* pur şi simplu, spuse ea destul de vag. Probabil observase scepticismul de pe chipul lui pentru că oftă şi continuă: Este vorba de felul cum se uită la mine. Ştie cine sunt şi ştie că eu nu vreau să afle ceilalţi.

Era peste puterea lui de înţelegere cum dedusese asta dintr-o simplă privire, dar uneori femeile păreau să comunice în moduri aproape nebuneşti.

Cuvintele ei îi amintiră de altceva ce-l deranja de când descoperise cine era ea cu adevărat.

— Ce ascunzi, F…

Sunetul scos de ea fu aproape un mârâit.

El se opri şi spuse clar:

— Domnişoară Stewart. De ce nu vorbeşti cu Messalina?

Ea închise ochii de parcă suferea.

— Ştii de ce. Ştii ce a făcut fratele ei, Julian.

— *Fratele* ei, nu ea. Christopher se încruntă, dorindu-şi să o poată vedea mai bine. Nu poţi să dai vina pe Messalina pentru ce s-a întâmplat. Era un *copil,* ca şi tine. Julian, eu, ducele de Windemere, chiar şi Ran suntem de vină pentru tragedie.

Ea deschise ochii şi se uită la el cu tristeţe.

— Poate că aşa e, dar între familiile noastre s-a tras o linie şi ne-am trezit în tabere opuse.

— Dar nu trebuie să fiţi în tabere opuse. Când ea vru să protesteze, el o trase aproape. Nu, ascultă-mă! Împroaşcă cu invective şi loveşte-mă sau nu mai vorbi niciodată cu mine, dar nu-ţi vărsa furia şi suferinţa pe Messalina! Este la fel de inocentă ca tine.

— Nu-mi dai tu ordine! şuieră ea la fel de periculoasă ca orice pisică sălbatică încolţită.

— Ştiu, şopti el, mângâindu-i braţele pentru a o linişti. Dar pot să pledez pentru ea în faţa ta.

Ea respira cu dificultate, sânii fiindu-i lipiţi de pieptul lui. Îşi smulse braţele, iar el făcu un efort să desfacă mâinile din jurul ei.

Să-i dea drumul.

Păşi înapoi, uitându-se la el cu ochii întunecaţi sub lumina lunii. Apoi se întoarse şi se îndreptă rapid spre casă.

El nu o urmă.

Christopher îşi lăsă capul pe spate şi privi absent la stele. De ce-l tulbura aşa de mult? Poate pentru că, după ce se obişnuise cu perspectiva de a-şi petrece restul vieţii singur, un străin în propria ţară, ea îi amintise de tot ce pierduse.

Familie.

Prietenie.

Cămin.

Clătină din cap. Poate că Freya mirosea a Scoţia, poate că părul ei roşu îi amintea de o fată de demult, alergând peste dealurile înverzite. Dar *nu* mai era acea fată. Ceea ce credea el că vedea în ea era o iluzie.

Iar în noaptea aceea era la fel de singur cum fusese cu o lună în urmă. Sau anul trecut. Sau acum zece ani.

Sau la fel de singur cum avea să fie peste zece ani.

Păcătuise şi era un proscris.

Acum şi pentru totdeauna.

Tess se împunse în mâna lui, iar el se uită în jos.

Stătea cu capul înclinat într-o parte, cu ochii la el. Toată dragostea canină din lume era în ochii ei.

Zâmbi şi-i mângâie capul, apoi pocni din degete ca ea să-l urmeze când porni spre casă.

Dar, când făcu asta, observă că gustul de vin şi de miere încă era pe buzele lui.

*

Freya stătea lângă o masă, ţinând cea mai urâtă vază din imitaţie de porţelan chinezesc pe care o văzuse vreodată. Salonul de bal era neaerisit, încălzit de un foc mistuitor şi de corpurile ce dansau. Muzicienii cântau, iar cuplurile se legănau în linie pe podea. Nimeni nu observase când revenise în încăpere. Rochia îi era aranjată, părul, la fel.

Ar fi putut să nu-l sărute niciodată pe Kester Renshaw. Să nu fi simţit niciodată cum i se înfierbântă sângele în braţele lui.

O trădaseră faptul că trebuia să-şi controleze respiraţia, umezeala dintre sâni şi bătăile inimii.

Privea dansatorii şi se întreba de ce nu-l împinsese. Îl *dispreţuia* şi, cu toate astea, cedase în îmbrăţişarea lui aproape imediat.

Şi ar fi făcut-o din nou dacă el ar fi sărutat-o.

Coborî privirea şi văzu că îi tremurau mâinile. Ce era în *neregulă* cu ea? Uşile spre grădină se deschiseră, iar Harlowe intră cu Tess în urma lui.

Ea îşi mută iute privirea.

Messalina râdea, iar Lord Rokewoode îi şoptea la ureche în timp ce dansau. Arabella zâmbea la mama ei, stând în partea îndepărtată a încăperii cu Lady Lovejoy, dar privirea ei era fixată pe Messalina şi pe conte. Domnul Lovejoy dansa cu Regina, în vreme ce Lucretia îşi îndeplinea obligaţia cu Lord Lovejoy.

Dintr-odată, Freya se simţi ostenită. Nu-şi văzuse familia de ani întregi. De când hoinărea pe dealurile scoţiene. De când cineva se uita la ea şi o *ştia.* Chiar o ştia.

Muzica se opri, şi dansatorii făcură plecăciuni şi reverenţe unul celuilalt. Contele de Rookewoode murmură ceva, şi râsul cristalin al Messalinei răsună peste salonul de bal.

Când Freya o auzise pe Messalina în grădină, aceasta vorbea cu Lady Lovejoy despre o femeie numită Eleanor. Numele de botez al lui Lady Randolph era Eleanor. Oare Messalina ştia ceva despre moartea lui Lady Randolph?

Freya simţi cum i se mişcă buzele. Se îndepărtase de Messalina de *mulţi ani,* crezuse că avea să-i ia apărarea fratelui ei, Julian. Că Messalina era şi avea să fie mereu duşmanul ei.

Dar dacă Harlowe avea dreptate?

Dacă se înşelase, iar Messalina era la fel de nevinovată ca ea? Dintr-odată, i se păru copilăresc şi prostesc să o umilească din cauza familiei ei.

Şi, cu toate astea, după atâţia ani în care nu vorbise cu Messalina, cum putea întrerupe tăcerea acum?

Lady Holland ridică privirea şi făcu un semn.

Ea încuviinţă şi traversă încăperea.

— Milady?

— Aş vrea să-i arăt lui Lady Lovejoy broderia destul de neobişnuită la care lucrezi, domnişoară Stewart, zise Lady Holland. Ai vrea să o aduci?

— Sigur că da, milady.

Freya zâmbi politicos şi se întoarse spre uşă. Adevărul era că se bucura să se îndepărteze de salonul de bal sufocant.

Ieşi pe coridor, oftând uşurată în aerul mai răcoros.

Se grăbi să urce în camera ei, găsi broderia imediat şi reveni la parter. Tocmai trecea de bibliotecă şi aproape că ajunsese la salonul de bal când uşa salonului se deschise, iar Messalina păşi pe hol chiar în faţa ei.

Freya se opri.

Messalina se uită la ea cu ochii ei mari şi gri.

Freya inspiră şi făcu un pas pentru a o ocoli.

— Freya!

Vocea Messalinei răsună în hol. Freya se mişcă fără să se gândească şi îi puse degetele pe gură.

— Ştt! Nu-mi spune aşa!

Mai fusese cineva în bibliotecă? Privi peste ele, ascultând dacă erau voci, orice mişcare.

Nu auzi decât sunetul îndepărtat al balului.

Messalina îndepărtă degetele cu o expresie iritată.

— Domnişoară *Stewart* atunci, deşi mi se pare ridicol să te ascunzi sub un nume fals.

Freya făcu ochii mari.

— Eu…

Tresări. Cu doar câteva minute în urmă, se gândea la Messalina şi cum putea să reia legătura. Iată o ocazie oferită pe tavă, dar nu ştia ce anume să spună.

Cum cereai cuiva să fie din nou prietena ta după cincisprezece ani?

Se uită la Messalina, aşteptând cu răbdare răspunsul ei, lumina speranţei aproape ascunsă în ochii ei, şi zise:

— Oh, fir-ar să fie! Trebuie să vorbesc cu tine.

— Serios? întrebă Messalina, părând încântată şi apoi continuă fără să mai aştepte răspunsul. Bun. Credeam că nu vei spune niciodată asta.

Freya simţi cum i se încălzesc obrajii.

— Dar nu aici.

— La noapte atunci, spuse Messalina.

Freya clătina deja din cap.

— Lady Holland va dori să discute despre bal în camera ei mai târziu.

— Atunci în noaptea următoare, zise Messalina.

Dinspre salonul de bal se auziră voci.

Freya aruncă o privire rapidă în spatele lor. Venea cineva.

Zise repede fără să-şi mai acorde timp să se gândească:

— Da. Mâine-noapte.

Se întoarse, dar Messalina o prinse de braţ.

— Unde?

— În camerele tale, şopti răguşit Freya, trăgându-şi braţul din strânsoare. Voi veni în camerele tale.

Apoi îi zâmbi, se întoarse şi plecă grăbită, cu inima dintr-odată veselă.

*

În după-amiaza următoare, era aproape ora şase când Christopher intră în curtea casei Lovejoy, iritat că trebuia să aştepte până târziu în noapte ca să regleze conturile cu Plimpton.

Christopher îşi petrecuse după-amiaza cu domnii invitaţi la petrecere, plimbându-se călare prin împrejurimi. În mod normal, se bucura de o plimbare călare, dar în acea zi fusese destul de plictisitor. Măcar Tess se simţise bine în mica excursie. Acum adulmeca atentă pe la grajduri, de parcă nu-şi petrecuse ziua alergând.

Descălecă, dând frâiele calului unui băiat de la grajduri. Se abţinu să alerge pe scări şi în casă. Plimpton se scuzase şi nu venise la plimbare în acea dimineaţă, spunând că îl durea capul – dăduse de înţeles că băuse prea mult în noaptea precedentă. Dar Christopher bănuise toată ziua că bărbatul pur şi simplu îl evita.

Fu nevoit să mai suporte o jumătate de oră de amabilităţi înainte de a putea evada. Se întoarse spre casă, strigând-o pe Tess, dar ea găsise ceva la grajduri – cel mai probabil un şobolan – şi făcea pe surda.

El clătină din cap şi o lăsă în pace.

După ce avea să termine cu Plimpton, putea să plece de la petrecerea aceea blestemată.

Să o lase pe Freya şi tot ce reprezenta ea.

Se opri în capul scărilor, închizând ochii şi dând capul pe spate pentru a inspira. Se împăcase cu viaţa lui. Se împăcase să fie singur şi fără familie. Se împăcase cu gândul că nu avea să simtă niciodată pacea.

Şi apoi Freya dăduse buzna în viaţa lui, dăduse foc apatiei şi arsese tot ce credea el că ştia.

Ce *voia.* Cămin. Familie. Intimitate.

„Freya.”

Acest lucru era cel mai ridicol dintre toate: o dorea ca femeie. Ea scuipa ură de pe buzele ei moi şi în acelaşi timp îl privea cu ochii ei verzi-aurii de parcă el însemna ceva. De parcă şi ea l-ar fi putut dori.

De parcă el putea să o cucerească să găsească

pacea.

Şi totul era o iluzie.

Un bărbat putea să înnebunească tânjind după o femeie pe care nu o putea atinge. De asta trebuia să plece din casa aceea blestemată.

Christopher se scutură şi intră în camera lui.

Îl găsi pe Gardiner, valetul său, aşteptându-l cu o baie fierbinte şi un rând de haine.

Christopher se spălă, stropind cu apă în jur şi scufundându-şi capul în cadă. Era o uşurase să scape de transpiraţie şi de praf.

Se şterse, iar Gardiner îl ajută să îmbrace o cămaşă curată şi costumul, apoi Christopher îl expedie.

La dracu' cu aşteptarea, avea nevoie să-l înfrunte pe Plimpton acum!

Bărbatul îl amânase prea mult. Gândul îl înfurie aşa de tare, încât, când dădu colţul spre coridorul principal, era încruntat.

Un băiat aştepta pe hol, iar când îl văzu pe Christopher venind, i se schimbă expresia dintr-una nesigură într-una speriată.

Dar tot îşi adună curajul să strige:

— Excelenţă?

Christopher se opri.

— Da?

Băiatul înghiţi în sec.

— Sunteţi ducele de Harlowe?

— Da.

Christopher se uită nerăbdător la băiat.

— Pentru dumneavoastră, Excelenţă.

Băiatul îi întinse o foaie de hârtie împăturită, sigilată cu o picătură de ceară.

Christopher luă scrisoarea şi, în clipa în care o făcu, băiatul plecă. Ridică din sprâncene şi apoi deschise biletul: „Am ceea ce vrei. Ne vedem la căsuţa fântânii la ora şapte cu banii".

O întoarse, dar spatele foii era gol. Bineînţeles că nu avea dubii legate de persoana care trimisese biletul.

În timp ce se întreba ce oră era, un ceas din apropiere începu să bată, iar Christopher înjură.

Era deja ora şapte.

Se îndreptă repede spre scări. Plimpton poate că îşi voia banii, dar el nu avea de gând să-i dea până ce nu primea scrisorile – *toate* scrisorile – în mână. Se îndreptă spre uşa laterală şi ieşi afară, luând-o spre pădurea de la marginea peluzei.

Printre copaci era întuneric. Era linişte. Locul îi dădea o senzaţie ciudată, de parcă timpul se oprise sau acolo nici nu conta. Îşi dădu seama că o uitase pe Tess la grajduri. „La naiba!” Ar fi trebuit să fie în siguranţă acolo vreo oră sau două – grăjdarii ştiau cine era.

În spatele lui foşni ceva.

Se întoarse, sperând să fie Tess venind.

Dar nu se mişcă nimic.

Christopher se întoarse spre cărare, pornind mohorât. Dacă Plimpton credea că punea la cale vreo ambuscadă, avea să regrete teribil.

După vreo zece minute de mers, cărarea ocoli un copac mare şi apoi ajunse la căsuţa fântânii.

Uşa era deschisă.

— Plimpton?

Christopher se opri, miji ochii, dar nu auzi niciun răspuns. Se juca de-a v-aţi ascunselea?

— Plimpton!

Strigătul îi fu înghiţit de copaci. Lăsând capul în jos, Christopher intră în căsuţă.

Dumnezeule, era mică! Şi întunecată.

Se cutremură precum un cal şi se luptă cu impulsul de a ieşi.

Plimpton nu era acolo, era limpede. Poate că aştepta în luminiş.

În spatele lui, cineva se poticni.

Se întoarse.

O femeie legată la ochi cu o lavalieră bărbătească se lovi de el. El o prinse instinctiv şi smulse lavaliera.

Avu doar o clipă să o zărească pe Freya uitându-se la

el cu ochii mari. Şi apoi uşa se închise.

Capitolul 8

— Ce vrei să spui? strigă Rowan.

— Regele Zânelor a dus-o pe Lady Marigold departe, pe Tărâmul întunecat, zise Ash, iar în locul ei a lăsat o zână.

— Dar cum se poate întoarce? întrebă Rowan.

Ash râse.

— Nu poate. Un muritor ar trebui să ajungă pe Tărâmul întunecat şi să-i ceară Regelui Zânelor să-i dea drumul, dar acest lucru e periculos şi aproape imposibil.

— Dar tu ai putea să mă duci acolo, zise Rowan.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Freya încremeni când căsuţa fântânii *rămase* în întuneric, fiind şi mai dezorientată din cauza lavalierei pe care o avusese la ochi.

Se auzi un strigăt. Fu împinsă şi apoi se auzi o lovitură disperată în uşă.

Mârâit şi lovit în uşă.

Se feri, cu mâinile pe cap, de parcă îi era teamă că următoarea lovitură avea să fie asupra ei. Zgomotul era îngrozitor, îi era greu să *gândească.*

Harlowe o prinsese când fusese împinsă în căsuţa fântânii. Îi văzuse chipul când el îi dăduse lavaliera jos. Loviturile şi mârâitul trebuiau să fie ale lui *Harlowe.* Părea un animal sălbatic scos din minţi, mai mare şi mai puternic decât ea şi *periculos.*

Instinctul fu să se retragă.

Ce i se întâmplase? Era rănit sau cumva scos din minţi? Dar păruse în regulă, deşi furios în acel scurt moment în care ea îi văzuse chipul. Înainte să fie închişi în întuneric.

Doar…

Se scutură. Nu conta *de ce* era aşa. Cumva trebuia să-l oprească.

Întinse mâinile orbeşte şi se îndreptă spre sursa haosului.

Degetele ei atinseră un umăr lat, ce tremură când el se lovi de uşă. Dumnezeule, îşi putea face rău dacă îşi folosea corpul pe post de berbece de asediu!

— Harlowe. Ea îi pipăi umărul şi braţul, trăgând. *Harlowe!*

Nu părea să o audă. Era ca şi cum intrase într-o stare ciudată de nepăsare. De parcă înnebunise brusc.

Se luptă cu frica animalică şi îşi urcă mâinile de pe braţul lui spre chip.

Era alunecos din pricina transpiraţiei – simţi compasiune pentru el. Indiferent ce era asta, starea aceea îl subjugase. Ar fi trebuit să fie lipsită de suflet să nu se simtă afectată de o asemenea agonie.

Îşi curbă palmele pe obrajii lui, cuprinzându-i chipul în mâini.

— Harlowe. *Te rog,* Harlowe!

Îl împinse, iar la început crezu că nu-l putea mişca. Era prea mare, prea puternic. Dar fu neobosită, băgându-se pe sub braţele lui şi strecurându-se între el şi uşă cu riscul de a fi lovită accidental de pumnii lui. Corpul lui mare se smucea şi gâfâia de parcă era în spasme, dar ea nu se sperie. Îl luă în braţe, trăgându-l cât de aproape putu. Loviturile se opriră.

În tăcerea subită, respiraţia lui gâfâită era sonoră.

Ea îl îmbrăţişă, simţind căldura radiind din el.

Gâfâielile lui se potoliră când se mai calmă.

Până când inspiră tremurând.

— Trebuie… începu el. Trebuie să ies.

Vocea i se auzi ca şi cum ar fi băut leşie.

— Da, spuse ea încercând să aibă o voce calmă. Liniştitoare. Da, trebuie să ieşim. Dar nu cred că lovind uşa se va deschide.

Mâinile lui puternice o prinseră de umeri.

I le simţea cum tremură.

— Da, zise el cu o voce inegală. Da, ai dreptate.

— Hai să stăm un pic!

El o ascultă, prăbuşindu-se dintr-odată pe podea şi trăgând-o în jos cu el. Braţele continuau să fie în jurul ei de parcă prezenţa ei, faptul că o *simţea* erau singurul lucru care îi ţinea mintea întreagă. Se mişcă până când spatele i se lipi de uşă, cu genunchii îndoiţi, apoi ea se aşeză într-o parte între picioarele lui.

Îi trecuse criza?

Încercă să se uite la chipul lui, dar era prea întuneric ca să-i vadă bine expresia.

— Eşti mai bine acum?

— Vorbeşte cu mine. Distrage-mi atenţia… Se opri şi tuşi, apoi continuă: De ce m-ai urmărit?

— Din curiozitate, zise ea. Te-am văzut că ai plecat din casă singur şi am vrut să ştiu unde te duceai. Cu cine te întâlneai. Am văzut că ai deschis căsuţa fântânii şi apoi cineva m-a prins de la spate. Freya înghiţi în sec, amintindu-şi teama şi furia. N-am apucat să strig pentru că mi-a pus mâna la gură şi m-a legat cu lavaliera la ochi. Am fost împinsă înăuntru, apoi uşa s-a trântit după mine.

— Nu ai văzut cine te-a atacat?

Vocea lui era mai tăioasă.

— Nu. Ea clătină frustrată din cap. Dar trebuie să fi fost un bărbat. Era mai înalt şi mai puternic decât mine.

— De unde ai ştiut că mă vedeam cu cineva?

Vocea lui răsună absentă, iar ea îşi dădu cumva seama că era doar parţial atent la conversaţia lor.

Mare parte din mintea lui voia să lupte cu ceea ce-l afecta. Era ciudat să vadă cum un bărbat aşa de capabil, arogant era doborât. Corpul lui mare îl înconjura pe al ei ca să-l protejeze, dar ea încă simţea cum el din când în când se cutremura.

Avu grijă să-ţi menţină vocea egală:

— Nu eram sigură că te întâlneai cu cineva. Dar domnul Plimpton nu a ieşit la călărie cu restul domnilor şi ştiu că între voi doi se întâmplă ceva.

El mârâi – ceva asemănător cu un râset.

— Eşti prea curioasă. Mereu ai fost. Îmi aduc aminte cum tu şi Messalina ne spionaţi pe mine, pe Julian şi pe Ran când eram băieţi şi veniserăm în vacanţă de la şcoală.

Freya simţi o urmă de furie când auzi numele lui Ran menţionat alături de al lui Julian, dar se controlă. Furia şi suferinţa ei nu ar fi ajutat acum. Şi apoi, aşa cum el îi amintise de mai multe ori, asta era în trecut.

Aşa că răspunse în glumă:

— Mereu ni se părea că voi trei făceaţi ceva mai interesant decât noi. Se întoarse un pic, încercând să se uite la faţa lui, deşi ştia că era inutil. De ce ai venit la căsuţa fântânii?

— Ai dreptate, mă întâlneam cu cineva. Pufni. Am primit un bilet de la Plimpton în care îmi cerea să mă întâlnesc cu el aici – sau cel puţin am crezut că a fost de la Plimpton. Biletul nu era semnat.

— De ce te întâlneai cu el?

El oftă şi ridică mâna spre boneta ei, apucând panglica de sub bărbie.

— Plimpton mă şantajează. Sau încearcă. Dacă mor aici, va pierde banii pe care spera să-i primească de la mine.

— Asta nu se va întâmpla, zise ea. Cineva îşi va da seama că lipsim şi vor veni să ne caute. Aş zice că destul de repede. Sunt sigură că Lady Holland deja îmi simte lipsa.

O spusese cu destulă încredere, dar nu era sigură. Se retrăsese devreme în camera ei, scuzându-se că o durea capul ca să poată gândi singură în linişte. Nu o văzuse nimeni plecând din casă. Trebuia să se vadă cu Messalina în camera ei în noaptea aceea. Poate că Messalina avea să dea alarma când urma să vadă că nu apărea. Sau poate avea să creadă că Freya încălcase înţelegerea de a se întâlni. Până la urmă, refuzase ani întregi cu încăpăţânare să stea de vorbă cu Messalina.

Dacă Messalina trecea cu vederea absenţa ei, lipsa avea să fie descoperită abia dimineaţă. Dar Harlowe era cel mai important membru de la petrecere – sigur aveau să se uite după *duce.*

Măcar spera asta.

Se uită la fereastra mică şi pătrată dintr-o parte a uşii. Nu avea cum să fie mult peste ora şapte, pentru că încă era un pic de lumină. Dar se aflau în pădure. Lumina soarelui nu cădea direct pe fereastră.

Şi în curând se înnopta.

În acest moment trebuia să-i distragă atenţia lui Harlowe. Avea senzaţia că întunericul doar îi agrava problema.

— Cu ce te şantaja domnul Plimpton?

— Scrisori.

Pieptul lui se ridică pe partea ei laterală. Nu părea să-şi dea seama în ce poziţie intimă stăteau. Sau poate îşi dădea seama şi nu-i păsa.

S-ar fi îndepărtat dacă ar fi fost sigură că el şi-ar fi păstrat calmul.

Cel puţin asta îşi spuse.

Harlowe tuşi.

— Plimpton are scrisori de la Sophy. Unele care nu vreau să fie publicate.

Ea ridică din sprâncene. Ce fel de scrisori? Şi ce scria în ele?

Ştia că soţia lui murise în India. Moartea ei implicase şi un soi de mister? Să-şi fi rănit el soţia?

Ce ştia ea cu adevărat despre Harlowe?

Îl lăsase pe Ran să fie bătut când amândoi aveau doar 18 ani.

O ajutase în Wapping când erau doi străini.

Îşi iubea câinele.

Era un spadasin groaznic – cel puţin împotriva ei.

Iar când o săruta, buzele lui erau şi furioase, şi disperate.

Oftă tăcută. Poate că nu ştia, dar inima ei fără îndoială simţea: nu era genul de bărbat care să rănească o femeie, cu atât mai puţin pe *soţia* lui.

În privinţa domnului Plimpton nu era sigură. Şantajiştii erau un soi laş, iar când erau încolţiţi, erau în stare să facă ceva stupid. Îl auzise deja pe Harlowe ameninţându-l pe

domnul Plimpton. Hotărâse oare că ducele de Harlowe era mai puternic decât el?

Aveau să *moară* acolo?

— Cum au ajuns scrisorile la el? întrebă ea ca să se distragă şi pe ea, dar şi pe Harlowe.

El mârâi şi, pentru o clipă, ea crezu că nu avea să-i răspundă.

Respiraţia lui se precipită.

— Harlowe?

Îi luă una din mâini şi o strânse între ale ei. Cum putea un bărbat aşa de puternic să fie doborât de… *nimic?* De umbre şi de un spaţiu închis?

— Cum au ajuns scrisorile lui Sophy la domnul Plimpton?

— Ea i le-a scris, zise el cu o respiraţie explozivă. Erau… ea… El a sedus-o.

Freya fu şocată realmente pentru un moment. De ce ar trăda orice femeie un bărbat precum Harlowe, aşa de *masculin?* Şi pentru un om cu două feţe ca domnul Plimpton?

— Ea de ce a făcut asta?

Harlowe râse.

— Aş fi crezut că vei fi de partea ei – pari să mă urăşti destul de tare.

Ea se uită la el, încercând să-i vadă chipul în lumina slabă.

— Poate nu suficient pentru asta.

— Mulţumesc, zise el atât de încet, încât ea aproape că nu-l auzi. Apoi oftă. În ceea ce priveşte întrebarea ta, pot doar să-ţi spun că răspunsul este India. Blestemata Indie! Era cald, ciudat, iar lui Sophy nu i-a plăcut de la început, cum nu i-a plăcut nici exilul nostru.

— Îmi pare rău, zise ea neajutorată. Trebuie să fi fost… *Oribil.* Blocat într-o ţară străină cu o soţie nefericită, se gândi ea. Greu de îndurat, adăugă.

— Se poate spune şi aşa. Eram prea tineri să ne căsătorim. Sophy era… Se opri, apoi continuă: Nu ne potriveam. Chiar dacă am fi fost acasă, lucrurile n-ar fi

mers bine, dar în India…

Ea îşi drese vocea.

— Şi tu ai detestat locul?

— Nu, răspunse el imediat. *Ură* este un cuvânt prea puternic. Au fost locuri frumoase. Mâncare şi experienţe minunate. *Oameni* minunaţi. Dar nu era acasă. Eu iubesc Anglia.

— Atunci de ce te-a trimis tatăl tău acolo?

— Din cauza scandalului.

Se foi, trăgând-o ca să stea mai comod, cu spatele lipit de pieptul lui. Nu dădu vreun semn că ar dori să-i dea drumul. Picioarele lui erau de o parte şi de alta, iar braţul lui stâng îi cuprindea lejer talia. Ea încă îl ţinea de braţul drept.

— Poate că nu ţi-ai dat seama pentru că erai un copil, dar noaptea aceea de la Greycourt s-a transformat într-un scandal îngrozitor. Vestea că Ran, moştenitorul ducatului de Ayr, încercase să fugă cu Aurelia Greycourt a ajuns la Londra în câteva zile. Oamenii spuneau că Ran o omorâse, după cum ştii. Se ştia că eu şi Julian eram oarecum implicaţi, iar bârfele ne-au transformat în nişte pierde-vară înclinaţi spre violenţă. Mama a căzut la pat, iar tatăl meu a ţipat la mine până ce şi-a pierdut vocea. Şi ei, şi lui le era teamă că vom fi ostracizaţi de societate.

— Dar eşti *duce*…

— Atunci nu eram, zise el. Trebuie să ţii cont de asta. Nici tata nu era duce. Am moştenit titlul de la un văr îndepărtat. La vremea respectivă, nici măcar nu exista *perspectiva* moştenirii.

Freya clipi. Nu se gândise niciodată la ce se petrecuse cu Harlowe şi Julian după acea noapte.

Nu-i păsase.

Dar acum…

— Şi Julian, şi familia lui au căzut în dizgraţie? Şi Messalina?

— Julian da, dar… Ridică din umeri, mişcarea ridicând şi coborând trupul Freyei. Cred că nu la fel de mult ca mine şi familia mea. Bănuiesc că ducele de Windemere a

acţionat şi a îndepărtat toate bârfele. Oricum, eu nu l-am văzut pe Julian din noaptea aia.

Ea se smuci în sus, întorcându-se spre el. Probabil că soarele asfinţea, pentru că lumina se ducea repede. Chipul lui era umbrit.

— De ce nu?

— Îmi era ruşine de ceea ce am făcut. O trase uşor de braţ, făcând-o să se relaxeze din nou, trăgând-o cum voia el. Nu ştiu cum s-a simţit Julian, dar n-a încercat niciodată să ia legătura cu mine cât am fost în India. Noi l-am lăsat pe Ran să fie bătut. Respiră tremurat. Mi s-a părut că totul dinaintea acelei nopţi nu mai era – prietenia noastră, tinereţea noastră, *viaţa* noastră.

— Dar când te-ai întors în Anglia?

— Cred că am primit o invitaţie la ceai de la el. În momentul acela credeam că e mai bine să nu ne mai vedem. El nu prea iese în societate – probabil că ai observat asta. Nu l-am vizitat, iar drumurile noastre nu s-au intersectat.

— Deci v-aţi înstrăinat? întrebă ea contemplativ.

În tot acest timp ea şi-i imaginase pe Julian şi Harlowe împreună. Râzând în timp ce Ran suferea. Dar asta fusese o imagine formată când ea avea 12 ani. Se schimbaseră toţi în cei cincisprezece ani trecuţi.

Şi evident că se înşelase în anumite privinţe.

Poate în prea multe.

— Julian nu mi-a scris niciodată cât am fost în India, zise Harlowe. Şi eu nu i-am scris lui. În cazul meu a fost de ruşine. Nu ştiu ce motiv a avut el.

Ea îşi mai dădu seama de ceva.

— Nu înţeleg. Te-ai căsătorit *înainte* să pleci în India?

— Da.

— Nu ştiam să fi făcut curte cuiva. Cândva acest lucru ar fi afectat-o. Căsătoria ta trebuie să fi fost încheiată în grabă.

Râsul lui Harlowe fu mai mult o tuse.

— În grabă? Toată treaba a fost aranjată. Tatăl ei voia o bucată de pământ – pământ ce-i aparţinea tatălui meu.

Părinţii ei au fost dispuşi să treacă cu vederea scandalul pentru acest pământ. Înainte să ne căsătorim, m-am întâlnit cu Sophy de două ori, în ambele dăţi într-o încăpere plină de oameni. Cred că tata considera că doar căsătoria, exilul şi munca ne puteau restabili numele.

Ea inspiră odată cu cuvântul *exil.* Îl mai folosise, dar în acel moment crezuse că el intenţionase să spună că se exilase pe el *însuşi.*

— Vrei să spui că tatăl tău nu te-a lăsat să te întorci în Anglia?

Ea îl simţi cum ridică din umeri.

— Nu ştiu. N-am încercat niciodată. N-am vrut să încerc. Ce aveam în Anglia? Scandal şi un tată care mi-a zis clar că nu voi mai fi în graţiile lui niciodată. Nu, m-am hotărât să rămân în India.

— Chiar dacă Sophy detesta asta? întrebă ea lent.

El oftă.

— Până la urmă, aş fi trimis-o pe Sophy acasă. Nu putea sta aşa de departe de familia ei. Dar la început nu aveam bani, iar când am avut bani, Plimpton o prinsese deja în mreje. Şi apoi…

Se opri. Se opri pur şi simplu.

Ea aşteptă în întuneric, dar el nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, ea se mişcă.

— Şi apoi?

— Şi apoi ea a murit, zise el aşa de încet, încât ea aproape că nu auzi cuvintele.

— Cum a murit? întrebă ea prudent.

Auzi inspiraţia lui tremurătoare înainte ca el să vorbească.

— Lucram pentru Compania Indiilor de Est. Ne aflam în Calcutta, zise el, iar ea îşi aminti ceva despre acel loc. La fortul William. Toată lumea din companie locuia în fort – nu eram în siguranţă în afara zidurilor. Sophy detesta asta. Îşi petrecea zile întregi în camera ei.

Sophy părea să fi fost o femeie foarte delicată.

— Continuă!

— În vara lui ’56, nababului din Bengal nu i-au mai

plăcut activităţile Companiei Indiilor de Est. Adică… Ridică din nou din umeri. Fortul în sine a fost ultima picătură. Mai târziu am aflat că le spusese în mod expres oamenilor de la conducere să nu extindă fortul. Evident că ei, proşti şi aroganţi, l-au extins. Râse fără amuzament. Poţi să-ţi imaginezi? Dacă nişte străini care nu ne vorbesc limba ar veni şi ar construi un fort uriaş chiar lângă palatul St. James? Dacă însuşi George ar ieşi şi ar zice „Încetaţi imediat!” şi, în loc să asculte, ei l-ar face şi mai înalt? Noi, bunii englezi, n-am tolera aşa ceva. Dar trimite-ne în altă ţară, cu perspectiva de a face grămezi de bani, că dintr-odată avem dreptul să facem orice. Uneori…

Se opri.

— Ce e?

Oftă.

— Uneori, mă întreb dacă au făcut-o dinadins, ignorând ordinele nababului până când el a pornit un război. Până la urmă, s-a terminat în favoarea Companiei Indiilor de Est. Vechiul nabab a fost înfrânt, iar acum trag sforile cu un nabab-marionetă.

Ea îl mângâie cu o mână pe piept, atingând mătasea vestei. Părea ceva cu adevărat rău. Ura să creadă că englezii ar fi putut face ceva aşa de calculat.

— Ce s-a întâmplat în vara aceea?

— Armata nababului ne-a asediat, desigur, zise Harlowe cu vocea răguşită şi obosită. Întreaga armată împotriva unei mici garnizoane. Am avut noroc că nu ne-au omorât. Când a văzut că e o cauză pierdută, comandantul forţelor noastre – ce forţe erau acolo – le-a ordonat majorităţii soldaţilor să fugă.

— De ce? întrebă îngrozită Freya.

Nu-şi putea imagina un asemenea lucru – soldaţi englezi abandonându-şi poziţiile. Abandonându-şi *familiile.* Harlowe spusese că şi Sophy era acolo şi, dacă era ea, trebuie să fi fost şi alte femei şi cel mai probabil *copii.*

— Pentru că, răspunse el captându-i din nou atenţia, ştia că soldaţii vor fi măcelăriţi dacă rămâneau. Cel puţin în privinţa asta cred că a avut dreptate.

— Tu ce ai făcut? şopti ea.

— M-am predat, zise el. Eu şi restul bărbaţilor şi soldaţilor rămaşi. Majoritatea deja îşi trimiseseră familiile de acolo, aşa că *eram* în mare parte bărbaţi. Dar unii nu le trimiseseră sau nu putuseră. Sophy era teribil de speriată. A refuzat să plece fără mine până când am urcat-o chiar eu într-o trăsură cu o zi înainte să înceapă asediul. Dar cumva a mituit vizitiul. S-a întors exact când se închideau porţile fortului şi după aceea…

— Îmi pare rău, zise ea neajutorată, negăsind ce să zică în faţa unei asemenea tragedii. Cred că ai făcut ce ai putut.

— Am încercat, răspunse el, dar începu din nou să respire cu dificultate.

— Ce s-a întâmplat când fortul a fost predat? întrebă ea.

Îşi aminti prea târziu şi îngrozită ce auzise despre Calcutta.

„Dumnezeule, doar…”

— Am fost băgaţi în singura celulă a fortului, zise el cu o voce impasibilă în timp ce pieptul i se ridica sub ea. Eram aproape 70.

Îl auzi înghiţind în sec şi vru să-i ceară să se oprească, pentru că nu avea nevoie să ştie.

Pentru că ştia deja.

Dar ea îl *întrebase.* Să-i spună acum să tacă părea o trădare, de parcă nu ar fi suportat să ştie ce i se întâmplase.

Nu era aşa de slabă.

— Spune-mi, şopti ea.

— Soldaţii din fort îi spuneau Gaura Neagră. Era celula fortului, pentru unul sau doi oameni. Eu nu văzusem niciodată interiorul, nu mă gândisem niciodată la asta. Gaura Neagră avea o podea mizerabilă, pereţi de piatră, o uşă şi o fereastră mică. Inspiră, după care zise repede, îngrozit: Şi era cam de mărimea acestei căsuţe a fântânii.

Freya se opri din respirat. Aproape 70 de oameni într-un spaţiu aşa de mic? Cum intraseră toţi? Nu putea să vadă

în întuneric, dar vedea cu ochii minţii mărimea micii case a fântânii. Spaţiul era lat de patru metri şi jumătate – sau puţin mai mult – şi lung de cinci metri. Asta era…

Pur şi simplu nu-şi putea imagina.

— Harlowe, şopti ea, lipindu-şi capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii şi bucurându-se să le audă. Cum ai supravieţuit?

— Nu ştiu, murmură el. Mulţi nu au supravieţuit. Ne-au băgat înăuntru spre seară. Era loc doar ca să stai în picioare. Şi apoi s-a lăsat noaptea. Era aşa de cald – al naibii de cald – şi nu aveam apă. Unii dintre bărbaţii de lângă fereastră au implorat gărzile de afară să le dea o cană cu apă şi, cum n-au găsit o cană, au scos o pălărie în care să le toarne. Dar s-au întins aşa de mulţi după pălărie, încât toată apa s-a vărsat înainte de a bea cineva din ea.

Ea închise ochii.

— Acum îmi amintesc că am citit o relatare despre asta.

El oftă.

— Am citit şi eu relatări. Au fost scrise de agenţii Companiei Indiilor de Est. Au dat vina pe cei din Calcutta în încercarea de a-şi justifica propriile acţiuni.

Ea rămase ascultându-i inima preţ de un minut, după care îşi adună curajul să-l întrebe:

— Ce s-a întâmplat cu Sophy?

— Am greşit faţă de ea, zise el. Am greşit şi a murit.

*

Simţea că se sufocă.

Christopher închise ochii şi încercă să-şi calmeze respiraţia, dar întunericul şi pereţii îl apăsau.

Clătină din cap şi se concentră asupra poveştii teribile pe care i-o spunea.

— Aproape imediat toţi au început să intre în panică în acea închisoare mică, fierbinte, dar lucrurile s-au înrăutăţit la căderea nopţii. Se împingeau unii în alţii. Unii plângeau de frică sau de groază. Unii au căzut şi au fost

călcaţi în picioare. Sophy era lipită de un perete. Am încercat să o duc la fereastră, dar nu ne-a lăsat nimeni să trecem.

Tresări la acea amintire. Căldura şi mirosul corpurilor înghesuite, speriate.

Pentru că asta deveniseră cu toţii în groapa aceea: corpuri. Transpirând. Plângând. Făcându-şi nevoile. Doar corpuri – sufletul şi mintea primite de la Dumnezeu nu mai erau.

Dar nu-i spuse asta. Unele lucruri nu puteau fi spuse niciodată cu voce tare.

— Am încercat să o păzesc, să o protejez cu corpul meu. Am stat cu spatele la ea, cu faţa spre ceilalţi, ţinându-mă tare când se împingeau. Ea plângea în spatele meu. Era aşa de speriată! Până când presiunea corpurilor din faţa mea m-a împins cu spatele peste ea. Deschise ochii, amintindu-şi greutatea de pe pieptul lui. Până când ea s-a oprit din plâns şi n-a mai scos un sunet.

— Oh, Kester! zise femeia din braţele lui.

Freya era moale şi mică, dar spiritul ei era făcut din fier.

Îi dădu jos boneta, trecându-şi degetele prin părul de sub ea. Nu-l putea vedea, dar ştia că ardea ca focul.

Îşi aplecă capul şi-şi lipi obrazul de al ei, inspirând mirosul de caprifoi, parfumul copilăriei lui. Dacă închidea ochii, se putea gândi că se rostogolea pe dealurile Scoţiei, cu vântul în păr.

Pretinzând că nu lucrase în Calcutta.

Dar nu reuşi. Inspiră şi continuă:

— Până la răsărit nu m-am putut mişca. Până când au deschis în sfârşit uşa. Dintre toţi câţi intraseră în acel iad, doar 23 am trăit să vedem răsăritul. Eram înconjuraţi de cadavre. Iar când m-am întors, am găsit-o pe Sophy moartă. Sufocată de corpuri. Sufocată de *mine.*

— Nu, nu, nu! Ea clătină din cap, cu o voce insistentă. Nu ai omorât-o tu!

Îl încălzi modul aprig în care ea îl apăra.

Dar totuşi replică:

— Dacă nu eu, atunci cine?

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu cred că a fost vina cuiva – nici măcar a oamenilor care s-au panicat. Nu voiau să fie acolo. Nu *voiau* să-şi piardă simţurile. Totul a fost îngrozitor, dar chiar tu ai spus că voiai să o protejezi pe Sophy.

Era aşa de sigură! Dar cum putea să fie? El lăsase ca fratele ei să fie schilodit, apoi fusese plecat mulţi ani. Poate că se transformase într-un monstru, un asasin de femei. Clătină din cap.

— Nu te înţeleg.

— Ce nu înţelegi? întrebă ea, petrecându-şi degetele printre ale lui.

Dintr-un anumit motiv, senzaţia mâinii ei mici în a lui îl ţinea ancorat în realitate.

— De ce mă crezi? întrebă el neajutorat. Nu mă cunoşti… nu mă mai cunoşti. Şi urăşti ceea ce cunoşti.

Ea rămase tăcută un moment, mişcându-şi degetele peste palma lui, trasând baza degetului lui mare, cercetându-l, încercuindu-i încheietura cu ambele mâini.

În cele din urmă, ea vorbi.

— Prima dată când te-am văzut după toţi acei ani, te-ai oferit să mă ajuţi. Chiar dacă noi ţi-am invadat trăsura. Chiar dacă nu m-ai recunoscut. Chiar dacă nu ştiai ce fac cu o servitoare şi un copil. Ne-ai văzut, ai văzut oamenii care alergau după noi şi ai luat decizia de a ne ajuta. Din experienţa mea, ăsta nu e un lucru obişnuit.

Simţi cum degetele ei alunecară pe dosul palmei lui, delicate şi uşoare, precum atingerea muselinei.

— *Ce* făceai?

Ea pufni, poate chiar râse.

— Ajutam văduva unui conte să-şi ia singurul copil de la maleficul ei cumnat.

El deschise gura să o mustre că îl minţea, apoi o închise pentru că avu senzaţia copleşitoare şi subită că nu era aşa.

— Freya?

— Da?

— Ce ai făcut cât timp eu am fost în India?

— Asta e o poveste lungă, răspunse ea.

Capitolul 9

— Eu? În ochii mov ai lui Ash se citi mirarea. De ce te-aş ajuta, prinţesă? Regele Zânelor este o creatură puternică şi ar fi necugetat din partea mea să-l supăr.

Rowan ridică bărbia.

— Îţi voi da un săculeţ cu monede de aur.

— La ce mi-ar folosi aşa ceva?

— Inelul de pe degetul meu?

— Nu. El păşi mai aproape – atât de aproape, încât Rowan îşi dădu seama că trupul lui nu emana căldură – şi zâmbi, privind în ochii ei. În afară de asta, ce-mi poţi da pentru străduinţa mea?

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Soarele trebuia să fi apus, pentru că fântâna era aşa de întunecată, încât Freya nu-şi putea vedea mâna din faţa chipului.

— Bănuiesc că toată lumea e la cină acum.

— Da.

Harlowe nu mai era agitat acum, dar ea îi simţi corpul tensionat în jurul ei.

— Dacă lucrurile ar fi ca de obicei, nu cred că aş simţi lipsa cinei. Dar cum mi-a fost luată, acum mor de foame. Oftă. Şi de sete.

— Ridică-te! îi ceru el.

Ea se dădu la o parte şi-l auzi cum se ridică.

— Suntem în căsuţa unei fântâni.

— Crezi că mai este apă de băut? întrebă ea doar ca el să-i audă vocea în întuneric.

— Poate.

Ea îi auzi pantofii hârşâind pe podeaua de piatră şi apoi se auzi un zornăit.

— Iat-o!

Mai mult zornăit. Probabil că ridica găleata.

— La dracu'! Este uscată.

Inima ei stătu.

— Păcat!

Aveau să moară de sete? În cât timp mureai de sete? Nu avea idee.

Pantofii lui hârşâiră din nou pe piatră şi ea strigă:

— Sunt aici!

Şi atunci mâna lui îi atinse capul. El se lăsă pe podea, aşezându-se lângă ea, dar suficient de aproape cât să se lovească de umărul ei.

Descoperi surprinsă că îi lipseau braţele lui în jurul ei.

— Îmi spui ce s-a întâmplat cu tine după acea noapte la Greycourt?

Vocea lui părea caldă în întuneric.

Ea îşi dădu dintr-odată seama că, dacă trebuia să fie încuiată în căsuţa unei fântâni, era bucuroasă că era împreună cu *el.* Îşi uni sprâncenele. Când se schimbase atitudinea ei faţă de el? Când se transformase din inamic în prieten foarte apropiat?

— Freya?

Vocea o aduse înapoi în căsuţa fântânii şi la întrebarea lui.

Ea oftă.

— După bătaie, Ran a fost bolnav. Ştii asta. I-au strivit mâna dreaptă şi s-a infectat. Asta a dus la febră. I-a fost foarte rău.

Se uita în întuneric, amintindu-şi zilele de teamă şi mers pe vârfuri prin castelul Ayr. Auzind servitorii bocind şi vocile joase din spatele uşilor închise. Paşii importanţi ai doctorilor care veneau şi plecau.

— Îmi pare rău.

Cu doar o săptămână în urmă, s-ar fi încruntat la scuzele lui. L-ar fi certat şi i-ar fi răspuns cu cele mai crude cuvinte găsite. Dar asta era cu o săptămână în urmă.

— Ştiu, zise ea încet şi simţi cum lui i se relaxează un pic umărul. Inspiră. La o zi după ce doctorii i-au amputat

mâna lui Ran, *papa* a murit.

Îl auzi înghiţind în sec.

— Nu mi-am dat seama că vechiul duce a murit aşa de curând după bătaie.

— Cred – inspiră ea tremurând – că *papa* a murit de inimă rea. Ran nu-şi revenise complet după bătaie, iar doctorii nu erau siguri că va supravieţui. Mama murise la naşterea lui Elspeth, desigur. Aşa că Lachlan rămânea cel mai mare dintre noi, după Ran. Cu el s-au consultat oamenii de afaceri şi vicarul. Avea 15 ani şi, dacă Ran ar fi murit, el ar fi moştenit ducatul.

— Dar Ran nu a murit.

El lovi cu un picior în podea. Probabil că era o tortură să fie închis într-un spaţiu aşa de mic, întunecat după ceea ce îndurase în Calcutta.

— Nu. A supravieţuit, deşi au trecut multe luni până ce s-a ridicat din patul ăla. Când e obosit, încă şchiopătează.

— Deci a devenit duce la 18 ani, zise sumbru Harlowe. La naiba! N-aş dori asta nimănui.

Freya se întoarse spre el, deşi nu-l putea vedea. Părea obosit. Resemnat. Nu părea ca propriul ducat să-i fi adus vreo bucurie. Ea îşi drese vocea.

— Ran era ducele de Ayr, da, dar se afla în dizgraţie. A devenit un pustnic. Lachlan a continuat să se ocupe de proprietăţi şi de ducat, încă o face.

— Iar tu şi surorile tale?

— Aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de noi. Elspeth avea doar 6 ani – abia îşi aminteşte ceva de dinainte de tragedie. Caitriona avea 10 ani şi eu, 12. Sora tatălui meu, mătuşa Hilda, a venit după noi. Buzele ei se curbară. Nu o mai văzusem înainte. Era o femeie înaltă, slabă, cu cicatrici de arsuri pe faţă şi a venit ca o furtună în castelul Ayr. Cred că majordomul şi menajera au fost şocaţi. Pe noi, fetele, ar fi trebuit să ne sperie – era o femeie intimidantă –, dar cred că eram recunoscătoare să avem pe cineva care să preia conducerea şi de care să ne agăţăm. Mătuşa Hilda locuia în nordul Scoţiei şi ne-a luat să

locuim cu ea.

— I-a lăsat pe Ran şi Lachlan în urmă?

Ea nu-şi dădu seama dacă el dezaproba asta sau era doar curios.

— Da. Ran încă nu era bine, iar Lachlan trebuia să se ocupe de ducat. Mătuşa Hilda era fiica şi sora unor duci. A înţeles că era o datorie şi de ce trebuia condus ducatul. Cred că ar fi locuit cu noi în castelul Ayr dacă n-ar fi avut arsurile care îi desfiguraseră faţa. Nu-i plăcea când oamenii se holbau la ea.

Bătaia piciorului lui era ritmată în întuneric.

— Ai crescut acolo? În nordul Scoţiei?

— Da. Ea îşi înclină capul pe spate, amintindu-şi casa plină de femei. A fost chiar frumos. Erau dealuri pe care să hoinăresc, pâraie frumoase, nopţi de iarnă lângă un foc ce trosnea. Mătuşa Hilda a fost tutorele nostru şi avea prietene care stăteau cu noi şi ne învăţau lucruri pe care ea nu putea să le facă.

— Scrimă?

Ea râse.

— Da, scrimă. Mătuşii Hilda i s-a părut un exerciţiu minunat şi, cum eram doar noi trei, fetele, nu avea cine să nu fie de acord. Nu că ei i-ar fi păsat de părerea altcuiva.

— Pare să fi fost precum un jandarm.

Zâmbea cumva? Îşi dorea să-i poată vedea.

— Putea să fie. Mătuşa Hilda avea nişte idei foarte clare. Credea în trezitul devreme. Terci la micul dejun şi berbec simplu sau peşte la cină – nu mâncărurile alea fandosite *englezeşti,* cum le zicea ea. Credea că toţi copiii ar trebui să facă exerciţii în fiecare zi. Că ar trebui să ştim să tragem cu puşca şi să pescuim. Am învăţat latină, franceză şi greacă şi numele tuturor împăraţilor romani. Şi în fiecare săptămână citeam câte o carte de filosofie sau un pamflet şi dezbăteam între noi duminica.

— Impresionant, zise el. Ai avut o educaţie mai bună decât mulţi bărbaţi – cu siguranţă una mai bună decât a mea.

Ea se întoarse în întuneric spre el.

— Dar tu ai fost la Oxford.

— Doar un an. Vocea lui era ironică. Mătuşa ta, Hilda, pare să fi fost o doamnă hotărâtă. Cred că mi-ar fi plăcut să o cunosc. A…

— A murit. Freya îşi drese vocea. Trecuseră aproape zece ani, iar suferinţa se mai dusese, dar încă era acolo. Mereu avea să fie acolo. Când eu aveam 18 ani. Fusese prinsă într-un incendiu – de asta avea cicatricile de care era foarte conştientă. Dar focul şi fumul îi făcuseră rău şi la plămâni. În fiecare iarnă tuşea îngrozitor. Într-o iarnă, tuşea a învins-o.

— Îmi pare rău, zise el.

Urmă o pauză, iar ea se cutremură. Cum soarele asfinţise, temperatura scăzuse. Dacă stăteau acolo toată noaptea, în curând avea să fie foarte inconfortabil. Lângă ea, Harlowe inspiră.

— Atunci te-ai angajat ca însoţitoare?

— Nu. Strânse braţele în jurul ei, încercând să-şi ţină cald. Am venit la Londra la 22 de ani.

— Atunci de ce…

Ea se cutremură din nou, destul de violent.

— La naiba, ţi-e frig! El se mişcă, ceva foşni şi apoi ea îi simţi haina aşezându-i-se pe umeri. Gata! Mai bine?

Ar fi trebuit să protesteze, dar era aşa de recunoscătoare pentru haină, încât nu se deranjă. Desigur, era mult prea mare pentru ea, dar asta însemna că îşi putea băga mâinile cu totul în mâneci.

— Da. Mulţumesc.

— Acum vino aici, zise el cu o voce răguşită şi apropiată în întuneric.

O trase în braţele lui, ţinând-o aproape. Căldura corpului lui era minunată.

Suspină de plăcere.

El îşi coborî capul pentru a-i şopti la urechea dreaptă şi zise încet:

— Nu înţeleg de ce ai căutat de lucru.

Nu-i putea povesti despre Societatea Femeile înţelepte, aşa că îi spuse adevărul parţial.

— După ce a murit *papa,* Lachlan a descoperit că ducatul era în datorii. Bunicul meu investise mult în proiectul Darien pentru a fonda o colonie scoţiană în Panama. Când asta a eşuat, mare parte din averea Ayr s-a pierdut.

— N-am ştiu niciodată despre asta, murmură Harlowe.

— Cred că *papa* s-a asigurat să nu se ştie, răspunse ea sec. Lachlan a zis că, din ce văzuse el, *papa* şi-a petrecut toată viaţa încercând să recâştige banii prin diverse afaceri. Când a murit, creditorii au solicitat rambursarea datoriilor, iar din cauza scandalului, pentru că au crezut că Ran era un asasin, nimeni nu a mai prelungit creditul.

— Şi de asta a trebuit să-ţi găseşti de lucru, zise el, respirând în ceafa ei.

Ea nu răspunse. Pentru că *nu* era aşa. Venise la Londra să fie Macha. Fondurile de Moray se reduseseră, dar nu cât să fie nevoită să muncească.

Minţise şi ocolise adevărul de multe ori în ultimii cinci ani şi niciodată nu simţise vreun pic de vinovăţie. Acum însă se simţea neliniştită. Îşi dorea tare mult să-i poată spune adevărul lui Harlowe.

Ceea ce era o prostie. Nu ar fi fost sigur să spună *nimănui* că era o Femeie înţeleaptă. Dar simţea imboldul de a avea încredere în Harlowe, chiar dacă cu câteva zile înainte îl numise duşman. Era din pricina intimităţii date de întuneric şi de frig? Sau exista alt motiv pentru care adânc în pieptul ei simţea că putea să aibă încredere în el?

— Şi când te-am văzut prima dată în Wapping? îi întrerupse el gândurile. Cum ai ajuns să salvezi un copil?

Ea îşi drese vocea.

— Mătuşa Hilda spunea mereu că este datoria oricărei doamne să ofere ajutor când vede pe cineva care are nevoie de sprijin. Fata era servitoare, iar copilul era contele de Brightwater. Tatăl lui murise, iar fratele tatălui luase copilul, despărţindu-l de mama lui. Spera ca aşa să controleze comitatul şi proprietăţile. Contesa mi-a cerut ajutorul, aşa că am ajutat-o.

— Răpind un copil, zise el pe un ton precaut.

— Da.

Chicotitul lui în urechea ei fu ceva neaşteptat.

— Chiar eşti o răzvrătită.

— Da?

— Ştii că eşti.

Tonul lui admirativ făcu să-i tresară inima. Nu mai întâlnise vreodată un bărbat, în afara familiei ei, care să considere dorinţa unei femei de a acţiona după propriile decizii drept un lucru *bun.*

Simţi cum corpul lui se lipise de spatele ei. Acum, când nu se mai gândea cum să-l ţină calm sau cum să-i explice ce făcea în Londra, alte lucruri îi treceau prin minte.

Forţa braţelor lui ţinându-i cald. Cum urca şi cobora pieptul lui lat.

Parfumul lui masculin de mosc ce o învăluia.

Era un bărbat interesant şi o făcea să se simtă foarte… *feminină.*

— Să ne întindem? şopti ea.

O clipă, el nu se mişcă.

Apoi o întinse pe pământ lângă el.

Se întoarse cu faţa, iar el o lăsă să-i folosească braţul drept pernă.

Stăteau întinşi faţă în faţă în întuneric. Îi simţea respiraţia pe buzele ei. Se aplecă un pic şi-i atinse gura cu a ei.

Când se mai sărutaseră fusese ca un duel – tare, repede şi furios. Nu un sărut adevărat.

Acum era diferit.

Nu sărutase mulţi bărbaţi în viaţa ei. Şi niciunul nu o lăsase să controleze ea sărutul. Dar Harlowe rămase nemişcat cât ea îi atinse buzele cu ale ei.

Se retrase un pic, aşteptând.

Dar el nu făcu nimic.

Ea deschise gura şi-l sărută din nou, gustându-i buzele cu limba. Descoperi că îi tremurau membrele. Oare de ce? De la o simplă atingere, un scurt sărut?

Îşi curbă degetele în ceafa lui, simţindu-i părul,

atingându-i mâna şi muşchii puternici ai umerilor.

Buzele lui se deschiseră, iar ea îi linse gura, înclinându-şi capul. Dorind mai mult.

Limba lui o atinse pe a ei. Provocând. Încâlcindu-se.

Pentru o clipă, ea uită totul: cine era ea, cine era el, unde se aflau.

Nu făcu nimic altceva decât să *simtă.* O căldură crescândă. O promisiune. Se retrase când îşi dădu seama că se pierdea – că îşi pierdea *controlul.* Buzele ei se desprinseră reticente de ale lui.

— Eu… Vocea i se opri şi fu nevoită să tuşească. Îmi pare rău. N-am vrut să ofer ceva ce nu voi da.

— Nu. Vocea lui era aspră. Eu ar trebui să-ţi cer scuze.

— De ce? întrebă deopotrivă iritată şi frustrată. Eu am fost cea care te-a sărutat.

El chicoti încet.

— Aşa este. Dar eu sunt un domn. Asemenea lucruri sunt mereu responsabilitatea domnului.

Freya îşi dorea să-i *poată* spună ce era. Să-i pună la picioare istoria unor femei ce luau singure deciziile în Anglia dinainte de Iulius Caesar.

Dar se mulţumi să-i spună doar atât:

— Sunt un adult. Îmi asum responsabilitatea pentru propriile acţiuni – bune sau rele. Dacă voiam să mă culc cu tine, era decizia *mea,* nu a ta.

El tăcu o clipă.

— Dar nu vrei să te culci cu mine.

Îl dorea. Voia să-i guste gura, *pielea.*

Se cutremură la acest gând.

— *Vreau,* şopti ea, spunându-i adevărul, pentru că nu era laşă. Dar nu cred că e… înţelept.

— De ce nu?

Îşi dorea să-i poată vedea expresia.

— Cred că îmi este teamă că nu voi şti cum să mă opresc.

— Trebuie să te opreşti? întrebă el cu o voce ca un murmur blând în întuneric.

Ea închise ochii de parcă putea să blocheze tentaţia

din vocea lui aşa.

— Da, aşa cred.

Indiferent ce se întâmplase între ei în ultimele ore, el tot îl rănise pe Ran. Chiar dacă ea îl putea ierta, acel lucru putea fi mereu între ei.

— Îmi pare rău.

Freya vru să se îndepărteze de el, nu i se părea prea onorabil să-i ia căldura şi să-l refuze.

Dar el o trase înapoi.

— Nu sunt un animal. Stai! De dragul meu, dacă nu de al tău. Mă alină să te ţin.

Asta măcar putea să permită. Se relaxă centimetru cu centimetru, muşchi cu muşchi bucurându-se de căldura lui.

*

Pe la ora unsprezece în dimineaţa următoare, era deja evident că li se întâmplase ceva ei şi lui Christopher.

Messalina o aşteptase în noaptea precedentă pe Freya să vină în camera ei, aşa cum stabiliseră. Când în sfârşit se culcase, mult peste miezul nopţii, încercase să se convingă că nu se aşteptase niciodată ca Freya să-şi ţină cuvântul. Că prietena ei din copilărie dispăruse demult în străina care se uita la ea aşa de rece.

Dar, chiar şi cu acea minciună, tot suferise.

Acum privea cum Lord Lovejoy se certa cu Lord Rookewoode.

— Poate că a plecat subit, zise gazda lor, pe un ton agitat.

— Fără să lase un bilet? Contele arcui sceptic din sprânceană. Şi, mai la obiect, fără *valetul* său?

— Omul a zis că abia fusese angajat de duce, zise distras Lord Lovejoy. Când Harlowe nu s-a retras în propriul pat azi-noapte, valetul evident a crezut că el…

Lord Lovejoy tăcu repede, aruncând o privire sfioasă în jurul încăperii.

Toţi invitaţii se adunaseră în salon. Regina plângea pe umărul Arabellei, în vreme ce Lady Holland părea şi

furioasă, şi îngrijorată.

Lord Lovejoy tuşi zgomotos.

— Măi să fie! Adică…

Lord Rookewoode oftă.

— Evident că valetul lui s-a înşelat. Dacă Harlowe ar fi făcut ce bănuia valetul lui, ar fi apărut deja.

— Oh, dar…

— Milord, zise contele blând, dar cu o notă de ordin în voce, cred că trebuie să organizăm o echipă de căutare.

— Sunt de acord, zise tânărul domn Lovejoy, iar *asta* declanşă o altă serie de tergiversări masculine.

— Oare au fugit împreună? murmură Lucretia.

Messalina se întoarse pentru se încrunta la sora ei mai mică.

Lucretia profitase de isteria generală şi se aşezase pe scaunul de lângă Messalina, cu o farfurie de miniprăjituri.

— De unde le-ai luat? întrebă Messalina.

Lucretia făcu ochii mari, inocentă.

— Mi le-a dat bucătăreasa. Îmi era foame. Dacă îţi aminteşti, micul dejun a fost întrerupt. Am luat doar o felie de pâine prăjită înainte ca Lady Holland să înceapă să-l acuze pe duce că a răpit-o şi sedus-o pe însoţitoarea ei.

Messalina se întinse spre farfurie, dar Lucretia era sora ei de 23 de ani. Mişcă farfuria în cealaltă parte fără să clipească.

Messalina pufni.

— Deci? întrebă Lucretia.

— Deci ce? mormăi Messalina.

Se uită din nou în jur. Lucretia oftă de parcă era timpul să o spună.

— Crezi că au fugit?

— Nu, zise Messalina şi se ridică.

— Unde te duci? şuieră Lucretia urmând-o, încă ţinând farfuria.

— Afară, zise Messalina.

— De ce?

— Pentru că au căutat deja în casă.

— Oh, are sens! rosti Lucretia, cu gura plină de

prăjitură.

Venea în urmă, dar Messalina avea altele pe cap. Poate că nu mai era prietenă cu Freya, dar o *cunoştea.*

Freya n-ar fi făcut niciodată prostia de a fugi cu Christopher. Chiar dacă în copilărie fusese amorezată de el. Ceea ce însemna că fie Christopher o răpise – puţin probabil, doar dacă nu cumva se schimbase *destul* de mult de când fuseseră cu toţii copii, fie li se întâmplase ceva amândurora.

Messalina iuţi pasul.

Posibil ceva foarte rău.

— Nu aşa de repede! strigă Lucretia din spatele ei.

Messalina o ignoră, intrând în curtea grajdului. Zări mişcare în colţul grajdurilor. O sclipire neagră şi sinistră.

Şovăi.

Dar nu, nu mai era nimic.

Şi apoi, *el* nu putea să fie acolo.

Se duse la grajduri cu gândul de a cere un cal. Ar fi fost de preferat să parcurgă proprietatea călare – ar fi fost şi mai rapid. Dar, când intră în grajdurile răcoroase şi întunecate, nu părea a fi nimeni prin preajmă.

Înaintă mai mult, murmurând cailor aflaţi în boxele lor în vreme ce trecea. Unde erau grăjdarii?

— Salut! zise Lucretia din spatele ei, iar Messalina se întoarse.

Un grăjdar strâmb stătea peste o furcă, clipind la ele.

— Unde este toată lumea? întrebă nerăbdătoare Messalina chiar când auzi un scheunat stins din spatele omului. Ce ai acolo?

— Doar o potaie, zise nervos grăjdarul. Nu vă faceţi griji, milady. Să vă pregătesc doi cai?

Dar Lucretia se strecurase deja în spatele bărbatului şi se îndrepta spre o uşă joasă cu un zăvor.

— Hei! strigă grăjdarul.

Messalina trecu pe lângă el şi o văzu pe Lucretia deschizând uşa.

Înăuntru se afla câinele lui Christopher. Animalul avea o eşarfă legată strâns în jurul botului şi fusese priponit de

un stâlp.

— Aia nu-i Tess? zise neclar Lucretia.

Încă mesteca dintr-o prăjitură. Messalina arcui o sprânceană spre ea.

— De unde îi ştii numele?

Lucretia ridică din umeri.

— Îmi plac câinii.

Messalina îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre grăjdar.

— Ce înseamnă asta? De ce ai legat câinele ducelui?

— Am primit un bilet, zise bărbatul, părând îngrijorat. În care era o guinee. Zicea să o închid aici şi să-i pun botniţă. Nu-i vina mea că ducele a dat ordine ciudate.

Messalina îi făcu semn din cap să se dea la o parte.

Se duse la câinele legat, care scheuna.

— Gata, gata, draga mea! Imediat îţi dăm jos botniţa asta.

Căţeaua se răsuci şi scheună, bucuroasă că fusese găsită.

Messalina fu nevoită să tragă de eşarfă, îngrijorată că o putea răni pe Tess pentru că era legată strâns.

Dar câinele îi linse mâna când eşarfa căzu în sfârşit, aşa că totul părea iertat.

Trecu la nodul de la sfoara din jurul gâtului lui Tess, gândindu-se cine ar fi putut să ceară asta. Se îndoia că biletul venise de la Christopher. Nu numai că o lua pe Tess peste tot cu el, ci avea şi obiceiul de a-i da de mâncare pe furiş. Era evident că se adorau unul pe celălalt. Lucretia o privi un moment cum se chinuia cu nodul şi apoi se îndepărtă.

Messalina se uită la grăjdar.

— Adu nişte apă într-un castron, te rog!

Acesta plecă.

Lucretia reveni cu un cuţit uriaş chiar când grăjdarul aşeza jos castronul cu apă.

— De unde ai luat ăsta? pufni Messalina la sora ei.

Lucretia ridică vag din umeri.

— Era pe acolo.

Grăjdarul profită de ocazie ca să dispară.

— Hm... Messalina se uită la Tess, care acum stătea atentă, cu apa picurându-i de pe bot. Dacă îi ţin capul, poţi să tai sfoara fără să o răneşti.

Lucretia îşi înclină capul.

— Cred că da.

În clipa în care Tess fu liberă, ieşi în fugă din grajduri.

— La naiba, acum am pierdut-o! zise Messalina.

Dar apoi Tess reveni în goană în grajduri şi lătră la ele.

— Cred că vrea să o urmăm, zise Lucretia, de parcă sora ei nu-şi dăduse deja seama.

Messalina se uită obosită la ea.

— Ce mai faci cu cuţitul ăla?

Lucretia flutură cuţitul prin aer de parcă era o sabie foarte scurtă.

— Îmi place.

Tess lătră din nou, de parcă voia să le amintească de lucruri mai importante.

— Bine, zise Messalina către câine şi porniră.

Tess trecu pe lângă casă şi le conduse dincolo de grădină. Când intră în mica pădure din apropiere, Messalina începu să se simtă neliniştită.

— Bine că ai păstrat cuţitul, mormăi către sora ei.

— Crezi? se lumină Lucretia. Poate că au fost capturaţi de tâlhari.

Messalina se uită cu coada ochiului la ea.

— *Tâlhari?*

Lucretia ridică din umeri.

— Trebuie să recunoşti că e mai probabil decât de piraţi.

— Hm...

Zece minute mai târziu, Messalina începu să se întrebe dacă Tess nu cumva doar se bucura să alerge prin pădure. Dar apoi cărarea pe care erau coti şi în faţa lor apăru o căsuţă ciudată din piatră.

Tess lătră la uşă.

— Hei? se auzi o voce dinăuntru.

Messalina se relaxă şi-şi dădu dintr-odată seama că în tot acest timp se pregătise pentru o tragedie.

— Freya, tu eşti?

— Oh, da! Vocea păru slabă şi uşurată. Messalina?

— Da, eu sunt. Messalina lipi palmele de uşă de parcă aşa se putea apropia mai mult de Freya. Eşti singură? Pentru că şi Christopher lipseşte.

— Suntem amândoi aici! strigă Christopher. Poţi să deschizi uşa?

Lucretia se uita la uşă în acelaşi timp cu Messalina. Pe uşă era fixat un lacăt ruginit enorm.

Cineva îi încuiase înăuntru.

— Nu cred, răspunse încet Messalina. Cine ar fi putut să facă asta? Va trebui să ne ducem după ajutor.

Se întoarse spre Lucretia, dar în acel moment Lord Stanhope ieşi din pădure. În spatele lui erau Lord Lovejoy, Aloysius Lovejoy şi Lord Rookewoode.

— Ce faceţi? întrebă dezaprobator Lord Stanhope în timp ce Tess se învârtea în jurul nou-veniţilor.

Contele se uită iritat la el.

— Este evident că acelaşi lucru pe care îl facem *noi* – îi caută pe duce şi însoţitoare.

— Deschide uşa, Rookewoode! strigă Christopher din casă.

Contele ridică din sprâncene.

— Iar dumneavoastră, doamnelor, i-aţi găsit. Foarte bine.

Urmară câteva minute de dezbateri, după care Aloysius Lovejoy se oferi să se întoarcă după un topor şi câţiva servitori solizi.

Micul grup aşteptă neliniştit şi în tăcere ca vicontele Stanhope să vorbească.

— Nu-mi pot da seama cine le-ar face o glumă aşa de proastă domnişoarei Stewart şi Excelenţei Sale.

— Crezi că asta e o glumă? întrebă Lord Lovejoy. Dacă domnişoarele Greycourt n-ar fi fost aduse aici de câine, consecinţele puteau fi îngrozitoare!

De fapt, ar fi putut să moară.

— Cine credeţi că a făcut-o? întrebă Messalina.

— Probabil un braconier sau ceva similar, zise dezaprobator Lord Stanhope. Un ticălos din clasele inferioare.

— Înseamnă că făcea braconaj cu un lacăt la el, zise amabil Lord Rookewoode. Se îndreptă după ce studie lacătul şi uşa şi se încruntă. Mi se pare improbabil. Aveţi mulţi braconieri pe aici?

— Avem, răspunse Lord Lovejoy.

Lord Rookewoode ridică din umeri.

— Atunci poate un braconier.

Dar încă avea îndoieli.

Lucretia tăia absentă tufişurile cu cuţitul.

Lord Stanhope se uita la ea, emanând dezaprobare. Messalina se întoarse spre Lord Lovejoy.

— Cum aţi ajuns aici?

— Aloysius şi-a amintit de căsuţa fântânii.

— Dumneavoastră, nu?

— Nu. Se opri, privind-o pe Lucretia, care încă distrugea vegetaţia. Poate că ar trebui să vă duceţi sora înapoi în casă.

Lord Stanhope încuviinţă din cap.

— Toate astea trebuie să fi fost teribil de obositoare pentru o tânără domnişoară.

Messalina înclină capul, zâmbind forţat. Vicontele insinua că ea nu mai era tânără la 27 de ani? Desigur, erau mulţi care credeau că o domnişoară era fată bătrână dacă nu se mărita până la 25 de ani. Dar, de obicei, nu i-o spuneau în faţă.

— Cred că vom rămâne.

— Cum v-aţi gândit să veniţi aici? întrebă bănuitor Lord Stanhope.

— Am avut un ghid.

Messalina arătă spre Tess, care se aşezase lângă uşă, aşteptând cu răbdare ca stăpânul ei să iasă din căsuţa fântânii.

Sosirea echipei de salvatori fu anunţată de voci şi picioare tropăind. Domnul Lovejoy ieşi pe cărare, urmat de

doi servitori impunători.

Lord Rookewoode îşi întâmpină prietenul cu un „Ura!” mut. Domnul Lovejoy rânji şi făcu o plecăciune, în vreme ce Lord Stanhope strâmbă din nas la gluma lor.

Servitorii stabiliră cu domnii care ar fi fost cea mai bună cale de a sparge lacătul şi apoi un bărbat cu părul roşcat păşi spre uşă şi dădu cu toporul o lovitură puternică.

Lacătul se rupse cu un zăngănit sonor.

Uşa se deschise imediat, scoţând la iveală o Freya răvăşită şi un Christopher palid, dar calm.

El făcu un gest către Freya să iasă din căsuţa fântânii înaintea lui.

Păşi în luminiş şi se îndreptă, întorcându-se spre Messalina.

— Slavă Domnului că ne-ai găsit!

— Nu noi, zise veselă Lucretia. A fost Tess.

Se întoarseră cu toţii spre locul unde Christopher era într-un genunchi peste Tess, mângâind urechile câinelui încântat.

Lângă Messalina, Freya suspină încet.

Christopher ridică imediat capul şi apoi îi urmări privirea.

La fel făcu Messalina, uitându-se în căsuţa fântânii. Acolo sus, pe peretele opus uşii, ceva sculptat era luminat de soarele ce intra înăuntru.

— Acela e un IV? întrebă Lord Rookewoode, părând curios.

— Oh, nu, zise Lucretia, clătinând din cap. Venise să stea de partea cealaltă a Messalinei. Sunt doi *V* încrucişaţi. *Virgo Virginum.*

Toată lumea se întoarse ca să se holbeze la ea, inclusiv Messalina.

— Fecioara Maria. Lucretia clipi. Este un semn pentru a izgoni vrăjitoarele.

— Vrăjitoare? exclamă Lord Lovejoy.

În acelaşi timp, domnul Lovejoy ţipă.

— Ce prostie!

— Chiar aşa, spuse Lord Rookewoode. Intră pentru a

se uita mai de aproape la litere. Dar e proaspăt sculptat! Se întoarse şi se strâmbă la Lord Lovejoy, cu chipul luminat ciudat în întunecata căsuţă a fântânii. Poate că o persoană din zonă are motive să se teamă de vrăjitoare.

*

Un semn de vrăjitoare.

Freya se gândi la asta pe drumul înapoi spre casă. Semnul acela era o coincidenţă? Sigur nu. Crow o avertizase despre un bărbat Dunkelder care participa la petrecere. Şi acum găsise un semn de vrăjitoare.

Nu. Nu era o coincidenţă.

De obicei, un semn de vrăjitoare era un soi de talisman norocos, cu scopul de a ţine departe de clădire orice rău sau persoane rele. Acest semn de vrăjitoare însă părea un avertisment. Descoperise bărbatul Dunkelder cine era ea? O urmărise aşa cum ea îl urmărise pe Harlowe, apoi o înşfăcase şi îi încuiase împreună în casa fântânii? Doar că semnul era *deja* gravat în casa fântânii când fuseseră încuiaţi acolo. Şi de ce să implice un *duce* dacă bărbatul Dunkelder o căuta doar pe ea?

La naiba! Nimic nu avea sens.

— Eşti bine? o întrebă Messalina.

— Da. Freya îşi drese vocea, pentru că tonul păruse tăios şi nu voia să o jignească pe Messalina. Îmi pare rău că am pierdut întâlnirea noastră de azi-noapte.

— Cred că te pot ierta în aceste circumstanţe.

Tonul Messalinei era foarte sec. Freya se încordă.

— Încercăm din nou la noapte?

— Da, te rog!

Messalina o privi recunoscătoare. Ea simţi o explozie de căldură aproape ameţitoare în piept când îi zâmbi şi ea.

— Camera ta?

Messalina încuviinţă din cap şi câteva minute merseră prieteneşte în tăcere, înainte ca ea să spună:

— Cred că ai fost speriată să fii încuiată înăuntru toată noaptea. Cum s-a întâmplat?

Freya ridică din umeri şi, pentru că era obosită şi chiar nu-i dădea altceva prin cap să spună, zise adevărul:

— L-am urmărit pe Harlowe, dar am fost prinsă şi mi s-a legat o lavalieră la ochi. Am fost împinsă în căsuţa fântânii. Apoi cineva a trântit uşa în urma noastră.

Messalina ridică din ambele sprâncene.

— Aveai o întâlnire cu Christopher?

— Ah, nu! Freya bănuia că ar fi trebuit să se simtă insultată, dar era prea obosită. Mi-a povestit mai târziu că primise un bilet să se întâlnească cu domnul Plimpton la căsuţa fântânii. L-am văzut când a plecat din casă… De fapt, acum, când se gândea la asta, era destul de dificil de explicat. Termină destul de penibil: Pur şi simplu l-am urmărit.

— Ah, făcu Messalina, părând a avea îndoieli.

Freya avu un impuls subit să-i povestească Messalinei toată chestiunea complicată. Era singură de ani întregi, trăind sub un nume fals. Şi, deşi familia Holland era destul de amabilă ca angajator, în ei nu putea avea încredere. Nu putea să vorbească cu nimeni.

Cândva, i-ar fi povestit Messalinei *totul.*

Îşi dorea din tot sufletul să recupereze acea apropiere.

Freya se uită cu coada ochiului la cealaltă femeie şi zise blând:

— Mulţumesc că ne-aţi căutat.

Messalina ridică din umeri.

— Noi – eu şi Lucretia – nu ştiam pe unde sunteţi. Doar am urmărit-o pe Tess. Mă tem că ea este adevărata eroină.

Freya privi câinele care mergea alături de Harlowe, cu capul ridicat adorator spre el.

— Mă întreb de ce n-a venit să-l caute pe Harlowe azi-noapte. Era încuiată în casă?

— Nu, zise Messalina încet. Era legată în grajduri. Grăjdarul care o păzea a spus că a primit o scrisoare de la Christopher, dar mi se pare puţin probabil, nu-i aşa?

— Da, zise Freya, uitându-se la spatele lui Harlowe. Îşi

aminti oribila poveste pe care i-o spusese noaptea trecută. Tess era mereu cu el. Aproape ca un talisman împotriva amintirilor. Nu cred că el ar lega-o pe Tess singură. Ţine foarte mult la ea.

— Văd. Nu i-a plăcut să fie despărţită de el.

— Nu. Freya zâmbi când văzu cât de în largul lui părea Harlowe acum, când era lângă câinele lui.

Messalina coborî vocea.

— Ştii cine a făcut asta?

Freya se uită iute la ea, gândindu-se la bărbatul Dunkelder şi la cine voia să-l sperie pe Harlowe.

— S-ar putea să am o idee.

— Cine?

Freya clătină din cap.

— Cred că e mai bine să discutăm despre asta la noapte. Singure.

Cealaltă femeie ridică sprâncenele.

— Prea bine.

În cele din urmă, apăru şi casa Lovejoy. Freya o văzu pe Lady Holland aşteptând lângă grădină împreună cu Regina şi Arabella.

Când Freya ajunse la ea, femeia mai în vârstă nu zise nimic, dar o surprinse pe Freya luând-o în braţe.

— Am fost aşa de îngrijorată pentru tine, domnişoară Stewart!

— Oh, domnişoară Stewart! exclamă Regina şi o îmbrăţişă şi ea.

Arabella zâmbi timid, luându-i mâinile.

— Slavă Domnului că eşti bine!

Freya încuviinţă din cap către amândouă, dar observă că faţa îngrijorată a lui Lady Holland nu se relaxase încă. De fapt, angajatoarea ei încuviinţă cu subînţeles către cineva peste capul ei.

Dar, când ea se întoarse, nu-şi dădu seama cu cine comunicase în tăcere.

Doamnele o luară pe Freya sus în camera lor, unde în sfârşit – slavă Domnului! — merse la toaletă. Se ceruse o baie caldă, aşa că se dezbrăcă recunoscătoare de haine şi

se îmbăie. Apoi se îmbrăcă, dichisindu-se cu efort şi reluându-şi rolul de însoţitoare plictisitoare.

Tresări.

După ce fuseseră descoperiţi în dimineaţa aceea, se putea să nu mai fie niciodată complet de neobservat. Acest lucru nu putea fi schimbat şi poate că nu mai conta. Oricum trebuia să se întoarcă la Dornoch în mai puţin de o săptămână.

Inima îi bătu mai puternic când îşi dădu seama cât de puţin timp mai avea.

Se mai privi o dată în oglinda de pe măsuţa de toaletă şi hotărî că nu mai putea evita restul grupului.

Inspirând adânc, coborî scările şi găsi salonul, unde se părea că întreg grupul se adunase pentru a discuta evenimentele dimineţii. Sigur că toată lumea se opri din vorbit şi se întoarse să se uite la ea când intră.

Harlowe era într-o discuţie cu Lady Holland. Ridică privirea, întâlnind cu seriozitate ochii ei. Şi el se împrospătase. Tess era alături, iar el arăta ca un duce într-un costum negru sever şi o lavalieră albă la gât ce-i scotea ochii albaştri în evidenţă.

Din cine ştie ce motiv, când îl văzu, corpul ei se înfioră. Pentru prima dată în cinci ani, îşi dorea să poarte ceva potrivit pentru adevărata ei poziţie, nu rochia demodată de însoţitoare.

„Ce prostie!”, se certă ea. Era o Femeie înţeleaptă, iar misiunea ei era mult mai importantă decât rochiile de mătase.

Freya ridică bărbia şi traversă încăperea, ignorând toate privirile îndreptate spre ea, conştientă doar că Harlowe o privea în tot acest timp.

El se ridică şi făcu o plecăciune când ea se apropie, luându-i mâna într-a lui.

Nu avea să-şi lase degetele să-i tremure la o simplă atingere.

— Domnişoară Stewart, o salută el. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să discutăm ceva în privat.

Freya se încruntă. Îşi petrecuseră noaptea împreună,

în mare parte vorbind. Ce avea să-i spună acum – şi aşa de formal?

Dar încuviinţă din cap şi-l urmă în micul salon aflat de cealaltă parte a holului.

— Te rog, zise el, arătând spre un scaun.

Ridică din sprâncene, dar se aşeză.

— Cred că ştii de ce am cerut să vorbesc cu tine, începu el cu ochii lui albaştri hotărâţi şi serioşi.

Ea îl întrerupse, cu nervii încordaţi după acea dimineaţă şi după ce trecuse prin furcile caudine în salon.

— De fapt, nu ştiu.

El se opri şi se uită la ea.

Apoi veni la ea şi se lăsă serios într-un genunchi în faţa ei.

— Freya de Moray, vrei să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea?

Capitolul 10

Se ştia prea bine că era un lucru periculos să închei un târg cu o creatură de pe tărâmul zânelor, dar Rowan nu avea de ales dacă voia să-l întâlnească pe Regele Zânelor.

Luă un pumnal de argint ce-i atârna de talie şi îşi tăie o şuviţă din părul de foc.

— Accepţi asta ca plată?

— Oh, da! zise Ash. Acum închide ochii, ia-mă de mână şi sărută-mă!

Rowan făcu aşa cum îi ceru el şi îşi lipi buzele de gura lui rece.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Deşi mai fusese căsătorit, Christopher nu ceruse niciodată mâna cuiva în mod oficial. Asta pentru că la ultima lui logodnă fusese pus în faţa unui fapt împlinit. Întreaga chestiune fusese aranjată de tatăl lui şi de mama

lui Sophy. Nici măcar fratele ei nu aflase decât când fusese chemat acasă de la Londra pentru a participa la pripita nuntă.

Aşa că nu se gândise niciodată cum era mai bine să ceri o femeie de soţie. Deşi, dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că o cerere în grabă, forţată de circumstanţe nu era probabil opţiunea ideală – mai ales pentru o femeie precum Freya. Până la urmă, nu doar că îl provocase la duel, ci şi *câştigase.*

Dar, chiar ştiind că ea nu avea să fie fericită auzind cererea lui, nu era cu adevărat pregătit să fie ferm refuzat.

— Eşti nebun?

Ochii ei verzi-aurii scăpărau supăraţi de parcă i-ar fi propus să alerge în pielea goală prin salon.

El clipi derutat.

— Eu…

— *Nu,* zise calm Freya, chiar dacă ucigător. Nu mă voi căsători cu tine, Kester.

El încercă să-şi controleze iritarea. *Totul* trebuia să fie dificil cu femeia asta?

— Freya, am petrecut noaptea împreună, zise el printre dinţi. Chiar dacă nu s-a întâmplat nimic, se va afla. Dacă nu te măriţi cu mine, oamenii vor vorbi despre tine. Nu vreau asta.

— Te îngrijorează că oamenii vor *vorbi* despre mine? răspunse ea în bătaie de joc. Nu crezi că vor vorbi dacă un *duce* se însoară cu o *însoţitoare* fără bani?

— Nu fi ridicolă! se răsti el. Să se întrebe de ce o domnişoară oficial compromisă se căsătoreşte cu un duce nu-i acelaşi lucru cu speculaţiile că te-am sedus şi abandonat.

— Mi se pare că îţi faci griji pentru numele tău, zise ea. Nu trebuie să te îngrijorezi. Lumii nu îi pasă de o biată însoţitoare.

Deşi încerca să se controleze, simţi cum se enervează.

— La naiba, Freya! Tu *nu eşti o* însoţitoare. Când te vei căsători cu mine, îţi vei putea relua adevăratul nume şi

locul în societate.

Ea făcu ochii mari, iar pentru o secundă el crezu că logica lui câştigase. Apoi ridică buza superioară, dezvăluind dinţii perfect albi care muşcau.

— Crezi că ştii ce doresc. Nu te-ai gândit că sunt fericită aşa cum sunt? Că *nu* vreau să-mi reiau numele şi poziţia?

— Nu, mârâi el, pentru că e *ridicol.* Eşti fiica unui duce. De ce naiba ai dori să slujeşti pe cineva inferior rangului tău?

— Nu mă cunoşti, Christopher Renshaw.

— Nu? Din cine ştie ce motive, cuvintele ei îi transformară iritarea în furie. Puse mâinile pe braţele scaunului pe care stătea ea şi se aplecă, uitându-se în acei ochi superbi. Îţi cunosc familia şi unde ai crescut, Freya de Moray. Ştiu că limba ta e suficient de ascuţită să taie în fâşii orice bărbat atât de prost încât să te enerveze. Şi că sub exteriorul tău spinos ai o parte tandră, pentru că ai petrecut toată noaptea în braţele mele doar ca să mă calmezi. Şi, Freya, ştiu ce gust ai când te sărut!

Vorbele fură urmate de acţiune, pentru că el se aplecă şi-i prinse buzele într-un sărut scurt şi apăsat.

Ea nu protestă, dar nu-i răspunse. Ceea ce ar fi trebuit să fie un avertisment pentru el.

Când se retrase, ea stătea tolănită în scaun, rece şi nemişcată precum o regină gata să pronunţe sentinţa vreunui ţăran mizerabil.

— Crezi că a mă *săruta* este acelaşi lucru cu a mă cunoaşte? şopti ea. Cum rămâne cu dorinţele mele, temerile mele, *visurile* mele? Nu ştii nimic despre mine, Harlowe! Asta dovedeşte că ai crezut că voi dori să mă mărit cu tine din cauza *cutumelor sociale.*

Şi acum i se adresa din nou pe numele formal. Cum putea el să dorească o femeie aşa de îndărătnică?

Pentru că îl provoca. Pentru că ea se înfuria, devenea şi pasională. Pentru că el surprinsese o lumină dulce în privirea ei de câteva ori când îl privise.

Pentru că sub toţi acei spini ascuţiţi se afla o femeie

inteligentă, caldă. Inspiră, încercând să se calmeze.

— Nu vreau să mă însor cu tine doar din cauza cutumelor…

— M-ai fi cerut dacă n-am fi fost încuiaţi în căsuţa fântânii? îl întrerupse ea mieros.

— Ştii prea bine că nu!

Ea ridică arogant din sprâncene.

— Atunci cred că această discuţie s-a terminat.

Inspiră adânc, încercând să redevină raţional. *Trebuia* să o protejeze.

— Freya, te-am compromis!

— Nu mă mărit cu tine doar pentru că te simţi vinovat. Se ridică, făcându-l să se ridice şi să-i facă loc. Sincer, vinovăţia ta nu-i problema mea.

El închise ochii. Noaptea trecută nu dormise şi-şi petrecuse mare parte din timp într-o stare foarte tensionată din cauza întunericului şi a căsuţei înghesuite. Era extenuat.

Christopher deschise ochii şi se uită la ea.

— Am greşit faţă de fratele tău. Am greşit faţă de Sophy. Nu voi greşi şi faţă *de tine.*

Acum buzele ei tremurau.

— Faptul că nu te însori cu mine nu înseamnă că *greşeşti* faţă de mine. Dacă asta te face să te simţi mai bine, cred că nici măcar Lady Holland nu se aşteaptă cu adevărat să te însori cu mine.

El făcu un pas în faţă, stând suficient de aproape încât să simtă mirosul slab de caprifoi al parfumului ei şi spuse cu disperare:

— Nu te cer pentru Lady Holland sau pentru altcineva. Vreau să fii soţia mea pentru cine *eşti* tu!

Ea înclină capul.

— Şi cine crezi tu că sunt eu?

— Lady Freya de Moray, răspunse el încet, dar înfierbântat, pentru că nu mai avea răbdare. Fiica şi sora ducelui de Ayr. O domnişoară cu o tradiţie considerabilă. O domnişoară care merită să se mărite când este compromisă. Vreau ce-i mai bun pentru tine.

Gura ei dulce se strânse că şi cum fusese rănită.

— Dacă voiai ce-i mai bun pentru mine, nu mă insultai propunându-mi o căsătorie de dragul societăţii.

— Te cer pentru că aşa e *corect,* zise el neajutorat. Conversaţia lor se destrăma, iar el nu ştia ce să mai facă. Nu ştia cu ce *cuvinte* să o convingă. Te cer pentru că, dacă nu o fac, nu aş mai fi un domn onorabil. Nu poţi să înţelegi?

Ea făcu ochii mari şi, pentru o fracţiune de secundă, el crezu că vede lacrimi în ei.

Apoi ea se întoarse, ascunzându-şi chipul.

— Poate că, spuse ea când ieşi din cameră, ar trebui să-ţi faci mai puţine griji legate de onoarea ta şi mai multe legate de sentimentele mele.

*

În acea noapte, Freya inspiră adânc înainte să bată uşor la uşa Messalinei. Îi deschise imediat şi-i făcu semn să intre.

Freya intră şi se întoarse nervoasă.

Ciudat era că şi Messalina părea nervoasă, cu un zâmbet timid, în timp ce arăta spre un scaun şi o canapea lângă micul şemineu.

— Iei loc?

Freya se aşează pe unul din scaune. Messalina purta un halat frumos din mătase de culoarea jadului, brodat cu cocori. Părul îi era prins într-o singură coadă împletită neted. Freya simţi un junghi când îşi aminti de vremea când erau copii şi aveau voie să doarmă una în casa celeilalte. Messalina mereu avusese părul negru, drept, lucios – un păr uşor de îmblânzit într-o coadă împletită pentru somn, spre deosebire de părul sălbatic şi creţ al Freyei.

Freya inspiră şi se uită la draga ei prietenă din copilărie.

— Cred că trebuie să încep cerându-ţi scuze.

— Poftim? Se părea că o luase prin surprindere pe Messalina. Ea făcu ochii mari când se trase pe marginea scaunului. *De ce?*

— Pentru felul în care te-am tratat în ultimii cincisprezece ani. Îmi pare rău. Freya îşi prinse mâinile. Cred că, atunci când s-a întâmplat, am fost şocată. Mi-a fost teamă că Ran ar putea muri şi apoi cu moartea lui *papa…*

— Înţeleg, interveni Messalina. Serios. Nu trebuie să continui.

— Dar eu cred că trebuie, spuse Freya moale. Trebuie să-ţi spun că îmi pare rău, aşa de rău că Aurelia a murit! Nu am crezut niciodată că Ran a omorât-o, dar asta nu mă opreşte din a o jeli. Am nevoie să-ţi spun toate astea ca să nu mai existe minciuni sau confuzii între noi două.

Messalina zâmbi timid.

— Chiar putem să lăsăm deoparte toată suferinţa dintre noi?

Freya îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Cred că putem *încerca.* Mă uit la tine şi înţeleg că nimic din toate astea nu au fost din vina ta – şi nici din a mea. Amândouă am suferit. Amândouă am pierdut membri ai familiei. Dar, când ar fi trebuit să vin la tine pentru alinare, ţi-am întors spatele. Am crezut că le-ai luat partea fratelui şi unchiului tău. Că erai duşmanul meu acum.

Messalina oftă.

— N-am fost niciodată duşmanul tău – chiar dacă încă îmi iubesc fratele, pe Julian.

— Şi nu sunt duşmanul tău, chiar dacă încă îl iubesc pe Ran, zise blând Freya. Îmi pare rău că mi-a fost teamă. Că am *presupus* în loc să vorbesc cu tine.

Messalina clipi repede – ochii îi scânteiau.

— Păi, cred că pot să te iert dacă promiţi să vorbeşti cu mine în viitor.

— Da, zise Freya cu vocea tremurând. *Da,* pot să fac asta.

Freya nu-şi dădu seama cum ajunsese în picioare, dar Messalina îşi petrecuse braţele în jurul gâtului ei, iar apoi se îmbrăţişară de parcă încă erau fete cu părul desfăcut, alergând pe dealurile scoţiene. Şi era *bine,* aşa de bine să ştie că Messalina era iar prietena ei!

Freya simţi cum îi alunecă lacrimile pe obraji. Nu ştia când fusese ultima oară aşa de fericită.

Când Messalina îi dădu în sfârşit drumul, o trase pe Freya să se aşeze pe canapeaua de lângă ea.

— Oh, mi-a fost aşa de dor de tine! Cum a fost viaţa ta? De ce lucrezi ca însoţitoare şi numele tău este domnişoara Stewart? Mărturisesc că de patru ani voiam să te întreb asta.

Freya se uită la ea şi deschise gura să-i spună minciunile ei obişnuite, dar ieşi altceva.

— Fac parte din Societatea Femeile înţelepte.

Era aşa o uşurare să o spună cu *voce tare,* încât râsnji.

Deşi, evident, afirmaţia ei duse la o explicaţie ce dură aproape o oră.

— Dumnezeule! zise Messalina după ce Freya termină în sfârşit. Era întinsă pe canapea. La un moment dat, în ultima jumătate de oră scosese o sticlă de vin şi acum bea dintr-un pahar mic şi delicat. Am auzit zvonuri, desigur. Nu ai cum să creşti la graniţă şi să nu auzi şoapte despre Femeile înţelepte, dar să fie *adevărate!* Clătină din cap. Şi zici că de aceea ai fost încuiată în căsuţa fântânii? Pentru că printre noi se află un bărbat Dunkelder?

— Trebuie să fie, zise Freya, înghiţind o gură de vin. Cred că a fost un avertisment pentru mine.

— De ce crezi asta? zise Messalina. Te-ai gândit la cineva dintre invitaţi? Eu aş arăta spre Lord Rookewoode. Bărbatul ăla e mult prea chipeş pentru propriul lui bine.

Freya râse. Era plăcut să poată discuta despre asta cu cineva. Să discute cu *Messalina.*

— Eu m-am întrebat dacă e Lord Stanhope – pare aşa de aspru şi dezaprobator! Dar Lord Lovejoy este cel care a vorbit despre vrăjitoare şi *el* măcar este din zonă.

— Sigur este Christopher! zise inocentă Messalina.

Freya se uită ameninţător la ea.

— Nu, bănuiesc că nu, zâmbi Messalina. Ce se întâmplă între voi doi?

— Nimic, răspunse Freya, încercând să pară inocentă.

Messalina arcui neîncrezătoare din sprânceană. Freya

îşi încreţi nasul. Niciodată nu reuşise să se prefacă în faţa prietenei ei.

— M-a cerut de soţie.

— Nu!

— Ba da.

Freya ridică din umeri şi bău din vin pentru a-şi ascunde tristeţea subită.

— Şi bănuiesc că tu l-ai refuzat.

Messalina părea gânditoare.

— De ce zici asta? întrebă Freya.

Fu rândul Messalinei să ridice privirea.

— Unu, pentru că eşti încăpăţânată ca un catâr. Doi, pentru că el ar fi anunţat logodna la cină dacă acceptai, dar şi-a petrecut cina uitându-se la mazăre, bietul om!

— Văd că eşti deja de partea lui, mormăi Freya.

— Deloc. Messalina flutură cu paharul de vin destul de nechibzuit. Doar îmi pare rău de el pentru că ar fi trebuit să ştie că, dacă te cere în căsătorie din datorie, sigur îl refuzi – chiar dacă ai fi realmente interesată de el.

Freya simţi că i se încălzesc obrajii.

— Cine a zis că sunt interesată de Harlowe?

— Eu o spun după felul în care te holbezi la el când crezi că nu se uită nimeni, zise ironic Messalina. Când am sosit aici, te uitai la el aproape mereu furioasă. În ultima vreme, privirile tale au dezvăluit o emoţie complet diferită.

— Nu ştiu la ce te referi, zise Freya, deşi îşi simţea chipul arzând. Chiar se trăda de fiecare dată când se uita la Harlowe? Pentru că ştia că Messalina avea dreptate într-o privinţă: nu-l mai ura.

Şi dacă el ar fi cerut-o de soţie fără ameninţarea unui scandal? Ei bine, nu ar fi acceptat, desigur. Dar ar fi putut să i-o spună mai amabil.

Freya îşi drese vocea.

— Am cam deviat de la subiectul legat de bărbaţii Dunkelder şi de la misiunea mea pentru Femeile înţelepte.

— Misiune? Messalina înclină întrebătoare din cap. Ce misiune ai?

Freya îşi muşcă buza, dar deja îi spusese restul

Messalinei.

— Când se va aduna Parlamentul în toamnă, unii membri vor să propună o lege prin care vânătoarea de vrăjitoare nu doar să fie legală, ci şi încurajată. Făcu o grimasă. Legea împotriva vrăjitoarelor menţionată de Lord Stanhope la micul dejun acum câteva zile este o măsură de moralitate – să stârpească tot ce-i spurcat din Anglia. Genul ăla de lucruri. În trecut însă, bărbaţii Dunkelder n-au făcut nicio diferenţă între vrăjitoare şi Femeile înţelepte. Ne cred vrăjitoare, adoratoare ale Satanei. Evident că nu pot permite ca acea lege să treacă.

Messalina se aşeză un pic mai dreaptă.

— Cum ai de gând să o opreşti?

Freya se aplecă în faţă.

— Bărbatul care conduce iniţiativa este Lord Elliot Randolph. Dacă găsesc ceva împotriva lui, sper să-l împiedic să propună legea. Se rezemă la loc. Cred că Lord Randolph şi-a omorât soţia şi vreau să o dovedesc.

Ochii Messalinei se măriră.

— *Eleanor* Randolph?

— Da, răspunse precaută Freya.

Messalina sări în picioare şi se duse la măsuţa ei să caute într-o cutie unde îşi ţinea articolele de toaletă.

— Ah! Uite-o! Se întoarse şi-i dădu o scrisoare Freyei. Citeşte-o!

Freya se aplecă peste scrisoare, studiind rapid pagina şi apoi mai citind-o încă o dată mai atentă. Scrisoarea era de la Eleanor Randolph, declarând că dorea să-l părăsească pe Lord Randolph.

Se uită la Messalina.

— Când ai primit-o?

— Cu câteva săptămâni înainte ca Eleanor să moară.

Freya împături scrisoarea gânditoare.

— În prima zi aici, m-am dus la proprietate şi am vorbit cu paznicul. Mi-a zis că Eleanor alergase în curtea grajdului noaptea doar în cămăşuţă. Sigur că toată lumea a crezut-o nebună… Dar dacă *nu era?*

Messalina încuviinţă din cap, părând înverşunată.

— Ar fi putut să încerce să scape de Lord Randolph. Se întristă. Dar cum o putem dovedi?

— Cineva din casă trebuie să fi ştiut, zise Freya. Nu era la fel de sigură cum spera să-i fi sunat vocea, dar trebuia să creadă că exista o posibilitate de a dovedi că Lord Randolph era un criminal. Am încercat să vorbesc cu menajera, dar nu mi-a răspuns nimeni la uşă.

Messalina se încruntă.

— Noi am încercat să o găsim pe camerista lui Lady Eleanor, dar a fost dată afară înainte ca Eleanor să moară.

Freya clipi.

— Noi?

— Eu şi Jane, zise Messalina. Este o bună prietenă foarte practică. Primul lucru pe care l-am făcut când am venit aici a fost să-i cer ajutorul.

— Ştii unde s-a dus camerista după ce a fost dată afară? întrebă Freya. Poate că s-a întors în Londra.

Messalina clătină din cap.

— Era o localnică, nu avea cum să se ducă undeva departe.

— Dar, dacă ştie ceva, probabil că îi este prea frică să vorbească. Freya îşi roase buza un moment, gândindu-se. Avem nevoie de cineva din zonă, cineva în care ea să aibă *încredere,* să o caute şi să o abordeze. Se uită la Messalina. Vreunul dintre servitorii lui Lady Lovejoy este localnic?

— O voi întreba. Messalina se uită la Freya. Deci investigăm moartea lui Eleanor împreună?

Freya încuviinţă din cap.

— Împreună.

Chipul Messalinei se lumină cu un zâmbet larg.

— Oh, bine!

*

În dimineaţa următoare, Christopher se trezi dându-şi seama că dormise liniştit pe durata nopţii.

Fără coşmaruri.

Ciudat! Crezuse că după noaptea din căsuţa fântânii

coşmarurile lui – aversiunea pentru întuneric şi spaţii mici – aveau să se înrăutăţească. Se aşteptase la un somn agitat, plin de coşmaruri.

Dar era mai odihnit decât fusese în ultimii ani.

Se îndoia că se vindecase complet de suferinţa lui, dar sigur se bucura că nu se înrăutăţise. Asta se întâmpla pentru că Freya fusese cu el în căsuţa fântânii? Pentru că îi distrăsese atenţia cu conversaţia şi prezenţa ei?

Atunci îi era profund îndatorat.

Tess îi adulmecă mâna.

Se întoarse şi o văzu stând răbdătoare lângă patul lui. De fapt, nu chiar aşa de răbdătoare – se dădu înapoi şi lătră o dată şi tăios când văzu că se trezise.

— Voiai ceva? întrebă el politicos.

Tess se învârti în cerc, apoi se aplecă în faţa lui.

— Oh, bine!

Se ridică şi se îmbrăcă repede, apoi ieşi din cameră şi coborî scările. Cu Tess lipăind în urma lui.

Ieşiră din casă şi păşiră în soarele blând al dimineţii. Tess alergă înainte, înspre grădină.

Christopher se săturase de pădure în ziua precedentă.

În timp ce mergea în urma lui Tess, se gândi la Freya. O dorea de soţie – şi nu doar pentru că a se căsători cu ea era lucrul onorabil de făcut. Voia să-şi petreacă viaţa certându-se cu ea, privindu-i buzele mişcându-se când îl ademenea, simţind fiorul în piept când o făcea să râdă.

Nu era o femeie uşoară, dar îl făcea să se simtă viu. Mai mult, îl făcea să-şi dorească să *trăiască.*

Şi-l vedea ca pe un *bărbat* – nu ca pe un fiu, un angajator, un soţ, o rudă bogată sau un duce. Pentru ea, el era Kester.

Pur şi simplu.

Tânjea după asta – să fie din nou om. Să fie din nou intim cu altă persoană. Să fie intim cu *Freya.*

Ceea ce însemna că trebuia să o descopere – cine era ea ca femeie şi ce dorea, pentru ca Freya să fie de acord să-i devină soţie.

Dar mai întâi trebuia să-l înfrunte pe Plimpton şi să

termine cu chestiunea asta, pentru că în noaptea precedentă nu se întâlnise cu bărbatul. Cumva Plimpton reuşise să-l evite.

Suficient.

Christopher fluieră după Tess şi se întoarse spre casă.

*

Mai târziu în acea dimineaţă, întregul grup plecă călare pentru un picnic. Calul primit de Freya pentru a călări la picnic era aşa de bătrân, încât îi auzea oasele trosnind. Încercase să dea pinteni iepei să meargă la trap, dar bietul animal revenea la un mers constant. Rămase în urma grupului destul de mult. Ceea ce-i convenea de minune. În dimineaţa aceea, îi dăduse vestea lui Lady Holland că nu-l acceptase pe Harlowe.

Lady Holland clătinase din cap, părând că avea prea multe lucruri de zis.

Din fericire, Lady Lovejoy alesese acel moment să anunţe picnicul, iar Freya evadase repede pentru a se schimba în costumul de călărie.

Acum Freya oftă şi se uita la Arabella, care călărea înaintea ei. Era lângă domnul Lovejoy, care nu era un călăreţ prea strălucit, dar compensa prin faptul că nu lua acest lucru prea în serios.

Lady Holland se afla pe partea cealaltă a domnului Lovejoy şi zâmbea blând. Freya avea aceeaşi părere – chiar putea fi o partidă potrivită. Bineînţeles că nu la fel de bună ca una cu un domn cu titlu, dar domnul Lovejoy era *drăguţ,* mai ales alături de Arabella. Nu părea genul care să treacă peste părerile soţiei. Se pricepea să asculte, iar Freya avea sentimentul că o respecta pe Arabella. La urma urmei, *drăguţ* era un lucru foarte bun la un domn.

La acest gând, privirea îi alunecă spre Harlowe, care călărea în faţa celor trei. El *nu era* drăguţ. El era foarte sigur că ştia ce era mai bine pentru ea – şi, mai mult, că avea să o *salveze* chiar dacă ea nu voia să fie salvată. Ar fi trebuit să termine cu el.

Pe de altă parte, nici ea nu era o femeie drăguţă. Făcu o grimasă la acest gând. Îi plăcea să se certe cu Harlowe. Îi plăcea să ştie că putea să spună ce gândea şi că el nu o ataca în conversaţie. Îi plăcea să se sărute cu Harlowe.

Poate că, deşi nu dorea să se mărite, putea să se mai sărute şi să se mai certe cu el.

Poate mai mult decât sărutat.

Era aşa de ocupată gândindu-se la asta, încât aproape că pierdu momentul când grupul ieşi de pe drum pentru a se opri într-un luminiş frumos.

Servitorii fuseseră trimişi înainte pentru a aranja picnicul rustic – pânze colorate şi perne erau aranjate abil pe jos în grupuri, iar lacheii erau ocupaţi să aranjeze mâncarea şi vinul.

— Oh, ce încântător! exclamă Lady Holland în vreme ce un grăjdar o ajută să descalece.

Freya recunoscu că era chiar încântător.

Îşi conduse iapa într-o parte şi descălecă singură, având grijă de fustele vechiului ei costum de călărie. Tocmai înmâna frâiele unui grăjdar când fu strigată.

— Domnişoară Stewart! strigă Regina. Vino să mănânci cu noi!

Freya se întoarse. Regina alesese deja o grămadă de perne şi stătea cu Messalina, care încuviinţă scurt din cap.

Mai devreme în acea dimineaţă, Messalina şi Lady Lovejoy i-l prezentaseră pe James, un tânăr servitor roşcat din zonă. Freya îi explicase deja că fusese prietenă cu Lady Randolph şi, la fel ca Messalina, voia să afle ce se petrecuse cu Eleanor. Lady Lovejoy o asigurase că James era angajatul ei de câţiva ani – începuse ca lustragiu în bucătării – şi era de încredere. Freyei îi plăcuse comportamentul lui James. Îi dăduse instrucţiuni precise despre ce voia – să o găsească şi să-i pună întrebări cameristei lui Lady Randolph –, iar bărbatul doar încuviinţase din cap şi spusese că se putea să-i ia câteva zile. Părea un om competent, scump la vorbă.

— Vinul ăsta chiar e bun, spunea Regina când Freya se apropie. Ce idee minunată a avut Lady Lovejoy să

planifice picnicul! Nu crezi, domnişoară Greycourt?

— Da, într-adevăr, răspunse Messalina când Freya se aşează. Dar, te rog, spune-mi Messalina!

— Oh, şi tu poţi să-mi spui Regina, răspunse cealaltă ţopăind fericită. Simt că vom fi bune prietene.

— Şi eu cred la fel, zise Messalina. Se întoarse spre Freya cu o sclipire maliţioasă în ochii ei gri. Era aceeaşi expresie pe care o avea când era pe cale să o provoace să facă o prostie împreună. Cum ar fi fost să înoate în lac doar în cămăşuţe. În *noiembrie.* Şi tu, domnişoară Stewart? Sigur ai un nume de botez?

Regina chicoti.

— Ştii că domnişoara Stewart este cu noi de când aveam 16 ani şi nu cred că i-am auzit vreodată numele de botez.

— Normal că am un nume de botez, zise Freya, mărind inocent ochii.

Messalina ar fi trebuit să-şi dea seama că nu avea cum să o păcălească pe Freya.

— Şi? insistă Messalina, cu buzele zvâcnind.

— Aethelreda, răspunse Freya cu un zâmbet perfect amabil.

Regina se opri cu paharul de vin la jumătatea drumului spre buze şi cu ochii mari.

— Serios?

Messalina tuşi.

— Ce nume… *interesant!*

— Aşa cred şi eu.

Pe vremea când erau fete în casa Greycourt, exista un tablou cu o doamnă în vârstă arătând destul de iritată. Nimeni nu părea să ştie cine era – cel mai probabil era ruda cuiva care se căsătorise

În familie. Dar Messalina şi Freya fuseseră fascinate – şi un pic speriate – de chipul ei ridat. Îi dăduseră numele Aethelreda, cel mai amuzant nume la care se putuseră gândi.

De fapt, Freyei încă i se părea destul de amuzant acel nume.

Se părea că şi Messalinei, care încerca să nu râdă. Freya vru să zâmbească, dar chiar nu s-ar fi cuvenit.

Până la urmă, încă era însoţitoare şi i-ar fi fost greu în acest moment al petrecerii să explice că era prietenă din copilărie cu Messalina.

— De ce se uită mama urât la tine? întrebă Regina, uitându-se peste umărul Freyei.

Ea tresări.

— Mă tem că am fost o laşă şi am evitat-o.

— De ce? întrebă Messalina.

— Pentru că am refuzat propunerea Excelenţei Sale.

— *Poftim?* exclamă Regina mult prea tare.

— Oh, Dumnezeule, Aethelreda! murmură Messalina, iar Freya avu impresia că se distra prea mult pe seama stânjenelii ei.

— M-a cerut doar din cauză că am rămas în căsuţa fântânii, mormăi Freya.

— Serios? Messalina se întoarse să se uite la Harlowe. Şi bănuiesc că de aia se holbează la tine acum?

— Da? rosti Regina întinzându-şi gâtul.

— Mă scuzaţi, zise Freya cu urma de demnitate pe care o mai avea. Cred că ar trebui să vorbesc cu Lady Holland.

Se ridică înainte ca Regina sau Messalina să protesteze.

Făcu doar vreo şase paşi, când el o prinse de mână.

— Vino să stai aici, domnişoară Stewart, zise Harlowe mult prea tare.

— Ce faci? şuieră ea.

Ochii lui albaştri şi perverşi se făcură mari – de parcă cineva îl putea crede inocent.

— Urmează să mănânc o friptură de vită foarte bună şi brânză.

— Atragi atenţia asupra noastră, se răsti ea în vreme ce ceda reticent la gestul lui.

Se aşeză pe o pernă mare mov, băgându-şi picioarele sub fuste. Tess, care se învârtise în jurul maldărului de perne şi pânze, se prăbuşi cu un oftat lângă ea.

Freya mângâie absentă câinele pe urechile moi.

— Singurul lucru care ar putea atrage atenţia asupra noastră este ţipătul tău. Uită-te în jur! Toată lumea e ocupată să flirteze. Harlowe se lungi pe o grămadă de perne din mătase colorată, arătând ca un rege barbar. Şi apoi credeam că îţi pasă prea puţin ce crede restul grupului despre noi.

— Nu există *noi,* răspunse ea destul de penibil.

El clătină din cap de parcă îl întristase replica ei.

— Mă tem că te înşeli. La micul dejun mi s-a spus în faţă că toată *lumea* ştie despre încercarea mea de a te cere de soţie şi că tu m-ai refuzat repede.

— Nişte bârfitori cu toţii.

— Oh, da!

Freya oftă enervată şi privi în jur, doar ca să-l vadă pe viconte că se uita dezaprobator la ea.

— Cu siguranţă domnul Stanhope nu flirtează.

— Nu, răspunse Harlowe, oferindu-i un pahar de vin. Încep să cred că e călugăr. Dar eu am altceva de discutat cu tine, continuă el, privind-o cu prea multă atenţie. În dimineaţa asta mi-am dat seama că nu ţi-am mulţumit pentru ce ai făcut pentru mine la căsuţa fântânii.

Ea îl privi surprinsă.

— Nu-i nevoie.

— Ba este, răspunse el serios. Aproape că mi-am pierdut minţile acolo. Vocea şi prezenţa ta au fost un balsam pentru creierul meu agitat. Eu ar fi trebuit să te alin pe tine şi, cu toate astea, tu ai fost forţată să mă alini. Mulţumesc!

Ea se uită la el. Chiar era greu să continue să se certe când îi mulţumea aşa de elegant.

„Ticălosul!”

— Cu plăcere, mormăi ea şi apoi se confesă: Mă bucur că am fost acolo cu tine.

— Serios? El zâmbi neîncrezător. Eu aproape că mi-am ieşit din minţi, ai pierdut cina şi a fost frig.

— Da, zise ea simplu pentru că era adevărat.

Se bucura mult că fusese cu el. Judecând după panica

lui când uşa se închisese, n-ar fi trecut peste noaptea aceea singur fără să se rănească. Sau mai rău. Gândul acela o agită. Nu voia ca Harlowe să fie rănit de altcineva în afară de ea.

Şi nu mai era sigură că voia să-l rănească.

— Eşti o femeie remarcabilă, zise el cu blândeţe. Dacă aş fi avut de ales dintre toţi oamenii din lume, te-aş fi ales pe tine să treci prin acel calvar cu mine.

Ea îşi feri privirea, simţind cum i se încălzesc obrajii şi bău din vinul care, fu nevoită să recunoască, *era* foarte bun.

— Sper că nu ţi-a fost rău după acea noapte.

Pocni din degete spre unul dintre lachei şi făcu un gest către o farfurie de mâncare.

— Nu. Se uită la el simţindu-se aproape timidă – *nu* era o emoţie obişnuită pentru ea. Şi tu? Tu cum te simţi?

Îi zâmbi ca un băieţandru.

— Mi-am revenit complet. Mulţumesc pentru întrebare. Lacheul le aduse două farfurii pline, iar Harlowe îi înmână imediat una ei. Acesta nu a fost singurul motiv pentru care am vrut să vorbesc cu tine.

— Oh?

Tess înălţă capul, adulmecând mâncarea din apropiere.

— L-ai văzut pe domnul Plimpton?

— Nu. Încruntă sprâncenele la căpşunele delicioase de pe farfuria ei. Cred că de ieri-dimineaţă.

El încuviinţă din cap.

— Plimpton a plecat.

— Poftim? Se uită la el. Eşti sigur?

— Aseară nu a fost la cină, iar în dimineaţa asta, când m-am dus să-l înfrunt, nu a răspuns. I-am cerut lui Lovejoy să-i deschidă camera, zise Harlowe. Nu era acolo, iar mare parte din lucrurile lui lipseau, inclusiv scrisorile. Făcu o grimasă. *Dacă* le-a avut vreodată aici. Singurul lucru care îmi trece prin minte este că s-a panicat după ce ne-a încuiat în căsuţa fântânii şi a fugit.

Freya se opri. Fusese aşa de sigură că bărbatul

Dunkelder – oricine ar fi fost – îi încuiase în căsuţa fântânii! Semnul de vrăjitoare părea să confirme asta. Dar acum îşi dădu seama că în acea noapte lungă nu discutase deloc despre acest lucru cu Harlowe.

— De unde ştii că a fost domnul Plimpton?

El ridică din sprâncene.

— El a trimis biletul. A fugit. Cine altcineva putea să fie?

— Nu ştiu, zise ea încet, nefiind sigură de ce se certa pe tema asta cu el. Dar, dacă *nu* îi încuiase înăuntru bărbatul Dunkelder, atunci acesta încă nu ştia cine era ea. Problema era că nu-i putea spune lui Harlowe *de ce* putea bănui pe altcineva în afară de domnul Plimpton. Ai zis că nu erai sigur că biletul era de la domnul Plimpton. De ce s-ar deranja să ne încuie în căsuţa fântânii când el voia banii tăi?

El o privi gânditor.

— Ai un alt suspect?

Ea ezită o fracţiune de secundă.

— Nu.

Harlowe bău din vin privind-o, după care puse jos paharul cu grijă.

— Sper că mi-ai spune dacă ai avea orice informaţii despre treaba asta.

Freya îşi făcu de lucru rupând pâinea în bucăţele. Îi dădu absentă una lui Tess. Era ciudat că *voia* să-i spună. Era ca şi cum, după ce avusese în sfârşit încredere în Messalina după cinci ani, desfăcuse o sticlă. Toate secretele şi minciunile ei curgeau şi nu le mai putea pune înapoi, aşa cum nu putea să apuce vinul cu degetele.

Mâna caldă a lui Harlowe o acoperi pe a ei, oprindu-i degetele agitate.

— Spune-mi!

Ea ridică privirea şi văzu ochii lui albaştri. O privea atent, concentrat doar asupra ei. Atunci simţi impulsul de a-i spune. De a-l lăsa să pătrundă.

Dar nu putu.

— Nu-i nimic de zis, şopti ea, iar acea minciună – una

din miile spuse – fu precum un ac intrat în propria piele.

Capitolul 11

Când Rowan deschise ochii, se afla în altă parte. Lângă ei erau pădurea şi peştera, dar toată culoarea din lume dispăruse. Totul era în nuanţe de gri.

Rowan se întoarse şi văzu că ochii mov ai lui Ash încă erau coloraţi.

Buzele lui făcură o grimasă.

— Părul tău este ca o făclie, prinţesă! Apoi adăugă pe un ton serios: Ţine minte, nu mânca şi nu bea nimic de aici! Doar dacă nu cumva îţi doreşti să rămâi pentru totdeauna.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Christopher văzu cum chipul Freyei se coloră. Îi ascundea ceva. Era clar.

Şi de ce n-ar fi ascuns?

Deşi el se simţea oarecum mai apropiat de ea, mai legat ca prieten după o noapte petrecută împreună în căsuţa fântânii – o noapte în care dezvăluise cele mai rele părţi din el ea nu avea asemenea sentimente.

Expiră lent, înfruntând faptul că simţea pentru ea mai mult decât simţea ea pentru el. Pentru ea, era bărbatul care îi distrusese familia. Nu avea niciun motiv să aibă încredere în el.

Acum sau vreodată.

Plimpton dispăruse, iar odată şantajistul plecat, Christopher nu mai avea nicio scuză să rămână la petrecere. Dacă se gândea logic la chestiune, ar fi trebuit să plece. Cu toate astea, nu dorea să plece – sau să renunţe la ea.

Voia să stea pentru ea.

— Poţi să-mi explici ceva? îi zise el încet. Înţeleg că nu vrei să te măriţi cu mine. Dar chiar ai de gând să rămâi

însoţitoare tot restul vieţii?

— Îmi place postul din casa familiei Holland, zise ea, evitând întrebarea. Îşi uni sprâncenele. Nu le spui cine sunt?

— Nu, răspunse el imediat. N-am niciun motiv să le spun ceva.

Ea încuviinţă din cap, luând din nou pâinea şi făcând-o bucăţele.

— Mulţumesc. Doar că, dacă ar şti, mi-aş pierde locul.

— Da? El se uită spre locul unde Lady Holland discuta cu Lady Lovejoy. I se păru o doamnă binedispusă. Eşti sigură? Lady Holland pare să ţină la tine.

Ea ridică privirea alarmată.

— Te rog nu-i spune, Kester!

Kester. Porecla din copilărie îl opri subit.

— Te foloseşti de porecla mea ca să mă convingi, zise el încet, privind-o. Insinuezi intimitate cu mine, în vreme ce tu eşti reţinută.

Ea clipi. Îşi dăduse seama că îi folosise porecla?

— Eu… *Harlowe.* Îmi promiţi că nu vei spune nimănui secretul meu?

Poate că n-ar fi trebuit să sublinieze asta. Îi plăcea când ea îi spunea Kester.

Dar îl săgeta cu privirea, aşa că el ridică mâna.

— Să nu-ţi fie teamă! Nu voi vorbi. Observă că îşi coborî umerii şi se întrebă dacă într-adevăr se temea aşa de mult că putea fi concediată. De aceea îţi ascunzi părul? E un fel de deghizare?

Ea duse mâna la bonetă şi apoi o coborî repede.

— Este mai mult ca să nu atrag atenţia. Însoţitoarea n-ar trebui să atragă atenţia de la fetele pe care le îndrumă.

Fără îndoială, bărbaţii ar fi fost atraşi de buclele ei – de temperamentul ei pasional – dacă s-ar fi lăsat văzută aşa cum era. Din câte ştia el despre societate, nu i-ar fi fost deloc greu să-şi găsească un soţ, în ciuda aşteptărilor slabe ale familiei ei.

Ceea ce făcea să fie şi mai ciudat faptul că îşi

ascundea identitatea.

— Nu ai de gând să te măriţi?

Ea păru uimită.

— N-am zis asta.

— Cu toate astea, te ascunzi. Îşi înclină capul, uitându-se la rochia de călărie de culoarea prafului purtată în acea zi. Ar fi nevoie de un domn incredibil de perspicace ca să te observe aşa cum eşti.

Ea ridică dintr-odată ochii, ţintuindu-l cu privirea.

— Tu n-ai părut să ai vreo problemă.

— Pentru că sunt incredibil de perspicace, zise el sec. *Vrei* să te căsătoreşti?

— Poate. Nu m-am gândit serios la asta.

Se încrunta la brânza din farfuria ei de parcă o ofensase teribil. Nu era o expresie pe care el să o asocieze cu o femeie fericită la gândul de a se mărita.

— Nu? Deci doar cu mine nu vrei să te măriţi.

Ea ridică privirea de parcă o speriase.

— Eu… Nu, nu-i asta. Nu înţelegi.

— Atunci ajută-mă! zise el blând.

Ea ridică o căpşună şi muşcă, sucul roşu şi proaspăt pătându-i buzele.

— Când o fată creşte, i se spune că se va căsători. La asta se aşteaptă toată lumea. Asta *presupun* toţi. Se consideră ciudat să rămâi necăsătorită. Se uită la el de parcă încerca să caute cuvintele potrivite. De parcă avea ceva foarte important să-i spună. Dar dacă *nu* s-ar aştepta la asta? Dacă femeile ar putea să decidă dacă se leagă de un bărbat sau nu şi să ducă o viaţă fericită, liberă?

— Dar doamnele au o asemenea alegere, zise el nedumerit. Nu este ca şi cum toate femeile sunt obligate să se mărite când fac 18 ani. Multe femei nu se căsătoresc niciodată.

Ea clătina deja din cap.

— Destule femei *sunt* obligate să se mărite – de taţii lor, de alte rude masculine sau de circumstanţe. Şi odată căsătorite, renunţă la toate alegerile libere.

— Nu sunt şi domnii supuşi aceloraşi restricţii? Până la

urmă, *eu* am fost obligat să mă însor de către tatăl meu.

— Da, dar după căsătorie ţi-ai păstrat libertatea. Cu ochii verzi-aurii sclipind, se aplecă spre el, uitând de farfuria cu mâncare din pricina discuţiei înflăcărate. O femeie este legal supusă soţului ei. El îi controlează banii şi persoana. Dacă doreşte să-i ia copiii, o poate face. Dacă doreşte să o lase fără bani, o poate face.

El bău din vin, conştient că totul părea mai tăios, mai real în jurul lui.

— Unii domni ar putea face asta, zise el. Domni vrednici de dispreţ. Dar nu eşti de acord că ei reprezintă o minoritate? Majoritatea domnilor ţin la soţiile lor. Le dăruiesc soţiilor tot ce pot: mâncare, haine, adăpost şi copii.

— Dar ca unei fiinţe *inferioare.* Ca unui copil. Odată femeia căsătorită, chiar şi cu cel mai liberal dintre soţi, este obligată să renunţe la propria persoană. Nu mai este întreagă şi nu-şi mai aparţine. Este *înjumătăţită* pentru a deveni o parte din soţul ei.

— Nu neapărat, o contrazise el. În cele mai bune căsnicii, n-ar trebui ca soţul şi soţia să se unească pentru a deveni un întreg mai bun?

Ea se lăsă pe spate, uitându-se la el. Sânii i se ridicau şi îi coborau rapid sub şalul transparent; ochii aurii erau aprinşi de fervoare.

— Poate. Într-o lume ideală. Într-o căsnicie ideală. Poate că un bărbat şi o femeie se pot lega unul de celălalt şi pot deveni mai buni decât separaţi. Dar nu cred că asta *este* o lume ideală şi, cu siguranţă, eu nu sunt o femeie ideală. Cred că, dacă ar fi să mă căsătoresc, bucăţile din mine ar fi ciopârţite bucată cu bucată până ce n-ar mai rămâne nimic din mine însămi.

— Ce punct de vedere cinic, zise el cu blândeţe. Deci vei trece prin viaţă singură şi necăsătorită? Fără a avea un amant sau copii?

— Nu ştiu, zise ea. Copiii mi-ar plăcea.

— Cred că pentru asta ai nevoie de un domn, răspunse el pe un ton plat.

Ea se strâmbă şi aruncă vârful căpşunii.

— Ştiu asta. Ştiu şi eu câte ceva despre lume şi domni. Locuiesc în Londra de cinci ani.

El nu era prea sigur ce legătură avea ea cu domnii.

— Da? Simţi cum îi tresar buzele la asigurarea ei solemnă că era o femeie de lume. Ai… conversat cu mulţi domni la Londra?

Ea miji ochii de parcă nu înţelegea ce insinua el.

Nici el nu era sigur – ştia doar că îi plăcea enorm să vorbească cu ea. Nu mai conversase cu o femeie de foarte mult timp. Cu Sophy avusese foarte puţine în comun şi sigur nu suficient pentru o conversaţie îndelungată.

Era plăcut să stea acolo, sub lumina soarelui, vorbind cu o femeie pasională. Gândindu-se cum să-i combată argumentele. Amintindu-şi căldura gurii ei. Dacă ar fi fost singuri…

Dar nu erau. Se îndreptă la acest gând, privind în jur, dar nimeni nu era atent la ei. De fapt, mare parte a atenţiei părea îndreptată spre discuţia dintre Lord Rookewoode şi vicontele de Stanhope.

Reveni la Freya.

Văzu că se uita la el cu o mică încruntătură pe chip. Privirea îl excită. Era ciudat că burzuluiala ei îi părea aşa de atrăgătoare.

— Am mai discutat cu domni, zise ea.

— Da? întrebă el interesat – şi un pic gelos. Descoperiseră şi alţi domni focul de sub exteriorul ei şters? Discuţii *intime?*

— Eu… Ea miji ochii, iar el observă că încerca să înţeleagă la *ce* anume se referise. Nu ştiu dacă *intime* este cuvântul potrivit.

— Nu? Se încruntă ca şi cum se gândea. Familiare? Personale? Plăcute?

Ea îl privi bănuitoare.

— Discuţii confortabile.

— Da. El îi zâmbi inocent. Ai purtat des discuţii plăcute cu domnii?

— Eu… Ea ridică bărbia, părând şi sfidătoare, şi

vulnerabilă. Nu. Nu *des,* dar am avut… discuţii.

Rosti ultimul cuvânt cu îndoială.

Chiar ar fi trebuit să i se facă milă de ea, dar nu era o femeie slabă, de care să-ţi fie milă. Era o războinică. Aşa că ar fi fost o insultă să renunţe la terenul câştigat.

— Cu mulţi domni? întrebă el inocent şi rupse o bucată de pâine, privind-o în timp ce mesteca.

Ea se încrunta din nou, cu buzele pline lăsate în jos adorabil.

— Nuuu, nu mulţi!

— Mă bucur, zise el blând. Sunt onorat să fiu unul dintre puţinii cu care ai avut discuţii.

*

Freya se uita la Harlowe, simţind că i se încălzesc obrajii. *Flirta* cu ea? Sigur nu.

Nu după ce îl contrazisese el. După ce-l înţepase cu sabia. După ce-i spusese că nu avea să-l ierte niciodată.

După ce-i refuzase cererea în căsătorie.

Dar erau acele sărutări. Dacă nu avea obiceiul de a se săruta cu toată lumea cu care se certa – şi mintea ei se opri la acest gând – fusese… interesat de ea. Poate că era interesat în acel mod doar acum, când ea refuzase ideea de căsătorie, sărutat şi ce mai urma. Auzise destule avertismente când era fată despre bărbaţi şi ce voiau ei.

Chiar *ea* rostise astfel de avertismente – Reginei şi Arabellei dar acum se opri. Dacă într-adevăr era interesat doar de *asta,* sigur găsea pe cineva care să nu-i dea palme când se înfuria.

Atunci ce voia el?

— Tu… îşi drese vocea, încercând să găsească întrebarea potrivită. Doreşti să *vorbeşti* cu mine?

— Printre altele. Zâmbi, arătându-şi dinţii albi pe o faţă prea bronzată pentru un domn. Sunt interesat să am relaţii cu tine, n-am zis? Asta implică mai mult decât o simplă discuţie.

— Ce anume? întrebă Freya şi se aplecă spre el de

parcă era ademenită de cuvintele lui.

El ridică din umeri, fără a-şi lua privirea de la ochii ei.

— Schimbul de idei. Construirea unei fundaţii de gânduri comune şi respect. Să recunoaştem că noi doi suntem egali la minte şi spirit, iar când discutăm suntem la egalitate. Mi-a plăcut discuţia noastră despre femei şi căsătorie, chiar dacă nu sunt de acord cu tot ce ai spus. Aş vrea să continuăm asemenea dezbateri.

Ea îl privea fix. Niciodată nu întâlnise un bărbat care să considere o femeie egală din punct de vedere mental. Niciodată nu *auzise* aşa ceva. Ce creatură ciudată era Harlowe! Şi cât de seducătoare era propunerea lui! Era obişnuită să spună ce gândea când era cu mătuşa Hilda şi celelalte Femei înţelepte. Unul dintre cele mai grele lucruri la Londra fusese să ascundă ce gândea cu adevărat.

Să se implice ca egală cu un bărbat care îi *respecta* mintea.

Simţi un şoc la acest gând şi cum se adună o căldură jos în stomac. Zise precaută:

— Ce gen de idei?

În ochii lui se văzu mai mult decât un indiciu al triumfului, ca şi cum ea cedase ceva, dar el vorbi înainte ca ea să apuce să se gândească prea mult la asta.

— Orice ai vrea să discuţi. Orice şi totul. Istorie? Politică? Filosofie? Religie?

Buzele ei se deschiseră. O lume aşa de grandioasă pe care el o arunca nepăsător la picioarele ei! *Orice şi totul.* Avea idee ce-i oferea?

Dar era prea bine. *Prea* lipsit de efort. Se uită bănuitoare la el.

— Şi dacă nu sunt de acord cu ceva ce susţii tu?

El ridică din umeri şi luă un măr.

— Atunci îţi voi spune de ce cred că greşeşti şi voi asculta răspunsul tău.

Muşcă din măr, ronţăind zgomotos.

Ea îi zâmbi lent, simţindu-se aproape ameţită.

Un colţ al gurii lui se ridică şi-i oferi cealaltă parte din mărul lui.

— O gură?

Ea îşi puse ambele mâini pe măr şi pe degetele lui şi muşcă din fructul zemos.

Când ridică privirea, ochii lui albaştri scânteiau.

Ea mestecă lent şi înghiţi îmbucătura de măr.

— Citeşti?

El îşi înclină capul, cu un zâmbet pe buze.

— Desigur.

— Ce fel de cărţi îţi plac?

— Istorie, în mare parte, spuse el. Cărţile englezeşti erau destul de rare în India. Cei care le aveau făceau schimb. Aşa că, deşi îi adusesem pe Herodot şi Tacitus şi câteva istorii ale Angliei şi Scoţiei, am citit şi ce le plăcea altor bărbaţi… şi femei.

— Cum ar fi?

Ea luă o gură de vin, bulele dulci fâsâind pe limba ei.

— Oh, cele obişnuite! *Robinson Crusoe, Don Quijote,* una sau două dintre piesele lui Shakespeare, *Ghidul pescarului* – cam neadecvată în Calcutta. Dar au fost şi alte cărţi. Privi viclean la ea de sub genele lui ridicol de negre. Era un exemplar ponosit din *Moll Flanders* care se tot împrumuta, dar şi mai rău-famata *Fanny Hill.*

Freya şi-l imagină pe Harlowe citind literatură scandaloasă. Nu văzuse niciodată *Moll Flanders* – deşi auzise de carte –, dar în biblioteca Holland era ascuns un exemplar din *Fanny Hill.* O găsise într-o după-amiază ploioasă, când fetele erau plecate într-o excursie peste noapte cu mama şi tatăl lor.

O găsise şi o citise, iar acum amintirea cărţii o făcu să-şi muşte buza.

Când ridică privirea, îl surprinse pe Harlowe uitându-se la ea amuzat.

— Le ştii.

Ea încuviinţă din cap.

— Am auzit de ambele cărţi.

— Da? El se relaxă pe spate, sprijinindu-se în cot, mişcare ce-l aduse mai aproape. Braţul pe care se sprijinea aproape că îi atingea genunchiul. Dar n-ai citit niciuna din

ele?

Ea zâmbi şi se întinse după o căpşună.

— Am citit *Fanny Hill* îl privi în timp ce muşca din căpşună, sucul dulce umplându-i gura.

— Da? El se uita la gura ei în timp ce muşca din nou din măr. Avea ilustraţii?

Ea ridică din sprâncene. „Ilustraţii?” Pentru cartea aia exista un singur tip de ilustraţii.

— Nu.

— Păcat! Termină mărul şi aruncă cotorul în tufiş, după care reveni la ea. Exemplarul citit de mine avea, dar mă tem că fusese vandalizat. Mai rămăsese doar una.

— Da? insistă ea.

Simţi o căldură în stomac. Impulsul de a se întinde şi de a-şi împinge sânii în faţă. Să lase să-i cadă barierele. Discuta despre *actul intim* cu Kester.

— Da, răspunse el, coborând vocea de parcă simţise un pic din ceea ce simţea ea. Ilustraţia cu prima întâlnire amoroasă dintre Fanny şi Charles.

Ea îşi imagină cum ar fi arătat o *imagine* a acelui act şi apoi râse. Mulţi bărbaţi ar fi putut avea impresia că râdeau de ei şi s-ar fi ofensat, dar nu Harlowe. El zâmbi, de parcă ar fi reacţionat la râsul ei.

— Ţi se pare amuzant?

— Nu, nu imaginea în sine, răspunse ea. Doar că mie, când am citit descrierea lui Charles făcută de Fanny, mi s-a părut că e prea moale pentru gustul meu.

— Ah, da?

Vocea lui deveni mai groasă.

— Da. Ea se aproprie de el şi şopti: Mi s-a părut că domnul H., al doilea ei amant, era mult mai atrăgător, chiar dacă a înşelat-o cu camerista. Era mare şi *masculin.*

Harlowe deschise gura să răspundă, dar atenţia ei fu atrasă de mişcarea din spatele lui. Grupul începea să plece, iar servitorii strângeau.

Pierduse noţiunea timpului şi a locului unde se afla.

Cum fusese posibil? Când se afla într-o misiune, era mereu concentrată şi conştientă de scopul ei.

Niciodată nu fusese aşa de neglijentă.

— Pari îngrijorată, zise blând Harlowe.

Se uită la el şi văzu compasiune în expresia lui.

Oh, era *periculos* – şi pentru ea, şi pentru misiunea ei.

— N-ar fi trebuit să-mi petrec picnicul vorbind doar cu tine, mormăi iritată pe ea însăşi.

Se ridică şi el. Cu coada ochiului îi văzu pantalonii de piele.

— Voiam să vorbesc cu tine. Puţin îmi pasă ce crede restul grupului, zise el cu toată aroganţa unui domn al cărui loc în societate nu fusese niciodată pus la îndoială.

Care era *duce.*

— Da, murmură ea, dar eu aş prefera să nu atrag atenţia asupra mea.

Urmă o scurtă tăcere, iar ea se întrebă dacă îl jignise.

Ridică privirea şi întâlni ochii lui albaştri calzi. Un colţ al gurii lui tresări.

— Înţeleg. Îţi ascunzi numele. Trecutul.

Sprâncenele i se uniră într-o mică încruntătură de parcă voia să spună mai mult. Şi ea voia să audă ce avea el de spus. Cu disperare. Voia să *continue* acest discurs periculos.

Freya înghiţi în sec. Deja îi dezvăluise destule lui Harlowe.

— Mă scuzi, murmură ea.

Şi aproape că fugi.

*

— Eu nu înţeleg, zise în acea seară după cină Lady Holland neîncrezătoare, cum poţi refuza un *duce.*

Freya oftă. Nu era prima dată când angajatoarea ei îşi exprima această opinie – şi bănuia că nu avea să fie nici ultima.

Stăteau amândouă în camera lui Lady Holland. Selby, camerista lui Lady Holland, pieptăna părul stăpânei înainte de culcare. Lady Holland stătea în faţa unei măsuţe cu oglindă, cu obiectele de toaletă întinse în faţa ei.

Întâlni ochii Freyei în oglindă şi probabil că văzuse rebeliune în ei.

— Serios, domnişoară Stewart, nu înţeleg de ce i-ai refuzat cererea. Este *ducele* de Harlowe! Dacă ar fi cerut-o pe vreuna din fetele mele, eu aş fi fost foarte mulţumită.

Freya zâmbi un pic obosită.

— Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu una din fete doar pentru zestrea ei, milady?

Lady Holland se încruntă.

— Dar nu se însoară cu tine pentru zestrea ta. Dacă nu cumva mă înşel, tu *nu* ai zestre. Nu înţeleg de ce obiectezi.

Freya oftă şi se duse la fereastră, privind afară chiar dacă nu putea vedea nimic prin geamul cenuşiu.

Era şi mai greu să-i explice de ce nu voia să se mărite cu un duce când ea chiar în acel moment tânjea după Harlowe. Se gândea la tot felul de subiecte pe care voia să le discute cu el după ce fugise în mod ruşinos în acea după-amiază. Voia să ştie părerea lui despre Dante, despre heringii afumaţi la micul dejun, dacă era conservator sau liberal, dacă se gândise vreodată să o lase pe Tess să se reproducă şi dacă l-ar deranja ca ea să ia un căţel. Îşi putea petrece tot restul vieţii doar stând de vorbă cu el.

Doar că îi plăcuseră foarte mult şi sărutările lui.

Asta nu însemna că sărutările trebuiau să fie mai importante decât alte atribute, dar cu siguranţă era ceva de luat *în considerare.*

Pentru moment, luă *în considerare* cât de abilă fusese gura lui peste a ei în urmă cu două nopţi.

Apoi îşi controlă gândurile.

Nu dorea să se mărite cu *orice* bărbat. Asta însemna că avea prea multă încredere în el – nu doar inima, ci şi independenţa ei ar fi fost în mâinile lui.

Nu. Pur şi simplu era o creatură prea bănuitoare şi cinică pentru a se bizui pe *cuvinte* şi *sentimente* pentru a-şi decide viitorul.

Chiar dacă Harlowe o făcea să *simtă* destul de multe.

Freya reveni la Lady Holland.

— Aveţi dreptate, milady. *Nu* am o zestre. Poate vi se pare o prostie să refuz cererea în căsătorie a Excelenţei Sale. Este bogat, are titlu şi putere. În schimb, eu sunt un nimeni în ochii lumii. Un şoarece lângă un leu. Inspiră, expunând argumentul şi se uită la Lady Holland. Dar pentru *mine* eu nu sunt doar un nimeni. Sunt eu însămi, sunt importantă. În *ochii mei,* sunt o leoaică lângă un leu. Şi, ca atare, sunt liberă să accept sau să refuz un domn din orice motiv, inclusiv pentru faptul că m-a cerut doar de gura lumii.

Lady Holland se uită la ea o vreme ce păru a fi foarte îndelungată.

Apoi oftă, lăsă să-i cadă umerii şi-i spuse lui Selby:

— Oh, Dumnezeule, adu coniacul!

Freya îşi ascunse zâmbetul. Nu era ca şi cum voia să o învingă într-o discuţie pe Lady Holland. Ţinea la angajatoarea ei, dar nu pentru că Lady Holland călătorea mereu cu o sticlă de coniac în trusa de toaletă.

Cineva ciocăni la uşă.

Lady Holland încuviinţă din cap.

— Vezi cine este înainte să scoatem coniacul. S-ar putea să şocăm vreo servitoare impresionabilă.

Dar, când Selby deschise uşa, apărură Messalina şi Lucretia, iar în spatele lor Lady Lovejoy.

Lady Holland ridică din sprâncene.

— Da?

Messalina făcu un pas în cameră, părând hotărâtă. Lucretia şi Lady Lovejoy o urmară, iar Selby închise uşa dormitorului. Messalina se întoarse spre Lady Holland.

— Aţi forţat-o pe Freya să-l accepte pe duce?

— Freya?

Messalina clipi.

— Domnişoara Stewart.

Lady Holland ridică o sprânceană, uitându-se întrebător la Freya.

— Credeam că numele tău de botez este Aethelreda?

— Freya este un diminutiv.

— De la Aethelreda? întrebă Lady Holland cu ambele

sprâncene ridicate.

— Da, răspunse ea cu demnitate.

— Hm… Lady Holland se întoarse spre Messalina: Să înţeleg că tu şi sora ta aţi venit să vă asiguraţi că eu nu o terorizez pe… Freya până când este de acord să se mărite cu ducele?

Messalina ridică bărbia.

— Da.

— Păi, puteţi să vă liniştiţi, răspunse istovită Lady Holland. Am eşuat. Se uită la Lady Lovejoy. Şi tu, milady?

Lady Lovejoy arcui o sprânceană.

— Este casa *mea.* Eram curioasă.

— E de înţeles, ţinând cont de circumstanţe. Lady Holland oftă din nou. Vrea cineva coniac?

Cinci minute mai târziu, toată lumea din cameră avea un pic de coniac într-un pahar, inclusiv Selby, după ce Lady Holland îi spusese:

— La fel de bine ai putea să ni te alături.

Lady Lovejoy fu cea care întrerupse tăcerea, uitându-se la Freya.

— Nu îţi place de duce, domnişoară Stewart?

— Oh, ba da, replică ea. Stătea pe o canapea, lângă foc, iar postura ei de obicei rigidă se mai relaxase. Îmi place *foarte* mult. Nu asta-i problema.

— Aşa speram şi eu, mormăi Messalina, uitându-se în paharul ei.

— Chiar nu e, repetă ea. Cred că e vorba de *principiu.*

Acea afirmaţie fu întâmpinată cu tăcere, întreruptă doar Lucretia:

— Hm…

Lady Lovejoy îşi coborî paharul de coniac.

— Eu înţeleg ce vrei să spui. Dacă ai fi o tânără care tocmai a debutat, aş înţelege. Ochii îi alunecară spre Lucretia, care se uita destul de visătoare în pahar. Am putea crede că tinerii trebuie protejaţi, ca să zic aşa, de flagelul bârfei. Dar când ajungi la o anumită vârstă – privirea ei trecu la Messalina – n-ar trebui să fii considerată o persoană stăpână pe tine?

— Da, zise Freya, destul de uimită că Lady Lovejoy se dovedea a fi o doamnă care gândea aşa de liber. O *persoană.*

— O femeie, adăugă Messalina încuviinţând din cap.

— Liberă, murmură Lucretia.

— Exact. Lady Lovejoy se sprijini pe o canapea din faţa Freyei, cu braţul întins pe spate şi cu gleznele încrucişate în faţă. Cam ca un bărbat, dacă vrea cineva să demonstreze asta. Exact aşa cum un bărbat devine major, este independent şi capabil să ia propriile decizii, la fel ar trebui să fie o femeie.

— Da, da, rosti Lady Holland, ridicând paharul de coniac cam în bătaie de joc. Dar nu asta e problema, nu-i aşa? Freya *poate* să ia propriile decizii. Poate să refuze o căsătorie cu un bărbat cu titlu, bogat, foarte frumos…

— Într-adevăr, murmură Lucretia.

— …pe care recunoaşte chiar ea că îl place, dar spune că, dacă o face, vor fi mulţi în societate care o vor pedepsi, indiferent cât de nobile sunt motivele ei.

— Nici Christopher nu prea are de ales, zise Lucretia.

Toată lumea se uită la ea.

Lucretia ridică din umeri.

— Păi, nu are – nu dacă este un om onorabil.

— Adevărat, comentă Lady Lovejoy. Dar acum, după ce te-a cerut, cred că suntem de acord că gestul de a face lucrul onorabil e de domeniul trecutului. Cu siguranţă, situaţia asta nu-l va împiedica să se căsătorească mai târziu. Freya în schimb s-ar putea să nu se mai poată căsători niciodată.

— Poate că nu-mi doresc să mă căsătoresc, răspunse Freya, intrând în discuţie.

— Nu vrei? întrebă interesată Lucretia.

Acum toată lumea se uita la ea.

— Nu ştiu, şopti ea. Privi în jur la celelalte doamne. Nu ştiu.

Capitolul 12

Rowan îl urmă pe Ash prin pădurea cenuşie. Nici o pasăre nu cânta. Nici vântul nu sufla. Totul era nemişcat, de parcă lumea nu avusese viaţă niciodată.

Rowan ridică privirea pentru a vedea dacă şi soarele era cenuşiu, dar, deşi pe cerul gri nu erau nori, nu văzu soarele.

Din copacii de deasupra căzu pe buzele ei o picătură de rouă.

Rowan o linse fără să îşi dea seama.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Un pic peste miezul nopţii, Christopher fu trezit de mârâitul lui Tess. Îşi înălţă capul, ascultând în întuneric şi auzi paşi pe holul din faţa camerei lui. Dormitorul lui se afla la colţul holului, după care mai era o singură cameră.

A lui Plimpton.

Doar nu era aşa de idiot să se întoarcă!

Dar îşi *lăsase* jumătate din lucruri acolo. Pentru un om strâmtorat financiar, un costum şi o pereche de cizme puteau să merite riscul.

Christopher trase cămaşa, pantalonii şi ciorapii pe el, se încălţă şi apoi deschise silenţios uşa camerei lui. Dacă îşi lungea gâtul, putea să vadă după colţ.

Sub uşa lui Plimpton era lumină.

Tess îl urmă pe Christopher când ieşi pe hol cu umerii tremurând de furie. Plimpton fusese cel care îl căutase pentru cerinţele lui revoltătoare. Plimpton insistase să se vadă cu el la această petrecere. Plimpton îi încuiase pe el *şi* pe Freya într-o căsuţă de fântână oribilă, întunecată şi strâmtă.

Şi apoi Plimpton fugise.

Bărbatul se purta ca o virgină emoţionată cu

Christopher în rol de satir pe urmele sale. Dar femeia pe care o urmărise nu se deranjase să fugă. Rămăsese fermă şi nu dăduse înapoi.

Dintre ei doi, Freya era mult mai curajoasă.

Ajunse la uşa lui Plimpton şi ciocăni la uşă.

Se auzi un foşnet dinăuntru şi apoi tăcere.

— Plimpton, mârâi Christopher cu gura aproape de uşă. Lasă-mă să intru sau dărâm uşa asta blestemată!

Auzi bâjbâială de partea cealaltă şi apoi uşa se întredeschise.

Apăru chipul frumos al lui Plimpton, arătând mai *puţin* frumos decât de obicei din cauza luciului transpiraţiei de pe faţă.

— Harlowe. Chiar nu-ţi pot da scrisorile fără bani. Vezi tu…

Christopher puse palma pe uşă şi o deschise.

Se părea că Plimpton nu se aşteptase la asta. Se poticni, dându-se înapoi. Christopher închise uşa în urma lui.

— Ne-ai încuiat pe mine şi pe domnişoara Stewart în blestemata aia de căsuţă!

Plimpton făcu ochii mari.

— Eu nu…

— Ce ai avut cu domnişoara Stewart?

— A fost un accident.

— Ai legat-o la ochi, după aceea ai *încuiat* uşa. Christopher avansă spre bărbat, văzând roşu în faţa ochilor din cauza furiei. Ar fi putut să moară acolo!

— Stai!

Plimpton se tot dădu în spate până ce se lovi de perete.

— Unde sunt scrisorile?

— Eu nu…

— M-am săturat de scuzele tale smiorcăite. Ai adus sau nu scrisorile?

— De-desigur, se bâlbâi Plimpton.

— *Toate* scrisorile?

Trăsăturile lui Plimpton afişau nelinişte.

— Eu… eu nu pot…

Christopher mârâi.

— Da! Plimpton îşi şterse fruntea cu o batistă. Dumnezeule, de asta am vrut să te încui în căsuţa fântânii de la bun început! Eşti *violent.* Ieri am fugit pentru că eram sigur că mă vei omorî. M-am întors doar când am rămas fără fonduri la hanul local. Tot ce vreau sunt banii pe care îi ai. Nu trebuie să fii aşa de *îngrozitor.*

— *Ai* sedus-o pe Sophy, mârâi Christopher. Şi acum, când ea este moartă, îi foloseşti memoria şi bunul nume pentru a mă şantaja. Dacă cineva e *îngrozitor,* acela eşti tu!

— Nu-i corect! strigă Plimpton. Eu doar am nevoie de bani. Am datorii peste tot – negustori care îmi bat la uşă, îmi cer să-mi plătesc notele de plată şi refuză să-mi prelungească creditul. *Tu* îţi permiţi cu uşurinţă să mă plăteşti. Mă îndoiesc că vei observa vreodată că s-au dus banii din cuferele tale ducale, termină el destul de ranchiunos.

— Să nu observ 10 000 de *lire?* strigă Christopher. Ar trebui să fiu chiar Midas să nu observ asta.

— Îmi eşti dator, răspunse Plimpton, schimbând tactica. Ai abandonat-o pe biata Sophy. Obişnuia să plângă pe umărul meu, era aşa de singură şi nefericită! Am fost prietenul ei – singurul ei prieten – în Calcutta. M-a iubit.

Christopher închise ochii un moment din cauza furiei pure, incoerente.

Când îi deschise din nou, Plimpton se uita la el cu o încruntătură evlavioasă pe faţă.

— Nu-ţi *datorez* nimic. Christopher inspiră şi zise aproape şoptit: Da, Sophy fără îndoială te-a iubit. Până la urmă – făcu un gest spre bărbat –, eşti destul de frumuşel, te îmbraci cu stil, chiar dacă ieftin, şi ai un soi de farmec la suprafaţă. Deci te-a iubit. Iar când a venit armata nababului, ai fugit şi ai lăsat-o să-şi înfrunte soarta ca un laş blestemat!

Plimpton părea indignat. Ceea ce ar fi putut explica replica lui necugetată:

— *Soarta* ei a fost ca tu să o omori în Gaura Neagră.

Christopher renunţă să mai pretindă că era civilizat şi-l lovi în faţă.

*

— James, lacheul, a găsit o fată de la bucătărie concediată chiar săptămâna trecută, murmură Messalina la urechea Freyei.

Celelalte doamne dezbăteau căsătoria şi poziţia femeii în societate, în vreme ce Freya se aşezase un pic mai departe, lângă foc. Se întoarse să se uite la Messalina, aflată la câţiva centimetri de faţa ei.

— Aşa de repede?

Ea nu-i ceruse în mod explicit lui James să caute alte servitoare concediate din casa Randolph. Servitorul demonstrase abilitatea de a gândi singur. Messalina încuviinţă din cap.

— Fata se ascunde în casa unchiului ei. Zice că o poate aduce aici ca să-i punem întrebări.

— Când?

Petrecerea mai dura o săptămână. După aceea toată lumea se întorcea în Londra, iar Freya era obligată să se retragă la Dornoch, cum îi ordonaseră Bătrânele Vrăjitoare. Asta dacă nu cumva găsea noi informaţii – informaţii *reale* – despre Randolph ca să poată solicita amânarea întoarcerii.

Messalina ridică din umeri.

— I-am cerut lui James să aducă fata imediat, dar el zice că e foarte speriată. S-ar putea să fie nevoie de ceva timp să o convingă.

Freya încă se gândea la acea informaţie când auzi ţipătul. Clipi şi îşi privi paharul de coniac – al doilea. Dar apoi ridică privirea şi-şi dădu seama că toată lumea auzise ţipătul.

— Dumnezeule! exclamă Lady Lovejoy. Ce o fi?

Se ridică în vreme ce Lady Holland se chinuia să îmbrace un halat cu ajutorul lui Selby. Celelalte doamne săriră şi ele.

— Bănuiesc că ar trebui să mergem să vedem ce este,

zise Messalina încruntându-se.

— Da, într-adevăr! exclamă Lucretia, care era deja la uşă.

Ieşiră pe hol, unde îi găsiră pe Lord Lovejoy şi pe contele de Rookewoode alergând spre partea casei unde se aflau majoritatea camerelor domnilor.

Lord Lovejoy se opri când le văzu.

— Sunt sigur că totul este în regulă, doamnelor. Întoarceţi-vă în camerele voastre, eu şi contele vom vedea despre ce e vorba. Jane, poţi trimite după… ceai.

Evident că soţia îl ignoră, la fel restul doamnelor. Întregul grup o luă pe hol şi toţi fură încurajaţi când se auziseră un strigăt şi o rafală de lătrături.

Se dovedi a fi camera domnului Plimpton.

— Dumnezeule, acela este domnul Plimpton? Când s-a întors? murmură Lady Holland.

Freya se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste capetele celorlalţi invitaţi, în vreme ce Lord Lovejoy deschidea uşa domnului Plimpton.

— La naiba! exclamă Lord Lovejoy. Ce înseamnă asta?

Freya îl zări pe Harlowe, stând în mijlocul camerei, înfuriat, în timp ce-l pocnea pe domnul Plimpton. Tess era într-o parte, dar lătrând agitată spre cei doi bărbaţi.

— Oh, nu!

Ea îşi făcu loc printre oamenii din faţa ei şi ajunse la Lord Lovejoy, care bloca uşa.

Imaginea pe care o văzu nu era deloc plăcută. Domnul Plimpton atârna moale de pumnul stâng al lui Harlowe, care era încurcat în lavaliera de la gât.

Tess se opri dintr-odată din lătrat.

— Unde naiba sunt? urlă Harlowe.

— A-acolo! şuieră Plimpton cu gura umflată.

Flutura din mână în direcţia unui birou portabil destul de ponosit. Freya traversă spre cutia plată şi o deschise. Acolo erau hârtie, peniţe, o călimară cu dop şi, ascuns într-un sertar îngust, un pachet de scrisori. Se întoarse cu scrisorile ţinute strâns în mână.

— Le-am luat, Harlowe. Dă-i drumul!

Harlowe se întoarse spre ea şi deschise pumnul fără măcar să se uite când domnul Plimpton căzu în genunchi. Şantajistul sângera – avea o tăietură la sprânceană şi o buză spartă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lord Lovejoy.

— Plimpton ne-a încuiat pe mine şi pe domnişoara Stewart în căsuţa fântânii. Mi-a mărturisit. Harlowe aruncă o privire spre bărbatul laş şi miji ochii periculos. Cred că a avut o criză de nebunie.

— Atunci bănuiesc că a primit ce merită, zise Lady Holland, uitându-se dezaprobator la domnul Plimpton.

Harlowe se îndreptă cât era de înalt. Părul lui de culoarea mahonului îi căzuse în jurul umerilor, chipul îi era îmbujorat şi teribil de încruntat. Era răpitor.

Domnul Plimpton ridică privirea şi deschise în mod stupid gura.

— *Nebunie,* sublinie Harlowe. Pentru că, dacă ar fi *sănătos,* ar trebui să-l acuz de tentativă de omor.

Domnul Plimpton păli şi închise gura.

— Cred că, date fiind circumstanţele, zise cu răceală Lord Lovejoy adresându-se domnului Plimpton, ar trebui să-ţi aduni lucrurile şi să pleci din casa mea. Voi trimite câţiva servitori să te ajute. Se întoarse spre Harlowe: Sunteţi de acord, Excelenţă?

Harlowe încuviinţă din cap.

— Da, mulţumesc.

Lord Lovejoy se uită la invitaţii săi, încă adunaţi în uşa camerei.

— Acum cred că această chestiune s-a rezolvat şi ne putem retrage cu toţii la culcare.

Întinse braţul către Lady Lovejoy, care îl acceptă şi spuse:

— Bravo, dragul meu!

Lord Lovejoy se îmbujoră, căpătând o nuanţă adorabilă de roz.

Grupul plecă reticent din cameră, tropăind pe hol.

Freya rămase în urmă, încă ţinând teancul de scrisori.

Harlowe luă mâna Freyei şi o trase după el în timp ce

ieşea din cameră.

Tess venea tropăind după ei.

— Vino cu mine!

*

Pe Christopher îl dureau degetele şi încă se simţea dezorientat din cauza furiei. Dar degetele Freyei erau calde şi ferme în palma lui, iar din cine ştie ce motiv asta îl mai calma. O clipă se gândi cum ar fi fost să o aibă mereu lângă el, cu ochii ei verzi-aurii scăpărând, spunându-i adevărul verde în faţă, aplecându-se spre el în vreme ce îşi susţinea punctul de vedere, cu mirosul de caprifoi în păr.

Făcându-l să zâmbească.

Putea simţi căldura, calmul acesta dacă ea i-ar fi fost alături mereu? Putea ea să umple golul din el când se lăsa întunericul?

Clătină din cap. Spusese foarte dar că nu dorea asta. Nu-l dorea.

Dar chiar atunci, în clipa aceea, ea îl urma.

Coti pe coridor şi intră în camera lui. Tess, care îl urma loial, se duse la locul ei de lângă şemineu şi se aşeză cu un mare oftat.

În clipa în care el închise uşa, Freya se trase din strânsoarea lui. Se duse la şemineu şi se întoarse, privindu-l.

— Chiar era nevoie să-l baţi pe domnul Plimpton?

El oftă, trecându-şi mâna prin păr. Fusese satisfăcător să-l bată pe nemernicul Plimpton, dar fusese necesar?

Se uită la Freya.

— Da. Nu mi-a dat scrisorile până când nu l-am bătut.

Sprâncenele lui se uniră.

— Dar de ce sunt scrisorile aşa de importante pentru tine? Ea ridică mâna ca el să nu o întrerupă. Ştiu că scrisorile dezvăluie că Sophy l-a avut pe domnul Plimpton ca amant, dar ea este *moartă,* Christopher! Clătină din cap. Merită să faci asta ca să eviţi un mic scandal? Să-ţi alini mândria masculină?

În acel moment el râse.

— Te asigur că mândria *mea* n-are legătură cu asta.

— Atunci? întrebă ea cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor ei furtunoşi. Aşa de mult ai iubit-o?

El închise ochii şi inspiră. Îşi dorise să evite asta, dar, dacă merita cineva adevărul, aceea era Freya.

Ridică privirea la ea.

— Deschide scrisorile!

— Eu… Se uită de la scrisorile din mâinile ei la el, neobişnuit de ezitantă. Eşti sigur?

— Sunt. Cred că e singura cale de a-ţi explica.

Ea încuviinţă din cap şi se aşeză pe unul dintre scaunele tapiţate din faţa ferestrelor şi desfăcu cu grijă bucata de sfoară care ţinea legate scrisorile lui Sophy.

Deschise prima scrisoare şi o citi, în timp ce el îşi turna un pahar de coniac din carafa de pe bufet. O privi în timp ce luă o înghiţitură sănătoasă de alcool.

Sprâncenele ei se uneau pe măsură ce citea, iar buzele i se deschiseră ca şi cum era pe cale să spună ceva.

Dar apoi trecu la următoarea scrisoare.

Şi la următoarea.

Când în sfârşit ridică privirea, el terminase paharul de coniac şi stătea lângă ea.

— Sunt toate… Privi scrisorile din mâinile ei. Câţi ani avea Sophy?

El zâmbi. Obosit. Trist.

— Era cu un an mai mare decât mine.

— Dar ea… Freya clătină din cap. Scria ca un copil. Lucrurile despre care scrie sunt copilăreşti. Era…?

— Da, zise el, răspunzând la întrebarea ei nerostită. Era aproape o uşurare să o spună cu voce tare. Sophy era ca un copil. N-am ştiut înainte să mă căsătoresc cu ea. După cum am zis, m-am întâlnit cu ea doar de două ori. Eram însoţiţi, iar ea abia a vorbit. Am crezut că e timidă. Clătină din cap, amintindu-şi. Avea un zâmbet frumos.

— Dar când ai aflat…

El o privi şi un colţ al gurii i se curbă nefericit la expresia ei îngrozită.

— Nu mi-am dat seama la început. Au fost semne, dar eram prins în scandal, îngrijorat şi speriat de ceea ce se întâmpla cu viaţa mea. Am fost egoist.

— Cum ai aflat? şopti ea.

— Când am rămas, în sfârşit, singuri în noaptea nunţii noastre, iar ea plângea şi mă evita. A refuzat să doarmă în acelaşi pat cu mine. Făcu o grimasă când îşi aminti de acel şoc de uimire. Tatăl meu mi-a spus că domnişoarele de viţă nobilă nu ştiu nimic despre patul conjugal. Dar nu despre asta era vorba, Sophy nu era doar neştiutoare – era *debilă mintal.* Când mi-am dat seama de adevăr, am înţeles că nu mă pot culca cu ea. Ar fi fost complet greşit.

Se ridică să-şi mai toarne un pahar de coniac.

— Îmi pare rău, Kester, zise ea, punând jos scrisorile şi îndreptându-se spre el. Puse palma pe obrazul lui, cercetându-i ochii. A fost teribil de nedrept din partea tatălui tău să te căsătorească cu o femeie care avea mintea unui copil. N-ar fi trebuit să o facă.

— Probabil că tata şi-a spus că asta era ceea ce meritam. N-a ţinut niciodată prea mult la mine, iar când am fost prins în scandal – când i-am pătat numele –, s-a spălat pe mâini în privinţa mea. Zâmbi trist. Voia ca acea căsătorie să mai atenueze scandalul şi să mă trimită de acolo. A reuşit. Dar mă îndoiesc că tatăl meu s-a gândit vreodată dacă mariajul putea sau nu să fie unul fericit.

Ea îşi muşcă buza.

— Cum a ajuns să fie implicat domnul Plimpton?

— Nemernicul acela! Christopher simţi cum i se ridică buza superioară. Îi era greu să controleze ura pe care o simţea faţă de Plimpton. S-a dat pe lângă Sophy. Îi oferea flori şi bijuterii ieftine. Când i-a zis că avea nevoie de bani, ea deja se credea îndrăgostită de el.

— Oh, nu! Freya făcu ochii mari. A sedus-o?

El făcu o grimasă.

— Nu cred că s-a culcat cu ea. Slavă Domnului! Dar a făcut-o să creadă că o iubea şi că ea era îndrăgostită de el. I-a dat toate bijuteriile ei şi toţi banii de buzunar. Când am observat că îmi lipseau unele lucruri – un ceas cu lanţ, o

carte despre păsări cu ilustraţii de mână, o tabacheră încrustată –, am întrebat-o. A plâns şi mi-a spus că Plimpton avea nevoie de acele lucruri, pentru că altfel ar fi murit de foame. Le-am spus servitorilor că nu mai era bine-venit în casă. Evident că el a plecat când sursa de bani a secat – şi i-a frânt inima. Cât de jalnic se simţise atunci, cu biata Sophy plângând până când i se făcuse rău! Se uită la Freya. Am alungat singurul lucru care o încânta.

— Dacă n-ai fi făcut-o, v-ar fi luat tot ce aveaţi tu şi Sophy, zise ea serioasă.

El clătină din cap.

— Plimpton s-a asigurat că salvează scrisorile pe care i le scrisese Sophy. Cred că intenţiona să mă şantajeze şi în India. Dar a aşteptat. Abia după ce a murit Sophy, după ce am devenit duce şi m-am întors în Anglia a venit cu cererea: să-i dau bani, altfel mânjea numele lui Sophy. El îi mângâie obrazul cu un deget. Trebuie să înţelegi. Nu puteam să-l las să facă asta memoriei lui Sophy. N-am fost un soţ bun şi am greşit pentru că n-am salvat-o, dar *asta* puteam să fac pentru ea.

— Nu cred că ai fost un soţ rău, zise Freya. Cred că ai făcut tot ce ai putut într-o căsnicie pe care nu ţi-ai dorit-o niciodată.

Apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

Capitolul 13

Ajunseră, în sfârşit, într-un luminiş mare, unde se înălţau coloane şi turnuri de cristal, iar zâne, oameni şi alte creaturi dansau.

Printre ei, Rowan o zări pe Marigold.

Rowan porni spre fată, dar Ash puse o mână pe braţul ei.

— Aşteaptă, dulceaţă!

El arătă spre mijlocul luminişului.

Acolo, stând pe un tron de cristal, se afla un cavaler al

zânelor cu o coroană din oase de degete. Era glacial, strălucitor ca argintul, tăcut şi atât de frumos, încât pe Rowan o duru inima.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Freya îşi lipi buzele de ale lui Harlowe, gustând cu limba coniacul de pe limba lui. Păruse aşa de trist! Aşa de obosit! Iar ea voia doar să-l aline.

Dar buzele i se deschiseră neajutorate când el îi smulse boneta de pe cap şi-şi petrecu degetele prin părul ei, desfăcându-l pe umeri.

Inima ei bătea, sânii îi erau lipiţi de pieptul lui tare şi simţi în gât cum excitarea îi urcă.

Poate că în adâncul ei ştiuse că asta urma să se întâmple dacă îl atingea din nou. În ciuda ezitării ei. În ciuda îndoielilor ei de natură filosofică.

Simţea o atracţie instinctivă, care n-avea de-a face cu gândurile ei. Căldura corpului lui, furnicăturile date de barba lui pe obrazul ei, forţa mâinilor lui. Sentimentul viclean, ce tot creştea, că ea îl tulbura la fel de mult cum el o tulbura pe ea.

Se desprinse de gura lui.

— Arată-mi!

Ochii lui se întunecară, pometii i se colorară, iar gura îi era umedă de la sărutul lor.

Ea se întinse cu o mână spre partea de sus a cămăşii lui şi începu să o desfacă.

El rămase încremenit ca o statuie clasică în haine moderne. Ea voia să vadă ce se afla dedesubt.

Îi susţinu privirea şi deschise primul nasture, materialul foşni uşor şi se auzi prea tare în camera tăcută.

El o privea fără a face vreo mişcare care s-o oprească.

Respiraţia ei începea să se precipite. Ridică ambele mâini şi desfăcu al doilea nasture.

Se simţea de parcă parcursese o mare distanţă. De parcă trecuse graniţa într-un teritoriu ciudat, nou. O ţară pe care voia să o exploreze.

Desfăcu următorul nasture şi apoi pe următorul, degetele ei mişcându-se tot mai repede.

El gemu încet, dar tot nu se mişcă, lăsând-o să facă tot ce voia.

Şi asta – permisiunea lui tacită de a se juca, de a-l explora – era mai excitantă decât orice simţise vreodată.

Cămaşa avea nasturi până la mijlocul pieptului, iar ea fu foarte atentă să-i deschidă pe toţi. Cămaşa se desfăcu treptat, descoperindu-i gâtul puternic, adâncitura dintre clavicule şi apoi părul spiralat.

Corpul lui era aşa de diferit, aşa de *fascinant!* Voia să descopere toate modurile în care el era diferit de ea. Voia să vadă, să atingă, să guste.

Freya expiră, simţindu-şi bătăile inimii atât de puternice, încât se îngrijoră că le putea auzi şi el. Amantul lui Fanny Hill avea păr pe corp. Când citise despre asta, cuibărită într-un loc lângă fereastră în biblioteca goală, îşi strânsese picioarele.

Se umezise la gândul unui bărbat gol.

La corpul unui bărbat, atât de ciudat şi de diferit.

Şi acum…

Acum avea unul în faţă. Putea să facă tot ce voia ea.

Zâmbi – un zâmbet intim – şi trase cămaşa din pantaloni. El îşi ridică braţele fără încurajare, iar ea o ridică atât cât putu, după care el o trase până la capăt.

Rămase în faţa ei gol până la talie.

Ea se holba la el.

Inspirând şi expirând. Doar uitându-se.

Îl considera frumos. Nu era un cuvânt potrivit pentru a descrie bărbaţii, dar pentru el era adevărat.

Frumos.

De la muşchii unduitori de pe umeri la sfârcurile mici de un roşu-maroniu şi până la părul cârlionţat şi mai des de la mijlocul corpului, sub buric.

Ea îi zâmbi, uitându-se încântată în ochii lui care se măriră de parcă era surprins de aprobarea ei.

Soţia lui îl refuzase fizic. Probabil că fuseseră alte femei, dar o asemenea rană rămânea ascunsă sub piele, ca

o vânătaie dureroasă la atingere.

Ea putea să-i ofere balsam pentru acea rană.

Mâna ei atinse partea stângă a pieptului lui. Peste sfârc. Unde îi era inima sub pielea aceea netedă şi măslinie.

Avea păr pe piept. Ea îşi uni degetele, mângâind, simţind atingerea moale, privind cum părul se cârlionţa la loc.

Aşa de străin!

Aşa de minunat!

Se aplecă încet spre el şi îi atinse cu vârful limbii baza gâtului. Era cald, viu şi avea gust de bărbat şi un pic de sare. Închise gura şi-l sărută acolo, în vreme ce degetele ei se ocupau de faldul pantalonilor lui.

Pieptul lui mare urca şi cobora sub buzele ei. Se simţea ca şi cum avea în mâinile ei un lucru periculos şi sălbatic. Un animal mult mai puternic decât ea, care îi permitea aceste libertăţi.

Desfăcu pantalonii şi se mişcă mai iute până când împinse pantalonii în jos. Şi acolo era, îndreptată spre ea, *mai groasă* decât se aşteptase, sabia lui. Mădularul lui, *erecţia.* Avea aşa de multe nume, dar ea îşi amintea de unul din *Fanny Hill:* berbecul, ceea ce păruse chiar intimidant şi posibil respingător.

Nu simţea repulsie faţă de mădular. Era roşiatic şi plin de vene. Robust şi cumva magnific. Voia să-l atingă, dar fu oprită când el ieşi din hainele adunate în jurul gleznelor sale, dându-şi şi pantofii jos.

Când se aplecă spre ciorapi – singurele haine de pe el – ea puse mâna pe el pentru a-l opri.

— Dă-mi voie!

El nu zise nimic, dar buzele i se deschiseră, sclipind în lumina lumânării.

Ea îngenunche la picioarele lui.

Ciudat lucru! Ea era în poziţia de servitoare şi chiar juca rolul servitoarei, rulându-i cu grijă ciorapii.

Dar *ea* era cea complet îmbrăcată. El era vulnerabil şi gol.

Ea mânuia puterea la picioarele lui.

Şi când îi dădu, în sfârşit, ciorapii jos, când el rămase complet gol, cu nimic ascuns vederii ei, se ridică şi-i luă mădularul în palme. Iar el şuieră printre dinţi.

Săculeţele îi erau grele, ca nişte pietre, rostogolindu-se ca nişte ouă într-un sac. L-ar fi sărutat acolo, dar erau acoperite de păr.

Puse însă buzele pe capul mădularului. Când citise prima dată despre acest act în *Fanny Hill,* fusese şocată şi destul de neîncrezătoare. Dar cu cât se gândea mai mult la asta – şi cumva se gândea tot mai mult –, cu atât mai interesant părea.

Simţi că îi tremurară picioarele când îi gustă, în sfârşit, mădularul.

Oh, era fierbinte, de parcă sub pielea fină, catifelată ardea lavă topită în loc de sânge!

El scoase un sunet deasupra ei, dar ea nu se uită.

Era atentă la lucrurile de mai jos.

Pielea din capătul roşu-închis era trasă în jos. Ea linse stropul de umezeală aflat acolo şi apoi îşi încreţi nasul. Era amar.

Nu neapărat rău la gust. Doar… diferit.

Deosebit faţă de orice mai gustase vreodată.

Deschise buzele şi îl sărută din nou, de data asta provocând un geamăt. În sfârşit, ridică privirea.

El era cu picioarele proptite şi cu chipul înroşit. Clar excitat, dar fără să acţioneze. Lăsând-o să conducă.

Ea zâmbi şi supse capul, continuând să se uite în ochii lui. Simţea cum se umezeşte între picioare, umezeala alunecându-i pe coapse. I se părea teribil de ciudat că acest gest pe care îl făcea pentru el o excita aşa de tare.

— Freya, gemu el cu o voce groasă. O privi cu ochii aproape închişi. Plimbă-ţi mâna pe mădular, draga mea.

Ea făcu aşa cum îi ceru el, atingându-l la început blând, apoi mai apăsat. Pielea lui se mişca independent pe muşchiul tare de dedesubt. Îi simţea căldura şi pulsul sângelui, dar dintr-odată i se păru prea mult.

Se ridică şi se duse la patul lui, aruncându-se pe el, rostogolindu-se pe spate şi privindu-l stând înmărmurit. Ea

îşi apucă fustele în pumni şi le ridică, trăgând materialul peste pulpe, peste şolduri, până când se expuse.

Îşi desfăcu picioarele voit.

— Harlowe…

El traversă imediat încăperea, se urcă în pat, se urcă peste *ea,* cu chipul sălbatic, expunându-şi dinţii.

Îngenunche peste ea, aşezându-şi picioarele între coapsele ei larg deschise şi uitându-se la ea precum un leu la o gazelă căzută.

Doar că ea nu era o gazelă. Era o leoaică aprigă şi curajoasă.

Îl apucă de umeri şi-l trase spre ea.

— Acum. Te rog, acum!

El îşi coborî şoldurile, alunecând cu mădularul pe coapsa ei. Se cuibări între picioarele ei, desfăcându-i-le şi mai mult, iar mădularul lui se opri. Ea îl privi, memorându-i trăsăturile din acel moment. Trăind sălbatic aşteptarea şi triumful.

El pătrunse în ea.

Urmă o durere arzătoare, dar ea nu scoase niciun sunet. El se retrase şi o pătrunse iarăşi.

Deschizând-o. Umplând-o. Marcând-o.

Dacă ea era o leoaică, el cu siguranţă era leu. Un partener potrivit pentru ea, puternic şi protector. Pompă din nou şi din nou, mişcându-se treptat şi lent până când o pătrunse complet.

Era penetrată, străpunsă şi ar fi trebuit să se simtă slăbită de înfrângere. Dar asta era victoria ei. Se arcui sub el, îndemnându-l să se mişte. Să termine.

El se retrăgea şi intra. Se retrăgea şi intra. Ea încercă să-i imite mişcarea şi, preţ de un ciudat moment, se loviră unul de celălalt. Dar apoi se ridicară în acelaşi ritm.

Ea îşi dădu capul pe spate, suspinând când avu acea senzaţie.

De *minune.*

Inima îi creştea – o senzaţie provocată de ceea ce-i făcea acest bărbat. Poate că era leoaică, dar acum ştia că nu putea să plece din această bătălie nevătămată.

Picioarele îi tremurau şi palmele îi alunecau pe umerii lui alunecoşi din pricina sudorii, luptându-se să ajungă în vârf, la scopul comun.

Suspină când corpul lui o făcu să simtă ce nu mai simţise niciodată. Să se îndoiască de faptul că putea trăi aşa ceva.

— Aşa, draga mea, şopti el cu vocea gâtuită. Suntem aproape. Suntem aproape.

Dar ea nu era sigură. Aproape de ce anume? Asta voia?

Şi apoi ajunse acolo, într-un vârf imposibil, şi ţipă, abia observând când el îi acoperi gura cu a lui.

Simţi. Scântei, explozie, umplându-se cu plăcere. Cu senzaţii.

Pentru acest bărbat. Pentru Harlowe.

Deschise larg ochii şi-l privi căzând şi el.

*

A doua zi de dimineaţă, Christopher se trezi cu mirosul de caprifoi. Nasul îi era acoperit de valuri roşii ondulate.

Se ridică încet pentru a se apleca peste Freya şi-i studie chipul.

Stătea întinsă pe o parte, cu o mână curbată sub bărbie, cu buzele pline uşor deschise şi cu ochii închişi. Adormită, părea dulce şi tânără. O fecioară docilă aşteptând ca un prinţ să o trezească uşor cu un sărut.

Christopher pufni. Freya nu era o fecioară docilă, iar el sigur nu era un prinţ.

Totuşi, când se aplecă şi o sărută, obrazul ei se simţi moale şi aproape smerit.

Ea murmură, frecându-şi nasul.

El zâmbi şi o sărută din nou, presărând atingeri mărunte peste fruntea ei şi spre vârful nasului.

Ea clipi şi apoi el se uită în ochii ei verzi-aurii.

Ce n-ar fi dat să se trezească aşa în fiecare dimineaţă, în căscatul somnoros al Freyei, dorindu-şi să creadă că

lumina din ochii ei era doar pentru el!

— Bună dimineaţa, zise ea răguşită.

— Bună dimineaţa şi ţie, milady, răspunse el.

— Cât este ceasul?

El privi ceasul de lângă pat.

— E aproape ora şapte, spuse cu regret. Valetul meu va fi aici într-o jumătate de oră şi, deşi am încredere în el…

Se opri pentru că ea deja se mişca, dându-se jos din pat. Adormise îmbrăcată, aşa că tot ce trebuia să facă era să-şi coboare fustele şi să-şi caute pantofii.

El îşi dorea ca ea să rămână. Îşi dorea ca acest timp împreună să continue, poate pentru totdeauna. Dar, chiar când se gândea la asta, se terminase.

Ea ţâşni spre uşă şi, pentru o clipă, el crezu că avea să plece fără să-i spună un cuvânt. Dar apoi se întoarse, uitându-se la el cu ochii curios de vulnerabili.

— Eu… Mulţumesc pentru azi-noapte.

Deschise uşa şi plecă.

Christopher se lăsa la loc pe pat când Tess se hotărî să i se alăture. Îi mângâie urechile în vreme ce se gândea. Cuvintele de despărţire ale Freyei erau o concediere destul de formală, doar că roşise când le rostise. Era o femeie aşa de reţinută, de parcă inima îi era înconjurată de liane cu spini. Un bărbat se umplea de sânge în încercarea de a cuceri acei spini.

Aproape orice altă femeie ar fi mai uşor de cucerit.

Cu toate astea, el nu voia altă femeie. El o voia pe ea, pe *Freya.* Simţea că, dacă nu o convingea să fie cu el, nu mai avea altă ocazie de a convieţui cu cineva.

De a iubi.

Pe Freya sau pe nimeni.

Mai rămase în pat cu Tess o vreme, după care se ridică şi trase pe el un halat. Christopher se opri când văzu scrisorile lui Sophy rămase uitate pe masa de lângă pat.

Freya îi distrăsese atenţia de la ele mai întâi cu compasiunea ei şi apoi seducându-l. Când ea îl atinsese, *nimic,* nici măcar sfârşitul lumii, nu l-ar fi distras.

Dar, chiar şi în mijlocul acelei explorări senzuale,

ştiuse că ea nu avea experienţă. Sau cel puţin nu foarte multă – şi diferenţa oricum conta prea puţin.

Şi după ce făcuse dragoste cu ea? Nu-şi putea imagina să nu o mai facă. Îl durea pieptul la acest gând. Trebuia să o convingă de faptul că se putea căsători cu el fără a-şi pierde libertatea.

Dar mai întâi avea alte probleme.

Christopher răscoli cărbunii din şemineu, aruncând alţi cărbuni până când flăcările se aprinseră. Apoi luă scrisorile lui Sophy de pe masă şi le aruncă una câte una în foc, privind cum ard şi se transformă în cenuşă. Poate avea să simtă ceva – un sentiment de dreptate, de datorie îndeplinită.

Dar nu simţi nicio satisfacţie când distruse scrisorile.

Sophy tot moartă era.

*

— Este cea mai entuziasmantă petrecere la care am participat vreodată, zise Lucretia mai târziu în acea dimineaţă, ungând un biscuit cu unt.

Îl băgă în gură şi mestecă, uitându-se veselă în jurul mesei.

Îmbufnată, Messalina se gândi că Lucretia era singura persoană veselă în acea dimineaţă. O durea capul, probabil de la prea mult coniac din seara precedentă. Lady Holland era un pic palidă şi foarte tăcută. Evident, domnul Plimpton lipsea de la masă pentru că aproape fusese dat afară din casă, iar restul grupului nu era mai vorbăreţ.

Era o singură excepţie – sau mai degrabă două. Arabella Holland stătea lângă Lord Rookewoode, cu chipul luminat de o bucurie evidentă în vreme ce purtau o conversaţie nepăsătoare.

Messalina fu nevoită să-şi reprime o tresărire. Să-ţi afişezi emoţiile aşa de deschis era ca şi cum cereai destinului să dea cu tine de pământ. Bău din ceai, sperând că cinismul ei era nefondat.

— Mă întreb dacă domnul Plimpton a găsit o cale să

se întoarcă la Londra, zise Lucretia încă mult prea veselă. Arăta groaznic azi-noapte după ce l-a bătut ducele. De ce crezi că l-a displăcut aşa de mult Excelenţa Sa?

— Cred că e mai bine să nu întrebăm, zise sumbru Messalina.

Vicontele de Stanhope tuşi neobişnuit.

— Omul meu m-a informat că domnul Plimpton a fost văzut într-o trăsură care pleca din oraşul din apropiere în această dimineaţă.

Toată lumea de la masă îşi îndreptă atenţia spre acest subiect neaşteptat de bârfă.

— Deci a plecat? întrebă domnul Aloysius Lovejoy, cu sprâncenele ridicate.

— Aşa se pare, răspunse Lord Stanhope. Eu mă întreb ce l-a făcut pe domnul Plimpton să-i încuie pe duce şi pe domnişoara Stewart în casa fântânii. Poate că ştia lucruri despre duce pe care noi, restul, nu le ştim?

— Sau poate că este un mic vierme şiret, zise mieros Lady Lovejoy.

Vicontele roşi când Freya intră în salonul pentru micul dejun, atrăgând atenţia tuturor.

— Bună dimineaţa, zise Lucretia entuziasmată.

În acelaşi timp, Regina Holland rosti:

— Oh, domnişoară Stewart, iată-te!

Freya clipi la asaltul subit de voci.

— Bună dimineaţa, răspunse ea şi se aşeză pe locul gol de lângă Messalina.

Toată lumea avu grijă să nu se uite în direcţia ei – toată lumea cu excepţia Lucretiei, care ronţăia al doilea biscuit şi se holba curioasă la Freya.

— Ceai? întrebă Messalina pentru că ceainicul era în faţa ei.

— Da, te rog.

Freya făcu ochii mari, întrebători.

Messalina clătină uşor din cap şi murmură ca să audă doar ea:

— Jane mi-a zis că James, lacheul, o aduce pe fata de la bucătărie în dimineaţa asta.

Expresia Freyei era amabilă şi curioasă.

— Când?

— Imediat ce se întoarce – probabil chiar după micul dejun.

Freya încuviinţă uşor din cap şi se ocupă de ceaiul ei în vreme ce conversaţia de la masă se îndrepta spre subiecte mai vesele.

Câteva minute mai târziu, un lacheu intră în încăpere şi se aplecă, şoptind ceva la urechea lui Jane. Aceasta încuviinţă din cap şi privi spre Messalina.

— Mă întrebam dacă ai vrea să vezi acele păpuşi noi la modă pe care mi le-a trimis croitoreasa de la Londra.

— Da, desigur, rosti Messalina, ridicându-se.

Se uită cu subînţeles la Freya, după care ieşi cu Jane din salonul pentru micul dejun.

Traversară holul şi intrară într-un mic salon, unde îl găsiră pe James stând lângă o fată slabă. Servitorul era îmbrăcat cu haine obişnuite de lucru şi cu o pălărie moale trasă peste faţă. Lângă el, fata de la bucătărie era minionă, numai piele şi os. Nu avea mai mult de 14 sau 15 ani.

În urma lor se deschise uşa, şi Freya se strecură în salon.

— Am pierdut ceva?

— Nu. Messalina clătină din cap. Încă n-am început.

Freya se uită la Jane.

— Îmi permiteţi, milady?

Jane încuviinţă din cap.

— Te rog.

Freya îşi îndreptă umerii şi se întoarse către servitor.

— James, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Pe cine ai adus?

James deveni atent la tonul autoritar şi calm al Freyei.

— Aceasta este Lucy Cartwright, care a lucrat ca fată în bucătărie în casa Randolph.

Lucy, care era înfăşurată într-un şal gri tricotat, arăta de parcă voia să o ia la goană din încăpere.

— Lucy, zise James cu fermitatea unui tată, aceste

doamne doresc să-ţi pună nişte întrebări. Tot ce trebuie să faci este să le răspunzi.

Lucy încuviinţă timid din cap în vreme ce cele trei doamne se aşezară în jurul ei.

Freya îi zâmbi fetei.

— Ai lucrat mult pentru Lord Randolph, Lucy?

Fata ridică dintr-un umăr.

— Un an, domnişoară.

— Deci ai cunoscut-o pe Lady Randolph.

— Da.

— Care era relaţia dintre Lady Randolph şi Lord Randolph? Ochii mari ai lui Lucy se uitară la James.

— Relaţia? Erau lord şi lady, domnişoară.

— Da, zise răbdătoarea Freya, dar cum se purta Lord Randolph cu Lady Randolph? Era un soţ iubitor?

Lucy îşi uni sprâncenele, după care expresia ei se lumină.

— Ţipa, dacă la asta v-aţi referit.

— Da, la asta, răspunse Freya. Ţipa des la Lady Randolph?

— Tot timpul, doamnă, şi îi adresa cuvinte urâte. Doamna mea era tristă din cauza asta. Camerista ei ne povestea în bucătărie că Lady Randolph plângea în camerele ei.

Freya ridică uşor din sprâncene, de parcă vestea aceasta era prea puţin interesantă şi întrebă lejer:

— A lovit-o vreodată?

Lucy se uită fix.

— Oh nu, domnişoară! Lord Randolph nu-i genul care să ridice mâna.

Messalina simţi că umerii i se lasă din cauza dezamăgirii.

Dar apoi Lucy continuă:

— N-a lovit-o pe Lady Randolph nici când a încercat să fugă.

Messalina schimbă o privire entuziasmată cu Jane. Asta *chiar* era o informaţie. Freya îşi drese vocea.

— Poţi să ne povesteşti despre asta, Lucy?

— Păi… Lucy îşi schimonosi chipul. Eu nu eram acolo când s-a întâmplat, pentru că era noapte. Dar Bob, băiatul de la grajduri, mi-a zis că doamna a fost găsită în grajduri doar în cămăşuţă şi pelerină. Hastings, grăjdarul-şef, s-ar fi făcut că nu vede, dar era şi domnul acolo. A luat-o pe Lady Randolph de braţ şi a tras-o prin ploaie înapoi în casă. Bob a zis că se auzeau urletele de departe. A fost tare urât.

— Şi după aceea? întrebă Freya.

Lucy ridică din umeri.

— Nimic, domnişoară. Eu n-am mai văzut-o după aceea.

— La naiba! murmură Messalina.

Se simţise aşa de încrezătoare când auzise de Lucy, crezând că avea să afle, în sfârşit, ceva despre ultimele zile ale lui Eleanor!

— Şi când au chemat doctorii? insistă Freya.

— Nu au chemat doctorii, zise Lucy, părând nedumerită. Doar au dus-o în pivniţă.

Messalina nu pricepu pentru un moment.

Apoi se îndreptă.

— Lady Randolph a fost dusă în pivniţă?

— Da, domnişoară.

— Acolo s-a îmbolnăvit? întrebă blând Freya. În pivniţă?

— Îmbolnăvit, domnişoară? întrebă Lucy.

— De boala de care a murit, clarifică Freya.

Fruntea lui Lucy se lumină.

— Oh, să vă ajute Dumnezeu, domnişoară! Lady Randolph *nu* a murit.

Lângă Messalina, Jane îşi înăbuşi o exclamaţie.

Messalina îşi păstră cu greu calmul. Freya se aplecă un pic în faţă.

— Vrei să spui că Lady Randolph este în viaţă şi ţinută prizonieră în pivniţele casei Randolph?

Lucy privi spre James de parcă voia să verifice dacă aristocraţii erau aşa de proşti.

— Da.

— Oh, Dumnezeule! zise Jane, neputând să-şi mai ţină

emoţiile în frâu.

Messalina tocmai voia să-i ceară lui Lucy să explice unde anume erau pivniţele, când se deschise uşa şi intră Lucretia.

Messalina se întoarse şi spuse:

— Ce este?

Lucretia privi spre servitoare, apoi spre ea.

— Lord Randolph s-a întors la reşedinţă.

Capitolul 14

Ash o conduse pe Rowan la Regele Zânelor şi o îndemnă să îngenuncheze în faţa lui.

— Stăpâne, zise Ash cu capul plecat.

Regele Zânelor se întoarse încet.

— Frate, de ce ai adus o muritoare la curtea mea?

— Această femeie vrea să-ţi ceară ceva.

Regele Zânelor o fixă pe Rowan cu ochii lui argintii.

— Vorbeşte, fiinţă muritoare!

Rowan tremura de frică, dar ridică bărbia.

— Vreau să o iau înapoi pe Marigold.

Atunci dansatorii se opriră.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

În acea după-amiază, Freya se plimba prin mica grădină închisă din spatele casei Lovejoy, încercând să se gândească la un plan pentru a o salva pe Lady Randolph. Dacă o scotea pe Eleanor, atunci putea folosi modul abominabil în care Lord Randolph îşi tratase inocenta soţie ca avantaj împotriva Legii vrăjitoarelor. Chiar şi într-o societate ostilă femeilor, un soţ care le spunea tuturor că soţia lui murise, dar o ţinea prizonieră în secret era prea mult.

Din ce înţelesese ea de la James, căruia îi ordonase să vegheze casa Randolph, problema eliberării lui Lady

Randolph era că pivniţa avea o singură intrare, care era bine păzită. Lord Randolph deja îşi declarase soţia moartă, cu înmormântare şi piatră funerară. Dacă el îşi dădea seama că urma să aibă loc o tentativă de salvare, putea pur şi simplu să o omoare pe Lady Randolph pentru a-şi acoperi faptele.

Dacă Lady Randolph ar fi avut vreo rudă bărbat în viaţă cu putere, l-ar fi chemat să o susţină, dar Eleanor nu avea.

Freya îşi trecu degetele peste un trandafir roz-deschis, uitându-se în inima nedeschisă a florii. Lady Randolph chiar era la mila soţului ei. Putea să o facă prizoniera lui, să o omoare, să-şi ascundă crima şi să-i folosească zestrea.

Întreaga poveste era îngrozitoare, nedreaptă şi *enervantă.*

Singura cale prin care Freya putea să-i dea peste cap planurile lui Lord Randolph era să o prezinte pe Lady Randolph în faţa societăţii şi să dovedească faptul că ea era în viaţă şi întreagă la minte. Dar pentru a face asta trebuiau mai întâi să o elibereze.

Freya oftă. Abuzul îngrozitor la care o supusese soţul pe Lady Randolph era îngrijorător când venea vorba de legătura cu sexul opus. Cu toate astea, ea se culcase de bunăvoie cu Harlowe chiar în noaptea precedentă.

Se aplecă să miroasă trandafirul. Ar fi trebuit să se simtă vinovată că i se dăruise lui Harlowe?

Că îşi făcuse un amant?

Da, cu siguranţă, dacă judeca după tot ce fusese învăţată în copilărie de guvernante şi de vicari. O domnişoară ar fi trebuit să-şi păstreze virginitatea, chiar dacă nu se căsătorea niciodată. Dar moştenirea ei venea de la Societatea Femeile înţelepte. Mama, bunica, străbunica ei şi cele dinaintea lor fuseseră Femei înţelepte. Orice femeie adusă în familie prin căsătorie învăţa obiceiurile lor de la femeile de Moray. Toate fiicele erau iniţiate când împlineau vârsta potrivită.

Femeile înţelepte priveau sexul şi căsătoria dintr-un

punct de vedere diferit. Majoritatea membrelor societăţii erau căsătorite şi aveau copii, dar unele locuiau în Dornoch, necăsătorite şi cu amanţi. Unele aveau copii fără un soţ. Altele nu aveau deloc nevoie de bărbaţi. Şi unele aveau amante. Niciun fel de femeie nu era considerat mai bun decât altul. Dacă hotăra să se întoarcă şi să trăiască în Dornoch, urma să fie bine primită, *mai ales* dacă era însărcinată.

Fiecare copil era considerat un dar de Societatea Femeile înţelepte.

Sunetul unor cizme pe pietriş o făcu să se întoarcă.

Harlowe venea spre ea cu pas hotărât, cu soarele făcându-i părul să strălucească. În acea zi era îmbrăcat în negru şi părea şi serios, şi adorabil de frumos. Tess venea în urma lui, oprindu-se din când în când să adulmece vreo floare de pe alee.

— Bună ziua, zise ea.

El veni direct la ea şi-i prinse mâna cu mâna lui mare, ţinându-i-o cât se aplecă să-i sărute dosul palmei.

Sărutul subit şi intens o luă prin surprindere. Suspină la atingerea buzelor lui, deschizând gura mare şi lacomă după gustul lui.

El îi dădu drumul, părând destul de satisfăcut.

— Eşti gata să călăreşti?

Ea încuviinţă din cap când Tess veni la ea ca să o mângâie prieteneşte. Freya primise un bilet de la el chiar după prânz, în care îi propunea să facă o plimbare călare, iar ea deja purta costumul. El întinse braţul şi ea îl acceptă, îndreptându-se spre grajduri.

Dar era ciudat. Cinci ani trăise ca însoţitoare plătită. Statutul ei fusese un pic deasupra servitorilor şi se obişnuise să stea în spate, în vreme ce fetele Holland călăreau, dansau sau erau curtate de domni.

Era curtată?

Privi pe sub gene spre Harlowe. Cu ani în urmă, fusese visul ei din copilărie. Pentru o clipă, o luă ameţeala. Şi-l aminti când era tânăr, înalt, slăbănog, frumos, dar neformat.

Şi acum era tot înalt, dar mai lat, maturizat complet, cu o umbră de cinism în ochii întunecaţi. Cele două imagini oscilară şi se uniră, dar el era acelaşi om, un bărbat pe care îl ştia dintotdeauna.

Cu o pauză de cincisprezece ani.

Îşi flexă degetele pe braţul lui, simţind muşchiul sub haină. Era real. Era acolo.

În acea noapte din urmă cu cincisprezece ani, viaţa ei fusese dată peste cap. Familia de Moray nu-şi dăduse seama la început, dar îşi pierduseră cu toţii poziţia, prietenii, locul în lume, iar pentru Freya lucrurile rămăseseră aşa.

Acum viaţa ei fusese iarăşi dată peste cap într-un mod ciudat. Un domn de acelaşi rang cu al ei se plimba alături.

Asta fusese cândva ceea ce ar fi trebuit să i se întâmple în viaţă.

Freya nu ştia ce credea despre asta. Trăise atâţia ani singură şi independentă! Poate că era prea târziu să revină la ceea ce era considerat normal de restul lumii.

Ajunseră la curtea grajdului, unde doi cai aşteptau deja înşeuaţi. Observă că armăsarul pe care urma să-l călărească era mai bun decât cel călărit la picnic. Era un murg care îşi agită capul când ea se urcă în şa.

Se uită la Harlowe şi, când încuviinţă din cap, el întoarse calul şi ieşi din curte cu ea alături.

Alese drumul opus ciudatei şi micii păduri, luând-o pe drumul făcut la picnic. Tess o luă înainte, uneori oprindu-se ca să cerceteze gardurile vii ce creşteau pe marginea drumului.

Cerul era de un albastru profund, cu nori albi ce păreau pictaţi la orizont. Era o zi frumoasă.

După un minut, Freya întrebă:

— Ai auzit că domnul Plimpton a plecat din zonă?

Buza lui superioară se curbă.

— Da şi îi urez cale bătută.

— Asta pare să fie părerea generală.

El pufni, dar nu răspunse.

Călăriră în tăcere câteva minute.

Freya se tot gândea la dilema legată de Lady Randolph. Îşi dorea să-i poată cere părerea lui Harlowe.

Asta o opri un moment. De obicei, nu căuta sfatul nimănui. Poate că se sfătuia cu Messalina sau Crow, dar lua propriile decizii, îşi discuta următoarea mişcare doar cu ea însăşi.

Dintr-odată, acest lucru i se păru destul de singuratic.

Harlowe privi spre ea de parcă îi auzise gândurile.

— Eşti bine?

Ea inspiră.

— Da.

— Bun, zise el serios. N-aş vrea să înduri o excursie prin împrejurimi doar pentru compania mea exemplară.

Freya îşi muşcă buza, încercând să nu zâmbească.

— Haide!

Harlowe ieşi de pe drumul principal şi o luă pe o cărare, îndemnând iapa la deal.

Ea îl urmă, aplecându-se un pic în şa.

Tess se ivi dintre tufişurile de lângă ei, depăşind caii, cu limba atârnând pe o parte a gurii în bucuria ei de câine.

Calul Freyei se poticni cu un pas rapid în lateral. Ea se balansă, apucând de mânerul şeii din partea îndepărtată, cu inima sărindu-i în piept.

— Te ţii bine? întrebă Harlowe privind-o atent.

Ea inspiră şi încuviinţă din cap.

— Da.

Ajunseră în vârful dealului. Harlowe opri calul şi descălecă, făcând o buclă cu frâiele peste un tufiş încâlcit. Veni lângă Freya când ea îşi desfăcea piciorul de pe oblânc. Alunecă în braţele lui, simţindu-i căldura peste pieptul ei şi i se tăie respiraţia când se uită la el.

Noaptea trecută îl primise pe acest bărbat în corpul ei. Îl simţise peste ea, cu umerii lui laţi alunecându-i sub palme, cu picioarele între ale ei.

Încă o durea înăuntru, între picioare. Nu tare. Dar destul cât să-şi amintească.

El păşi în spate şi legă şi calul ei, după care o luă de

mână şi o trase pentru a o întoarce.

Freyei i se tăie respiraţia. Sub ei se întindea ţinutul pe dealurile verzi ondulate. Văzu câmpuri mărginite de garduri vii şi ziduri, drumul rostogolindu-se şi vacile maronii ca nişte puncte ce păşteau pe un câmp. Văzu turla ca un ac a unei mici biserici în depărtare şi, mai aproape, doi bărbaţi mergând pe un drum, cu greble pe umeri.

Vedea lumea.

— E nesfârşit, nu-i aşa? zise ea.

Îl simţi că o privea.

— Poate. Este Anglia verde şi în dezvoltare. Una dintre moşiile mele ducale este dincolo de dealul ăla. Arătă spre un punct undeva în dreapta lor. Încă n-am avut şansa s-o vizitez.

Ea se uită la el.

— Ai multe moşii şi conace?

— Un număr ridicol. Făcu o grimasă. Când mă gândesc că tata a complotat ca să mă însor cu Sophy, plângându-se că a trebuit să plătească pentru asta câteva hectare, mi se pare destul de ironic.

— Dar nu avea de unde să ştie că vei moşteni un ducat, sublinie ea. Ai zis că ramura ta era destul de departe de succesiune.

— Da, ai dreptate, zise el, privind peste dealurile ondulate.

Ea ezită, apoi întrebă:

— Când a murit tatăl tău? Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

Harlowe clătină din cap.

— N-ai motiv să-ţi aminteşti. Tatăl meu a murit în urmă cu patru ani. Când eu eram în India. A murit singur – mama murise de febră la un an după ce am plecat din Anglia. Nu s-a mai căsătorit şi, din câte ştiu, nu s-a mai apropiat de altă doamnă.

— Trebuie să o fi iubit tare mult, zise moale Freya.

— Nu, răspunse el calm. Nu cred că tata a iubit pe altcineva în afară de el însuşi.

Ea înghiţi în sec.

— Îmi pare aşa de rău, Kester!

— Mulţumesc. El clătină uşor din cap. Dar nu mai contează. Nu mai are vreo putere asupra vieţii mele.

Oare? Freya se îndoia. Nu erai mereu influenţat de părinţi, chiar dacă erau morţi de mult? Pentru ea influenţa unui părinte – bună sau rea – era ceva permanent. Uneori, ceva de care îţi era imposibil să scapi. Ea fusese modelată de iubirea mamei şi a tatălui ei şi de afecţiunea severă a mătuşii Hilda.

Nu fusese Harlowe la fel de afectat de *lipsa* iubirii?

Dar nu spuse asta. Însă îl întrebă:

— Şi mama ta? De ea ai fost apropiat?

El făcu o grimasă.

— Cred că da. În primul an în India, mi-a trimis patru scrisori. Singura scrisoare primită de la tatăl meu a fost una în care mă informa despre moartea ei.

Ea se întinse şi-i atinse mâna.

El îşi petrecu degetele printre ale ei, privind spre dealurile de dedesubt.

— N-am avut niciun cuvânt de spus la căsătoria mea. Am acceptat-o pe Sophy ca soţie pentru că nu am avut de ales. Aveam 18 ani şi nicio putere. Dar acum sunt bărbat şi duce. Nu vreau o fată căreia să-i fie frică de mine sau una care să fie de acord cu tot ce spun şi fac eu. Se întoarse spre ea şi-i luă şi cealaltă mână. Vreau o femeie care să-mi fie parteneră. O femeie care ştie ce vrea. Pe cineva ca *tine,* Freya! Pe cineva care să mă aline noaptea.

Ea îi strânse mâna, dar zise cu precauţie:

— Nu ştiu dacă eu sunt femeia pe care o vrei.

El inspiră, cu sprâncenele unite de parcă se pregătea de luptă.

— De ce?

Ea îşi mută privirea din ochii lui albaştri şi prea intenşi.

— Nu mai sunt fata pe care o ştiai tu dinainte de… Inspiră. Dinainte de acea noapte.

Pe chipul lui se zări o urmă de nerăbdare.

— Eu nu te-am cunoscut cu adevărat când erai copilă.

Erai prietena surorii mele mai mici. Un băiat pe cale să devină bărbat nu e atent la fetele aşa de mici.

— Dar crezi că mă cunoşti acum? Îşi înclină capul. M-ai întâlnit din nou cu câteva zile în urmă. Nu ştii nimic despre viaţa mea din ultimii cincisprezece ani. Ştii foarte puţine despre viaţa mea de acum. S-ar putea să fie lucruri care să nu-ţi placă la mine.

— Cum ar fi? o provocă el.

Ea se uită în ochii lui. Era timpul să-i spună.

— Ştii cine sunt Femeile înţelepte?

— Femeile înţelepte? Christopher se uită curios la Freya. Ce întrebare ciudată! Nu-şi dădea seama ce legătură aveau cu discuţia asta. Dar o respecta pe Freya şi opiniile ei. Se gândi şi apoi zise: Parcă îmi amintesc... Când eram destul de mic, doica mea a vorbit despre vrăjitoare şi le spunea Femei înţelepte.

Freya pufni nu foarte elegant.

— Femeile înţelepte *nu* sunt vrăjitoare. Doar oamenii foarte superstiţioşi sau fanatici cred asta. Femeile înţelepte sunt un fel de societate care s-a înfiinţat înainte ca romanii să ajungă în această ţară. Înainte ca istoria să fie scrisă, pentru că nu *aveam* un limbaj scris.

El se uita fix la ea.

— Atunci de unde ştii despre ele?

— Pentru că fac parte din Societatea Femeile înţelepte, răspunse Freya.

O spuse de parcă era ceva important. Profetic.

— Ce înseamnă asta mai exact? întrebă el lent.

Ea oftă, întorcându-se spre a privi spre ţinutul de dedesubt.

— Multe lucruri. O membră a Societăţii Femeile înţelepte jură să ajute alte membre şi femeile în general. Învaţă istoria noastră şi, dacă doreşte, poate să înveţe alte materii ezoterice. Se uită la el. Utilizarea anumitor ierburi şi cum să le cultive. Secretele naşterii copiilor şi cum funcţionează corpul femeii. Avem o bibliotecă mare, cu cărţi scrise de strămoaşele noastre cu toate cunoştinţele şi istoria ordinului nostru. Cândva, cu secole în urmă, erau mii

de Femei înţelepte. În acea perioadă, o membră îşi putea duce viaţa într-un sat sau într-un oraş şi să nu facă nimic deosebit în afară de a se întâlni cu alte membre. Dar apoi au venit vânătorii de vrăjitoare.

— Societatea ta a fost vânată ca şi cum ar fi fost o adunare de vrăjitoare?

Christopher se încruntă. Oamenii superstiţioşi puteau fi foarte periculoşi.

— Da, zise ea sumbru. Femeile înţelepte au fost vânate ca vrăjitoare de la începutul anilor 1400. Mii de femei au fost torturate şi arse. Ne-am retras în Scoţia, dar apoi a izbucnit vânătoarea de vrăjitoare în ultimul secol. Se uită la el cu ochii aprinşi. A apărut o soartă mai rea decât vânătoarea de vrăjitoare – bărbaţii Dunkelder. Sunt fanatici şi neobosiţi. Ştiu despre Femeile înţelepte şi ne vânează în mod sistematic.

El îi prinse braţele, trăgând-o mai aproape, pentru că ceea ce-i povestea ea îi trezea toate instinctele protectoare. De ce *căuta* ea distrugerea?

— Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre mătuşa mea Hilda? zise ea blând.

El încuviinţă din cap, parcă dorindu-şi să nu mai audă.

— Arsurile de pe faţa ei şi plămânii afectaţi care până la urmă au omorât-o erau căpătate în urma unui atac al bărbaţilor Dunkelder. Când era tânără, au ars casa în care ea şi prietena ei locuiau. Mătuşa Hilda a încercat să o salveze pe cealaltă femeie. Nu a putut, dar aşa şi-a ars plămânii şi faţa.

— Freya, zise el păstrându-şi vocea egală cu efort. Semnul ăla de vrăjitoare de pe căsuţa fântânii… Eşti vânată de un bărbat Dunkelder?

Ea ezită.

— Am fost avertizată că la petrecere este un bărbat Dunkelder, dar, în afară de semnul de vrăjitoare, nu am văzut nimic, zise ea simplu, de parcă era cel mai natural lucru din lume că putea fi urmărită de un fanatic nebun, care voia să o *ardă.* Dar este important să păstrezi secretul despre toate astea.

— Sigur că voi păstra secretul, zise el nerăbdător. Dar trebuie să pleci din casa Lovejoy. Vino cu mine! Eu te pot proteja în…

— Nu.

Se uită în ochii ei şi văzu că era *dezamăgită* de reacţia lui. *Ce naiba?*

Christopher inspiră adânc. Inspiră din nou, amintindu-şi că Freyei îi plăcea să ia propriile decizii.

— De ce nu?

— Pentru că am o poziţie în cadrul Societăţii Femeile înţelepte, zise ea practică. Eu sunt Macha. Adică… Ei bine, *spion,* aşa bănuiesc că e cel mai uşor mod de a explica. Eu adun informaţii pentru Femeile înţelepte. Acum am rămas puţine. Liderii noştri şi majoritatea membrelor Societăţii Femeile înţelepte s-au retras într-un oraş în nordul îndepărtat al Scoţiei. Acum înţelegi de ce este nevoie să le avertizez de pericolele care ar putea veni dinspre lumea largă. Poate nu ştii, dar un asemenea pericol este în Parlament. O lege care permite din nou tortura şi judecarea vrăjitoarelor. Nu pot lăsa ca o asemenea lege să treacă.

— Cum o vei opri? întrebă el, încercând să-şi păstreze vocea egală.

Era nebună, cum o crezuse el iniţial? Gândindu-se că putea opri votarea unui *act legislativ?*

— Bărbatul care susţine legea este Lord Elliot Randolph, vecinul familiei Lovejoy. Şi-a închis soţia. Dacă o pot găsi, pot folosi ce i-a făcut ca să-l împiedic să susţină legea.

Se uită fix la ea, la această femeie feroce, curajoasă, *nebună.*

— Freya…

Ea ridică sprâncenele.

— Da?

El clătină din cap, căutând cea mai simplă obiecţie.

— Credeam că Lady Randolph a murit anul trecut.

— Avem informaţii că încă este în viaţă.

— Chiar dacă este, ce te face să crezi că i-a făcut ceva aşa de îngrozitor? întrebă el cu blândeţe. Poate că

Lady Randolph a înnebunit, iar el a închis-o pentru propriul bine.

— În *pivniţă?* întrebă ea tăios.

El tresări.

— Prea bine. Sunt de acord că ceea ce spui pare foarte…

— Mulţumesc, răspunse ea cu sarcasm în voce.

El oftă, aplecându-şi fruntea spre a ei. Noaptea trecută fusese aşa de tandră, dar asta era cealaltă faţă a Freyei: o războinică plecând la luptă fără teamă.

— Trebuie să te pui în pericol? Trebuie să o faci singură?

— Am aliaţi, zise ea blând, punându-şi palma pe obrazul lui. Iar în ce priveşte pericolul, da, mă tem că da. Aceasta e misiunea mea din cadrul Societăţii Femeile înţelepte.

Christopher se gândi că putea să urască Femeile înţelepte.

— Prea bine. Eşti membră a Societăţii Femeile înţelepte. Nu eviţi pericolul nici dacă îţi cer eu. Accept asta la tine. Vei accepta în schimb că eu te vreau drept soţie? Nu ca să te închid, nu ca să te înjumătăţesc, ci ca să mergi alături de mine? Să fiu cu tine şi să te preţuiesc?

Îl mai refuzase, iar Christopher nu era aşa de vanitos încât să creadă că ea avea să se mărite cu el atât de repede după… Deşi făcuse dragoste cu ea între timp. Nu, bătălia asta era mai bine să fie dusă pe termen lung.

Ea clătină din cap.

— Mai este problema legată de familia mea. Nu doar Ran, ci şi Lachlan, Caitriona şi Elspeth. Chiar dacă eu mă împac cu trecutul, nu pot să sper că ei…

— Nu trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum, o întrerupse el. Trecutul, familia ta, Ran şi toate celelalte sunt lucruri la care ne putem gândi mai târziu. În momentul ăsta tot ce vreau să ştiu este dacă eşti dispusă să *încerci.*

Ea se uită fix la el cu o expresie bănuitoare, iar el aşteptă, un pic amuzat, în ciuda informaţiilor îngrijorătoare pe care ea i le dăduse.

În ciuda fantomei trecutului lor.

Apoi dintr-odată încuviinţă din cap, ciudat de mândră.

— Te-am avertizat, Kester! Dacă la sfârşit descoperi că nu sunt femeia care mă credeai, dacă eşti dezamăgit…

El o sărută, oprindu-i avertismentele. Era caldă în braţele lui, buzele fierbinţi se mişcau sub gura lui. Încă protesta, chiar dacă îi răspundea la sărut.

„Femeia asta…” Enervantă, certăreaţă. O dorea – asta ştia deja –, dar în timp ce-i muşca uşor buza de jos îşi dădu seama că nu anticipase ceva. Era posibil să aibă nevoie de ea. În trup. În minte, în spirit.

Înălţă capul, privind cum i se luminează ochii.

Sperând că el nu era la fel de buimac.

Una era să o dorească. Şi alta era să *aibă nevoie.*

Se întoarse şi o conduse înapoi la calul ei.

— Hai să ne întoarcem! În curând va trebui să ne pregătim pentru cină.

Fluieră după Tess, care se ghemuise sub un copac. Se ridică, se întinse şi se scutură, după care veni spre ei.

Christopher simţi privirea Freyei când îşi uni palmele pentru a o ajuta să încalece.

Ea puse o mână pe umărul lui şi ghetuţa în palmele lui, încrezătoare ca un copil, iar el simţi un val de mândrie, în ciuda grijii legate de rolul ei ca Femeie înţeleaptă.

Avea să o cucerească şi apoi să o protejeze mereu.

Pentru că avea să fie a lui.

Coborâră dealul, cu Christopher înainte, până când ajunseră din nou pe drumul de ţară. Acolo se trase înapoi ca Freya să poată veni lângă el.

Se întoarse pentru a o întreba…

Un iepure ţâşni din ascunzişul aflat sub un tufiş, alergând direct prin faţa calului Freyei.

Calul o luă la fugă.

*

Freya îşi aminti, că, atunci când avea 8 ani, ascultase la uşa unei camere cum mama ei şi un grup de doamne

discutau şoptit despre moartea unei vecine.

Vecina fusese trasă de calul ei până ce murise.

Calul se zguduia şi se smucea. Ea se agăţă de el disperată. Credea că avea să moară.

Sau că i se putea prinde costumul de scara şeii, fiind trasă până ce murea. Murgul coti, iar ea îşi lăsă cu disperare greutatea spre partea îndepărtată a şeii ca să nu alunece. Nu-l putea opri. Era scăpat de sub control.

Avea să moară dacă nu găsea o cale să se salveze.

Inima îi bătea puternic în piept şi nu mai putea respira. Atunci văzu că drumul din faţă cotea.

Trase cu toată forţa de frâie, ignorând că zăbala putea răni calul. Trebuia să oprească murgul înainte de a coti.

Iar dacă nu putea, trebuia să sară.

Era mai bine să controleze cumva căzătura decât să fie aruncată de pe cal.

— Sari pe calul meu!

Se uită în stânga şi-l văzu pe Harlowe călărind alături de ea, cu o expresie serioasă şi hotărâtă.

O privi în ochi şi strigă:

— Te voi prinde!

Imposibil. Putea să cadă între cai şi să fie călcată. Clătină aprig din cap.

— Singura cale este să sar din şa pe pământ!

— *Freya!* Pentru Dumnezeu, *ai încredere* în mine!

Ea privi din lateral.

Încordat, Harlowe era aplecat peste gâtul calului.

— Scoate piciorul din scară!

— Voi cădea! strigă ea.

— Nu! Întoarse capul şi, pentru o clipă în acea teribilă cursă a morţii, ea îi văzu chipul calm şi ochii hotărâţi privind-o. Te voi prinde. *Crede-mă!*

Ea îşi scoase piciorul din şa.

Murgul se împletici, îndepărtându-se de calul lui Harlowe.

Ea sări.

Şi el *o prinse.*

Cu un braţ în jurul taliei. Cu corpul atârnând pe lateralul calului său. Murgul coti şi se îndepărtă.

Ea icni, încercând să respire.

Nu putea să o ţină aşa. Era grea, iar cu cealaltă mână trebuia să controleze calul.

Mârâi şi cu un braţ îi ridică trupul peste şa în faţa lui. Ea se prinse de el, agăţându-se îngrozită de antebraţele lui şi având grijă să nu stea în calea frâielor.

El încetini calul la trap.

Ea se lovi de pieptul lui Harlowe câteva secunde, apoi din fericire calul continuă la pas. O zări pe Tess mergând alături de ei, la o distanţă sigură faţă de cal.

Braţul lui Harlowe încă era în jurul taliei ei, ca o fâşie de fier, făcând să-i intre corsetul în carne.

Dar ţinând-o în siguranţă.

Atât de în siguranţă!

Închise ochii şi inspiră pentru a se linişti.

— Eşti bine? întrebă el pe o voce răguşită.

— Da. Încuviinţă din cap. Da, mulţumesc!

El râse cu respiraţia întretăiată.

— Cu plăcere. Chiar aveai de gând să sari la pământ?

Se întoarse puţin pentru a-i vedea chipul. Expresia lui era ciudată, de parcă ea făcuse o ispravă neaşteptată.

— Da. Tu ce ai fi făcut dacă ai fi fost pe un cal speriat?

— M-aş fi ţinut bine cu genunchii de el până când l-aş fi controlat din nou.

Ea arcui dintr-o sprânceană.

— Şi dacă ai fi avut ambii genunchi de o parte a calului pentru că erai călare pe o şa de femeie şi gata să cazi?

Se uită la ea cu sprâncenele unite când îi răspunse:

— Aş sări.

— Exact.

— Plecăciune în faţa logicii tale superioare, zise el de deasupra ei. Hai sus aici! Respiră şi o aranjă mai bine în faţa lui. Poţi să treci cu piciorul de partea cealaltă a calului?

— Ar trebui să-mi ridic fustele. Dar fustele îi erau adunate sub ea. Nu ştiu dacă aş mai fi suficient de

decentă…

— La naiba cu asta! mormăi el, şocând-o. Nu vreau să cazi din nou.

Nici ea n-ar fi vrut să cadă şi, gândindu-se mai bine, hotărî că utilitatea era mai importantă decât modestia.

Cu un foit destul de ciudat îşi eliberă piciorul stâng şi-l trecu peste greabănul calului. Harlowe o trase la pieptul lui şi întoarse calul spre direcţia casei Lovejoy.

Freya încă îşi trăgea sufletul. Tremura.

— Eşti bine? întrebă el cu vocea lui profundă şi calmă. Nu eşti rănită?

— Sunt bine, răspunse ea, încercând să-şi calmeze vocea.

— Hm…

Simţi atingerea buzelor lui pe ureche.

— Mă voi simţi mai bine când vom fi înapoi în casa Lovejoy.

— Da.

Douăzeci de minute mai târziu, intrau în curtea grajdului. Un grăjdar veni în fugă să prindă frâiele calului.

— Excelenţă, mă bucur să vă văd! Murgul a venit înapoi la trap cu spumă la gură. Tocmai voiam să trimitem o echipă de căutare.

Harlowe încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, dar n-am fost răniţi.

— Slavă Domnului! exclamă omul.

Harlowe descălecă. Se întoarse şi ridică braţele spre Freya.

Ea reuşi să îşi treacă piciorul peste grumazul calului şi apoi alunecă în braţele lui.

El o trase mai aproape.

— Vino!

Când o conduse în casă, cu Tess venind în urma lor, Freya nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că se simţise în siguranţă în braţele lui Harlowe. Nu mai avusese senzaţia asta alături de altcineva – senzaţia că el putea să o protejeze cu orice preţ.

Senzaţia aceea de siguranţă, de *grijă* era

seducătoare. Poate prea seducătoare. Se simţea vulnerabilă în faţa acestui sentiment, a atenţiei manifestate de altă persoană. A atenţiei lui *Harlowe.* Trebuia să se asigure că orice decizie lua, o făcea cu mintea limpede, neinfluenţată de propriile slăbiciuni.

Capitolul 15

Ash nu se mişcă, dar Rowan simţi cum degetele lui se încordează pe braţul ei în semn de avertisment. Regele Zânelor zâmbi, iar gura lui dezvălui nişte dinţi ascuţiţi.

— Prea bine. O poţi lua pe dulcea Marigold înapoi pe tărâmul muritorilor dacă îmi poţi spune care este ea. Dacă nu poţi, tu şi ea veţi rămâne cu mine pentru totdeauna. Eşti de acord?

— Da.

Rowan se întoarse spre curteni şi văzu că toţi arătau la fel ca Marigold.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Târziu în acea noapte, Christopher stătea la fereastra lui în pantaloni, cămaşă şi halat în vreme ce Gardiner se învârtea, aranjând lucrurile.

— Asta este tot, Excelenţă? murmură Gardiner.

Christopher se întoarse de la fereastră şi încuviinţă din cap.

— Du-te în camera ta, Gardiner! Este târziu.

— Da, Excelenţă.

Valetul făcu o plecăciune şi închise uşa în urma lui.

Christopher stinse lumânările din cameră. Se duse la fereastra întunecată şi aşteptă, uitându-se afară în noapte.

Nu se mişcă nimic.

În sfârşit, ceasul de porţelan de pe poliţă bătu ora douăsprezece şi jumătate.

Christopher se întoarse şi se uită la Tess, întinsă lângă

foc.

— Şezi!

Ea dădu din coadă o dată pe podeaua de marmură, dar nu se deranjă să-şi ridice capul.

El se duse la uşă şi ascultă, după care ieşi în linişte.

Holurile erau goale.

După plimbarea lor periculoasă, Freya îşi petrecuse restul zilei cu doamnele din grup. O văzuse doar la cină, iar atunci, desigur, ea stătuse la capătul celălalt al mesei.

Ştiind că un nebun fanatic putea să o vâneze, Christopher nu avea să lase siguranţa ei în voia sorţii. Fără îndoială, Freya intenţiona să nege că avea nevoie de protecţia lui – şi poate că aşa era. Avusese de gând să se salveze singură de pe un cal în fugă în acea după-amiază.

Dar, chiar dacă era o războinică, tot avea să se ducă la ea. Nevoia de a o proteja era o forţă primitivă în el.

Se îndreptă spre un mic hol de trecere, mai puţin luminat decât cel unde se aflau camerele lui, şi bătu uşor la ultima uşă.

Freya se uită prin uşa crăpată şi apoi o deschise larg, lăsându-l să intre. Purta doar cămăşuţa.

Jurământul lui de a o proteja fără a o atinge se duse.

Sânii ei erau liberi, rotunzi şi plini, iar linia taliei era o curbă ce incita un bărbat la sălbăticie.

La ruinare.

Se uită fix la ea, cu mintea care cedase controlul mădularului. Voia să o atingă. Să o strângă.

Să o *devoreze.*

Era o zeiţă.

Ea rămase nemişcată, privindu-l cu ochi misterioşi.

— Dă aia jos! zise el ursuz.

Ea trase cămăşuţa, dezvăluind gambele sculptate, genunchii cu gropiţe, coapsele netede. Părul dintre ele era de un roşu-portocaliu glorios, cârlionţii ascunzând mugurul de dedesubt. Abdomenul îi era de un alb cremos, iar buricul ei părea una dintre cele mai erotice lucruri pe care le văzuse el vreodată.

Simţi cum îi transpiră fruntea.

Cămăşuţa fu ridicată mai sus, dezvăluind sânii rotunzi, frumoşi, cu sfârcurile roz pal.

Îşi dădu cămăşuţa jos şi o aruncă deoparte.

Freya rămase mândră în faţa lui, ca un nud de Rembrandt trezit la viaţă. Roz, alb şi roşu-portocaliu. Şi cu părul ei sălbatic, cârlionţat şi liber căzându-i pe umeri.

Ca ea.

Ca Freya.

El se apropie şi o luă în braţe, trecându-şi mâinile peste pielea mătăsoasă, după care îşi lipi gura de a ei.

Ea oftă venind spre el, iar sânii ei se striviră de pieptul lui. Buzele i se deschiseră, şi el le linse până când ea îi supse limba.

Mădularul îi pulsa în pantaloni, fiecare bătaie crescând peste cealaltă, până când pulsa cu totul pentru ea.

Corp, suflet şi mădular.

Christopher o ridică şi din doi paşi ajunse cu ea pe pat. Se retrase şi se dezbrăcă iute. Când în sfârşit fu gol, ridică privirea şi o surprinse privindu-l.

Rămase nemişcat, lăsând-o să-l privească, simţind dorinţa ce creştea în el în vreme ce se controla.

Ea rupse vraja întinzând mâna.

Era ceva eliberator în a se dezbrăca în faţa unui bărbat.

În a se dezbrăca în faţa lui *Harlowe.*

Freya îl privi cum vine spre pat, cu mădularul greu balansându-se în timp ce se mişca. Era umflat şi erect, stând drept aproape ca o ameninţare.

Dar ea nu era speriată.

Din contră. Coapsele îi erau alunecoase şi umede, iar sfârcurile tânjeau să fie atinse.

El se urcă peste ea, cu muşchii umerilor încordaţi, cu privirea intensă şi se aplecă să-i ia în gură un sfârc.

Se arcui, şocată de acţiunea subită şi de atingerea buzelor lui. Şocată de dorinţa simţită.

Se întinse spre el, încercând să-l tragă peste ea, dar el nu se mişcă. Dădu drumul sfârcului şi-l linse, apoi se

retrase şi suflă.

Ea suspină, iar sunetul se auzi tare în cameră. Nu-i venea să creadă că suspina şi gâfâia doar pentru că el îi atinsese o foarte mică parte din corp.

— Am visat la ei, zise el pe o voce joasă.

Ea se uită fix la el, simţindu-se ţintuită de expresia lui plină de dorinţă. Cu o noapte în urmă, nu se dezbrăcase. Nu-i văzuse sânii.

Gura lui tresări.

— Sânii tăi frumoşi, senzuali. Îi ascunzi tot timpul sub şalurile alea blestemate – nici măcar un centimetru de piele de sub gât nu ţi se vede. Şalul ăla mă face să-mi imaginez diverse lucruri.

Trecu delicat cu degetul pe sub sânul ei, excitând-o. Când sfârcul i se transformă într-un punct, îşi trecu degetul în jurul lui, fără a-l atinge.

— M-am gândit la pielea ta albă, zise el, privind sfârcul. M-am gândit la carnea moale. M-am gândit cum voi simţi sânii tăi în mâinile mele.

Când privirile lor se întâlniră, ea inspiră intensitatea din ochii lui albaştri precum cerul.

— Dar n-am avut destulă imaginaţie. Vino aici!

Se rostogoli, trăgând-o în sus şi în poala lui în timp ce el se aşeză cu spatele lipit de tăblia sculptată a patului. Ea stătea călare peste el, cu picioarele de o parte şi de alta, cu capul la nivelul umerilor lui, iar el o ţinea în braţe.

Dintr-odată, se simţi jenată. Crezuse că el avea să facă imediat dragoste cu ea.

— Lasă-mă să te descopăr! murmură el şi ea simţi cum se încordează de dorinţă.

El îi adună sânii în mâini şi îşi înălţă capul pentru a-i linge, a-i suge, pentru a se *înfrupta* din sfârcurile ei. Trase cu buzele de primul, apoi de celălalt, după care îl cuprinse cu gura, sugând puternic.

Picioarele ei se mişcau neobosite, de parcă ceva străin prelua corpul. Îi simţi mădularul peste fund, fierbinte ca un fier de marcat, iar atunci îl dori. Era *pregătită.* Nu înţelegea de ce el întârzia.

Încerca să o tortureze?

El o îndemnă să îl privească, îndemnând-o să-l încalece, şi apoi fu mult mai bine. Mădularul lui se ridică peste stomacul ei, iar ea se deschise – îşi deschise coapsele – şi se frecă de el. Mugurul, acea părticică din ea, era umflat şi tânjea ca el să o elibereze, dar mişcările o făceau doar să tânjească şi mai mult.

În vreme ce ea se mişca, el o trăgea de sfârcuri, ciupind şi strângând cu degetele. Transmiţându-i un fior de nevoie în centrul feminităţii.

Se ridică în genunchi. Puse mâinile pe pieptul lui şi se frecă mai puternic. Mădularul lui alunecă într-o parte, iar ea scânci când nu-l mai simţi.

— Aici, draga mea, zise el pe o voce aspră. Doar…

Îi simţi mâna între picioarele ei, atingând-o cu dosul degetelor în locul acela umed. Aşează capătul mădularului între coapsele ei.

Privirile li se întâlniră.

— Lasă-te în jos pe mine!

Ea încuviinţă din cap pentru că să vorbească îi era peste puteri. Dacă nu-şi astâmpăra setea aceea mai repede, putea să-şi piardă minţile.

Împinse cu şoldurile, simţind cum capul acela gros o invadează.

Oh, era minunat!

Capul îi căzu pe spate când se ridică un pic – nu prea mult, nu voia să-l piardă – şi apoi se lăsă din nou în jos pe mădularul lui. Forţându-l să intre în ea cu toată lungimea, lăţimea şi *căldura.*

Satisfăcându-şi nevoia.

Degetele lui se relaxară când ea se aşeză şi se uită la el cu un scâncet.

— Te rog. Atinge-mă, *te rog!*

Nările lui fremătară.

— Aşa?

Vocea îi era şi aspră şi foarte tandră când o ciupi de sfârcuri – *puternic.*

Ea se arcui de plăcerea împletită cu durere.

— Din nou!

El zâmbi periculos şi o strânse de sfârcuri.

Ea se aplecă în faţă cu un geamăt.

— Ah, gemu el.

O prinse de ceafă, ducându-i gura peste a lui în timp ce o pătrundea.

Ea suspină, scoţând un sunet înăbuşit de limba lui care intră în gura ei. Era deasupra, dar tot el o pătrundea.

Din nou.

Şi din nou.

Se cutremură deasupra lui, simţind plăcerea întinzându-se în ea ca un lac de căldură în pântec. El o apucă de fund cu ambele mâini, ţinând-o ferm pe loc în timp ce pătrundea în ea.

În gât i se adună un ţipăt neajutorat şi agonizant, iar primele valuri o loviră. El îşi desprinse gura de a ei şi îşi strecură degetul mare între buzele ei.

— Muşcă dacă trebuie!

Şi-l muşcă, gustând sarea şi bărbatul, cutremurându-se peste mădularul lui în timp ce el o umplea de plăcere.

Îi simţea privirea pe chip, urmărind-o cum se dezvăluia strat cu strat, până când îi văzu centrul intim şi vulnerabil.

S-ar fi ascuns dacă ar fi putut.

Nu putea.

El încremeni dintr-odată, iar ea deschise ochii pentru a-i vedea vulnerabilitatea. Miji ochii cu buzele deschise şi o privi de parcă murea pentru ea. Se arcui deasupra lui, primindu-i sămânţa fierbinte.

*

Christopher se trezi devreme în dimineaţa următoare. Camera era luminată doar de rămăşiţele focului, dar ştia că nu era singur.

Freya respira liniştită lângă el, cu braţul peste pieptul lui de parcă nu voia să-l piardă în timp ce dormea.

Păcat că nu se simţea la fel de posesivă când era

trează!

Era întinsă pe o parte, cu sânii plini lipiţi, creând o vale curioasă. Iar din valea aceea ieşea inelul lui Ran, atârnat pe un lănţişor subţire de argint. Se uită la el, la simbolul a tot ceea ce făcuse greşit în tinereţe.

Tot ceea ce pierduse: onoare, Anglia şi familie.

Recuperase Anglia. Onoarea era ceva ce nu se putea recăpăta complet niciodată. Şi familia?

Putea el să regăsească familia?

Se uită la chipul adormit al Freyei şi-şi dori să-şi poată deschide pieptul şi să-şi dezvăluie inima, pentru că nu găsea cuvinte să-i spună ce însemna pentru el. Oftă şi atinse lănţişorul de argint, lăsându-l să-i curgă printre degete pentru a apuca inelul. Silueta şoimului era enigmatică. Ciudată. Purtase acest inel cincisprezece ani, dar nu era sigur că îl examinase vreodată.

Fusese o amintire a celei mai mari ruşini a lui.

Acum observă că piatra neagră, purtată şi tocită de-a lungul secolelor nu reflecta lumina, fiind aproape imposibil să citeşti mottoul de dedesubt. Ştia însă deja ce spunea. *„Parvus sed ferox* – Mic, dar aprig.”

Lăsă inelul, iar ea se mişcă, strâmbându-se.

— Bună dimineaţa, zise el.

Ea clipi ca o fetiţă. O fetiţă confuză. El îi zâmbi.

Îşi reveni repede, iar expresia i se lumină cu o viteză aproape înspăimântătoare. Semăna foarte mult cu simbolul familiei ei: rapidă, letală, mereu alertă. „Mică, dar aprigă.”

— Încă eşti aici, zise ea rece.

El arcui o sprânceană.

— Da, draga mea, dar nu te teme! Voi pleca înainte ca servitorii să îşi înceapă munca.

Între sprâncenele ei apăru o linie. Poate că ar fi trebuit să-i pară rău pentru ea – tocmai se trezise, indiferent cât de alertă părea – şi să se îndure de ea. Să se retragă cât ea era blândă şi vulnerabilă. Dar, gândindu-se mai bine, era o idee bună să profite de orice slăbiciune când venea vorba de Freya.

Avea aşa de puţine!

Îi atinse obrazul cu un deget, minunându-se de moliciunea pielii ei, dar ea se retrase.

Mâna lui căzu pe pat.

— Ştii că porţi o armură tot timpul?

Ea se uită ciudat, aproape vulnerabilă, apoi expresia i se calmă.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu? El se aşeză în fund, punându-şi braţele pe genunchi. Nu-i scăpă că ea îşi feri privirea de goliciunea lui. Uneori, simt că duc o luptă pentru respectul tău – o luptă pe care o pierd.

— Poate că aşa este, zise ea blând.

El simţi că i se strânse ceva în piept şi, în ciuda durerii, zise foarte blând:

— Poate că aşa este.

Ea clătină din cap, ferindu-şi privirea.

— Ce vrei să fac? Nu mă pot schimba. Se uită la el. Tu nu te-ai schimba pentru mine.

El inspiră.

— De unde ştii?

Ea doar îl privi fix.

El oftă şi se dădu jos din pat.

— Nu m-ai întrebat. Poate că nu doreşti.

Îşi ridică lenjeria de pe podea şi se îmbrăcă, ascultând tăcerea ei.

În cele din urmă, o privi. Stătea în pat, cu braţele încrucişate defensiv peste sâni şi cu o încruntătură rebelă. Nu voia să o lase aşa de acră. Ar fi trebuit să o sărute, să-i spună ce frumoasă era şi să iasă pe uşă înainte să se certe.

Dar asta nu-l apropia de ea.

— Freya. Ai iubit vreodată? Ai avut vreodată un iubit?

Ea se uită la el cu coada ochiului.

— Doar pe tine. Ştii asta.

— Nu. Trase cămaşa pe el. De ce ar trebui să ştiu?

— Credeam că domnii îşi dau seama.

Obrajii ei se îmbujorară cu un roz ce i se potrivea. Micul lui şoim curajos era ruşinat.

Aproape că se urcă înapoi în pat. Dar în schimb zise:

— Nu. Poate că mi-am dat seama că nu aveai experienţă, dar nu că erai virgină. Şi uite o informaţie despre mine pe care ţi-o spun fără ca tu să mă fi întrebat. Eu n-am avut o iubită înainte de tine.

Ea se încruntă.

— Dar…

El ridică mâna pentru a o opri.

— O parteneră de pat, da. Una sau două. Dar nu o *iubită.* E o diferenţă, nu crezi?

Ea se uită mută la el.

El plecă, închizând uşa foarte încet.

Capitolul 16

Ash se aplecă şi îi şopti lui Rowan la ureche:

— Ţine-ţi iubirea pentru Marigold în mâini şi o vei găsi!

Rowan se încruntă. Ea nu o iubea pe Marigold. Nici măcar nu o plăcea.

Rowan se ridică şi se plimbă încet pe lângă cercul de fete identice, uitându-se la fiecare chip şi încercând să-şi amintească toţi anii petrecuţi alături de Marigold.

Toate fetele arătau la fel, iar Rowan se temu că avea să rămână pentru eternitate pe Tărâmul întunecat.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Mai târziu în acea dimineaţă, Messalina era tolănită pe o bancă în grădină, cu un braţ peste ochi, încercând cu disperare să se gândească cum o puteau salva pe Eleanor. Domnii din grup plecaseră călare să împuşte potârnichi, fazani sau poate păuni. Doamnele rămase se aflau majoritatea în faţa casei, jucând un soi de joc pe peluză, dar Messalina era prea îngrijorată cu privire la Eleanor ca să guste amuzamentele frivole.

— Dacă, zise Lucretia destul de răguşit lângă ea, dăm

foc casei? Messalina ridică braţul suficient cât să se uite pe sub el la sora ei. Lucretia găsise cumva vreo şase tarte cu lămâie şi le devora cu lăcomia unui copil de trei ani.

— Cum ne va ajuta să o eliberăm pe Eleanor dacă o prăjim? Lucretia ridică din umeri.

— Mă gândeam că am putea intra în casă în timp ce toată lumea fuge.

— Şi noi ne-am prăji odată cu Eleanor.

Fruntea netedă a Lucretiei se încruntă.

— Aşa crezi?

— *Da,* zise Messalina cu mai multă forţă decât era necesară, însă era la capătul răbdării. Este în pivniţă. Vom fi cu toţii prinşi. Se încruntă la sora ei. Şi dacă tot discutăm despre asta, tu de când ai devenit aşa de nemiloasă?

Lucretia linse crema de lămâie de pe o tartă şi zâmbi ca un demon.

— Sunt o Greycourt, corect?

— Corect. Messalina îşi lăsă braţul la loc peste ochi. Cred că mai întâi trebuie să-l îndepărtăm pe Lord Randolph. Servitorii sunt mereu mai uşor de convins fără un stăpân lângă ei.

— Machiavelic, murmură aprobator Lucretia.

— Şi eu sunt o Greycourt.

— Aşa este, spuse sora ei şi apoi oftă satisfăcută. Am mâncat ultima tartă.

— Eu nu înţeleg de ce nu ai forma unui balon.

— Ar trebui să am, nu-i aşa? Lucretia părea mult prea mulţumită de ea însăşi. Dar acum îmi este sete. Cred că mă duc înăuntru să găsesc nişte ceai.

— Hm…

Messalina nu se deranja să ridice privirea. Rămase întinsă şi ascultă paşii surorii ei, care se îndepărta.

Trebuiau să o scoată pe Eleanor din pivniţa aceea blestemată cât mai curând posibil. Numai Dumnezeu ştia în ce stare era după un an închisă. Lord Randolph chiar era diavolul.

Messalina sări de pe bancă. Trebuia să se consulte cu Freya – sigur ea avea mai multă experienţă cu eliberarea

doamnelor închise. O luă pe una dintre aleile de pe partea exterioară a grădinii, admirând trandafirii înfloriţi pe lângă care trecea.

Coti şi se opri. În faţă, pe o parte a aleii se afla o bancă, iar pe bancă stătea un bărbat. Era îmbrăcat îngrijit, tot în negru. Avea ochii negri somnoroşi deasupra pometilor pronunţaţi şi, în ciuda unei cicatrici albe subţiri sub ochiul stâng, ar fi fost frumos dacă n-ar fi avut sprâncenele pe care le avea. Se ridicau ascuţite deasupra ochilor, făcându-l să arate ca un demon.

— Ce faci aici, domule Hawthorne? întrebă tăios Messalina.

El se ridică elegant, cu un zâmbet pe buzele pline, păcătoase, de parcă râdea de ea.

Dar vocea lui Gideon Hawthorne răsună gravă când el îi răspunse:

— De ce să nu fiu aici, domnişoară Greycourt?

Accentul lui era perfect, ca şi cum crescuse în puf, deşi ea bănuia că nu era aşa.

— Mă spionezi.

Se strădui să-şi ascundă teama din voce.

— Poate.

— Poţi să-i spui unchiului meu că dispreţuiesc această supraveghere constantă din partea *creaturii* lui, zise ea.

Chipul lui se albi pentru o secundă, după care redeveni calm. Înclină capul într-o parte, părând un trişor curios.

— Doar doreşte să fii în siguranţă.

— Ştim amândoi că e o *minciună,* zise ea cu forţă. Unchiului meu nu-i pasă decât de el. *Pleacă!*

Messalina nu aşteptă ca el să-i răspundă. Se întoarse şi o luă repede spre casă. Îşi simţea inima bătând prea repede şi prea uşor şi nu-şi revenea.

Naiba să-i ia pe Gideon Hawthorne şi pe unchiul ei!

Ajunse la terasă şi se forţă să nu se întoarcă. Să vadă dacă el era în urma ei ca un monstru groaznic din copilărie.

Deschise uşa casei şi intră, închizând-o ferm. Apoi se cufundă într-un scaun, cu capul în palme.

Le urmărise acolo? *De ce?*

— Messalina?

Înălţă capul.

Freya stătea în faţa ei, părând îngrijorată. Messalina îşi drese vocea.

— Da?

Freya se uită atent la ea.

— Eşti bine?

— Da, desigur. Se ridică şi îşi netezi fustele. De fapt, mă bucur să te văd. Voiam să vorbesc cu tine despre Eleanor. Făcu ochii mari. Dar n-ar trebui să te joci pe peluză?

Freya zâmbi.

— Lady Holland m-a trimis să-i aduc şalul.

— Atunci te însoţesc sus, hotărî Messalina.

Se întoarseră spre scări.

— Unde-i Lucretia? întrebă Freya.

— Probabil s-a întors în pat, răspunse ea. Sora mea e cea mai leneşă persoană pe care ai văzut-o vreodată.

Buzele Freyei tresăriră aşa cum făceau când avea 11 ani.

— Mai leneşă decât Quintus?

Messalina pufni într-un mod chiar regretabil.

— Mai ţii minte când ne-am strecurat în camera lui şi l-am gâdilat la nas cu o pană?

În vara aceea, se plictiseau teribil, iar Quintus cu accesele lui de furie fusese prea tentant. Freya rânji.

— Îmi amintesc că a sărit urlând şi ne-a alergat prin casă. Niciodată nu mi-a fost aşa de frică.

— Ai chicotit tot timpul!

— Da. Freya privi în jos, zâmbetul dispărându-i în timp ce urcau scările. Ce mai face Quintus?

— E bine. Ridică privirea la Freya, apoi şi-o mută. După moartea Aureliei, Quintus petrecuse un an în crize de furie aproape de suicid şi apoi devenise foarte tăcut. Adevărul era că nu ştia cum era – nu-şi mai dădea seama. Zise în mod ciudat: l-a fost greu – la fel ca nouă, tuturor – când Aurelia a murit.

— Îmi pare rău, zise Freya, luând-o de braţ şi împingând-o amical în umăr. Cred că a fost îngrozitor.

Messalina simţi lacrimi în ochi.

— Mulţumesc.

Freya încuviinţă din cap. Se întoarse spre scări.

— M-am gândit.

Messalina îşi şterse ochii cu o batistă.

— Da?

— Crezi că Jane ar putea să-l invite pe Lord Randolph la cină mâine-seară? întrebă lent Freya.

— Din câte ştiu eu, sunt în termeni amiabili, răspunse Messalina, atentă dintr-odată.

— Bun, zise serioasă Freya. Atunci propun ca tu şi eu să o salvăm pe Eleanor mâine-noapte.

*

Freya se îndreptă spre salon înainte de cina din acea seară. Inima îi bătea mai tare la gândul de a-l vedea din nou pe Harlowe după ce domnii fuseseră plecaţi toată ziua. Îi fusese *dor* de el.

Îşi dădu seama. Când începuse să simtă absenţa lui Harlowe?

Mai mult, de când începuse să se *bizuie* pe prezenţa lui pentru a-şi schimba starea de spirit? Sigur această bucurie febrilă era sănătoasă? Nu putea să ia o decizie clară legată de căsătoria cu Harlowe cu senzaţia de căldură umblându-i prin vene.

Era ca şi cum ar fi băut prea mult coniac şi cu siguranţă nu ar fi luat o decizie bună dacă ar fi făcut *asta.*

Şi apoi îşi dădu seama că începuse să se gândească serios la căsătoria cu Harlowe. *În duda* fricii de a se pierde pe ea şi libertatea ei.

În ciuda familiei ei şi a Societăţii Femeile înţelepte.

Poate că era beată din cauza dorinţei.

Când Freya se opri la uşa salonului, era destul de enervată pe ea însăşi.

Cercetă încăperea şi se duse să stea lângă Lady

Holland.

— Milady.

— Iată-te, domnişoară Stewart, zise angajatoarea ei destul de absentă.

Freya îi urmări privirea lui Lady Holland până la Arabella, care stătea lângă Lord Rookewoode, cu capetele apropiate. Arabella chicotea în vreme ce contele se uita la ea printre gene, amuzat.

Ridică din sprâncene.

— Lucrurile par să meargă bine.

— Hm, mormăi Lady Holland.

Freya se uită repede la ea.

— Nu?

— Poftim? Femeia mai în vârstă o privi, dar ochii ei păreau să i se elibereze de toate gândurile. Oh, nu mă băga în seamă. N-ar trebui să ne facem planuri pentru copii, zise ea oarecum neclar. Nu ies niciodată cum ai crede.

Freya încă se întreba la ce se referise, când văzu cu coada ochiului o siluetă.

Lord Stanhope se uita la ea cu răutate.

Freya îşi feri privirea.

— Unde e Regina?

Lady Holland oftă.

— În pat. Mă tem că tânjeşte după domnul Trentworth.

Privirea i se mută înapoi la Arabella, amuzată de ceva ce-i spusese contele. Freya îşi studie angajatoarea pentru un moment şi apoi spuse, în ciuda discernământului:

— Milady, sunteţi mama ei! Dacă nu sunteţi de acord cu contele, n-aţi putea să-i interziceţi pur şi simplu să-l mai vadă?

Lady Holland râse sec.

— Din ce motiv? Că e prea bogat, din familie prea bună, prea frumos şi prea agreabil? Clătină din cap. Nu, cred că asta doar l-ar face mai atrăgător pentru ea. Iar dacă i-aş spune adevărul – că eu nu-l consider o partidă potrivită pentru ea –, i-aş frânge inima. Nu-i voi face aşa ceva Arabellei mele.

Freya se încruntă şi zise încet:

— N-aţi menţionat nimic inacceptabil despre Lord Rookewoode. Aţi enumerat doar trăsăturile lui bune. Iertaţi-mă, dar nu văd de ce asta n-ar fi o căsătorie bună.

— Nu? Lady Holland zâmbi un pic trist. Poate că eu văd o suferinţă viitoare, dar spune-mi, crezi că îmi iubeşte fata?

Freya clipi. În toţi anii în care fusese martoră la peţitul în societatea engleză, niciodată nu auzise cuvântul *iubire.*

Se întoarse pentru a se uita la cuplu. Lord Rookewoode era realmente foarte elegant, îmbrăcat după ultima modă, cu dantelă la încheieturi şi la gât. Zâmbetul îi era iute şi un pic cinic. Aveai senzaţia că era *prea* fermecător. Dar se uita la Arabella cu o expresie prietenoasă, apropiindu-se pentru a auzi ce-i spunea ea.

— Este evident că îi pasă de opinia ei, răspunse Freya. Uitaţi-vă cum o ascultă! Nu ştiu dacă ne putem da seama dacă există iubire de la distanţă, dar chiar ţine la ea.

Lady Holland încuviinţă din cap.

— Ţine la ea, dar eu cred că Arabella îl iubeşte.

— Nu asta se doreşte? întrebă nedumerită Freya. Dacă Arabella îl iubeşte pe Lord Rookewoode, atunci ar trebui să fie foarte fericită să se mărite cu el.

— Ah, dar căsnicia nu ţine doar o zi sau o săptămână, zise Lady Holland. Sunt ani întregi de convieţuit cu aceeaşi persoană, descoperindu-i obiceiurile şi probabil fiind dezamăgit de punctele lui slabe mai umane. Dacă unul din soţi nu simte o iubire profundă şi puternică în timpul căsniciei, există pericolul să simtă dispreţ faţă de celălalt.

— Imposibil!

Lady Holland se întoarse spre ea cu un zâmbet trist.

— Eşti o romantică, domnişoară Stewart. Te sigur că am văzut multe căsnicii care s-au clătinat după ani, partenerii devenind tot mai cruzi unul cu celălalt. Sau, mai rău, ignorându-se.

— Dar, obiectă Freya, aţi spus că Arabella este îndrăgostită de conte.

— Da şi am spus că probabil contele *ţine* la Arabella.

Se uită la Freya. A ţine la cineva nu este egal cu a iubi.

Lady Holland considera că o căsnicie între fiica ei şi Lord Rookewoode nu avea să meargă bine pentru că el nu o iubea pe Arabella. Freya se încruntă la cuplu. Dar poate că Lady Holland se înşela. Poate că Lord Rookewoode putea descoperi isteţimea şi bunătatea Arabellei. Poate că afecţiunea lui avea să se transforme în iubire *în timpul* căsniciei. Ar fi fost o poveste minunată.

Freya nu credea în poveşti.

Arabella era o femeie foarte sensibilă. Părea să trăiască totul mai profund – bucuria, suferinţa, furia. Dacă Lady Holland avea dreptate, asta se putea transforma în ceva îngrozitor.

Lângă ea, Lady Holland inspiră adânc.

Freya ridică privirea, aşteptându-se ca ochii ei să fie îndreptaţi spre Arabella.

Dar spre ele venea vicontele de Stanhope, cu o expresie ciudat de triumfătoare.

Se opri chiar în faţa Freyei şi zise cu o satisfacţie evidentă.

— Vrăjitoareo!

*

Christopher se opri în pragul salonului, uimit de acuzaţia pe care Stanhope tocmai o scuipase către Freya.

„Vrăjitoareo!”

Dumnezeule! Stanhope era bărbatul Dunkelder, cel care voia să o *ardă!*

Christopher privi spre Freya. Se albise complet.

La naiba cu el! Cum îndrăznea să o acuze de *vrăjitorie?*

— Despre ce baţi câmpii, Stanhope? întrebă el, traversând salonul.

Stanhope se uita fix la Freya cu ochii mari şi cu un zâmbet destul de sinistru pe faţă.

— Mă refer la vrăjitoare, Excelenţă. Cele care au de-a face cu diavolul. Care fac ritualuri malefice pentru a

dobândi putere asupra altor femei – sau bărbaţi. Vrăjitoare care trebuie interogate, judecate şi *arse.* Îşi linse buzele. Vrăjitoarea *asta* trebuie arsă!

— Prostii, mârâi Christopher.

— Oare? Dintr-odată, ochii căprui şi mari ai lui Stanhope păreau diabolici când se uită la Christopher. Dar un bărbat fermecat nu-i deloc cel mai bun judecător.

Lady Holland oftă de parcă cearta lor era o pierdere obositoare de timp.

— Ce vă face să credeţi că însoţitoarea mea este o – buza i se curbă foarte uşor – vrăjitoare?

— Îi cunosc trecutul! strigă aşa de tare Stanhope, încât Lady Holland se dădu înapoi. Este dintr-o familie cunoscută foarte bine pentru vrăjitorie. Propria mătuşă a fost declarată vrăjitoare şi a scăpat de rug doar prin cea mai malefică vrăjitorie. Uitaţi-vă la părul ei! Ţâşni spre ea şi smulse boneta de pe capul Freyei, dezvăluindu-i părul roşu. Toate au părul de o asemenea culoare dezgustătoare în familia aia.

— Ce nebunie! Chipul lui Lady Holland era roşu, iar ea părea ofensată. Vreţi să-mi spuneţi că îmi acuzaţi însoţitoarea de vrăjitorie pentru că are părul *roşu?*

Freya se albise ca laptele. Se ridică de pe scaun şi-l înfruntă pe Stanhope cu o expresie calmă.

— Eu nu sunt o vrăjitoare.

— Normal că nu eşti o vrăjitoare, exclamă Lady Holland mai încet. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— Cred că trebuie să-i ceri scuze doamnei, zise Christopher, privind în jurul încăperii.

Majoritatea invitaţilor erau curioşi, speriaţi sau dornici de spectacol, dar Lord Lovejoy se uita la Freya cu o expresie apropiată de îngrijorare. Christopher ridică vocea:

— Nicio persoană cu bun-simţ nu crede în vrăjitoare sau vrăjitorie. Ori eşti beat, Stanhope, ori ai făcut insolaţie de la soarele din după-amiaza asta!

Buzele vicontelui erau subţiri şi albe.

— Luându-i partea, te-ai descoperit ca fiind un aliat al

Satanei. Ai grijă, Excelenţă! Averea şi rangul nu te vor apăra de îngeri şi de răzbunarea lor. Şi tu vei simţi focul iadului arzându-ţi carnea.

— Oh, pentru Dumnezeu! Christopher făcu un pas către celălalt bărbat, intimidându-l. Ieşi din încăpere, Stanhope, înainte să te scot eu!

Stanhope mârâi, dar ochii i se măriseră alarmaţi. Se întoarse şi ieşi repede din salon.

— Ce om îngrozitor! exclamă Lady Lovejoy.

— Da, dar de ce ar crede că domnişoara Stewart este o vrăjitoare? întrebă Lord Lovejoy, uitându-se cu o urmă de bănuială la Freya.

Christopher se încruntă şi deschise gura, dar Lord Rookewoode i-o luă înainte:

— Pentru că sigur este nebun, rosti contele. Cum să crezi în vrăjitoare în ziua de azi?

Lord Lovejoy se încruntă.

— Dar cum rămâne cu noua lege împotriva vrăjitoarelor? În Parlament există oameni îngrijoraţi de vrăjitoare.

Contele oftă adânc.

— *În ciuda* stimaţilor mei colegi din Camera Lorzilor, suntem în epoca raţiunii. Doar cei simpli ar cădea pradă superstiţiilor primitive.

Rookewoode prinse privirea lui Christopher şi încuviinţă subtil din cap.

Christopher simţi un val de gratitudine faţă de om. Încuviinţă şi el din cap în semn de mulţumire.

— Eu sper ca legea aia să nu treacă niciodată, zise încet Lady Lovejoy. Se uită la soţul ei. Prea mulţi au fost răniţi în vânătorile de vrăjitoare din trecut.

Lord Lovejoy părea nesigur.

— Ei bine, zise vesel Aloysius Lovejoy, sunt mort de foame. Este ora cinei, corect?

— Şi de asta te iubesc, dragă Aloysius, zise Rookewoode. Nimic nu intervine între tine şi stomacul tău.

Christopher simţi cum i se relaxează un pic umerii. Stanhope era clar o ameninţare pentru Freya – cine ştie ce

putea face un fanatic? – dar măcar restul grupului nu părea să-i ţină partea.

Făcu o plecăciune către Lady Holland.

— Pot să vă însoţesc angajata în salon, milady?

— Vă rog, răspunse Lady Holland.

Christopher traversă spre Freya şi întinse braţul, privind-o de aproape. Chipul îi era palid şi gura subţire şi tensionată, dar începea să-şi recapete culoarea.

Îi zâmbi vag şi puse mâna pe braţul lui.

Gestul mărunt n-ar fi trebuit să-i încălzească întregul corp, dar asta făcu.

O însoţi în salonul de cină şi ignoră toate manierele, aşezând-o pe Freya în dreapta lui. Nu avea să o scape din ochi până când nu decidea ce să facă cu Stanhope.

La cină aveau potârniche friptă – vânatul împuşcat de domni mai devreme în timpul zilei – gătită foarte bine, ceea ce păru să relaxeze grupul după altercaţia din salon.

Christopher bău din vin, după care îi spuse Freyei pe o voce joasă:

— Stanhope este vânătorul de vrăjitoare despre care mi-ai spus.

Nu prea avea îndoieli, dar tot se simţi alarmat când ea înclină din cap.

— Va încerca să te rănească?

— Asta fac bărbaţii Dunkelder, zise ea cu prea multă seninătate. Probabil îi simţise indignarea, întrucât continuă: Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Am mai întâlnit bărbaţi Dunkelder.

— Da, mormăi el, simţindu-se violent.

Sprâncenele ei se uniră, privind precaută la el.

— Da, am mai întâlnit. Şi sunt în stare să mă ocup de Lord Stanhope.

— De ce să te ocupi de el singură? Dintr-un motiv neştiut, se simţi rănit. Ţi-a trecut prin minte să-mi ceri ajutorul în această chestiune?

— Sincer, nu.

Ea bău din vin.

El nu însemna nimic pentru ea?

Christopher inspiră, încercând să-şi păstreze expresia neutră.

— Măcar mă laşi să te ajut dacă vei avea nevoie?

Ea ezită.

Îi ştia destul de bine răspunsul.

— *De ce?*

— *De ce?* întrebă ea, începând să pară iritată.

— De ce nu-mi poţi cere ajutorul? repetă el, încercând să nu ridice vocea.

Se aflau la o cină, înconjuraţi de alţi invitaţi, dar el nu avea răbdare să amâne această discuţie.

— N-am nevoie de…

— Naiba să te ia! şuieră el. Nu-mi spune că n-ai nevoie de mine!

Ea se întoarse şi-i întâlni privirea. Expresia ei calmă era contrazisă de îmbujorarea din obrajii ei şi de ochii mijiţi în semn de avertizare.

— De ce te deranjează aşa de mult? De ce *ar trebui* să am nevoie de tine?

— Pentru că… începu el, luptându-se cu sine, încercând să găsească altă cale de a o spune. Până la urmă, cedă şi spuse clar: Pentru că am nevoie de tine. Pentru că, dacă tu nu ai nevoie de mine, atunci tot ce s-a întâmplat între noi a fost în zadar. Pentru că *nevoia* este cea mai fundamentală parte din iubire – fără ea nu există nimic.

Ea clipi, părând să ezite la auzul cuvântului *iubire.* Apoi ridică bărbia.

— N-am ce face dacă nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu, nu ai ce face. Era ciudat că încă putea vorbi când pieptul i se prăbuşea pe interior în acea blestemată adunare publică. Spuse fără emoţie în glas: Probabil ţi-a fost greu în toţi aceşti ani să stai departe de familia ta, să te bizui doar pe tine. Oricum ar fi, oferta mea rămâne. Dacă ai nevoie de mine, voi veni la tine.

Se întoarse spre stânga lui şi ascultă fără să înţeleagă în vreme ce Lady Holland pălăvrăgea despre modă.

Se simţea de parcă pierduse ceva important.

Freya nu avea să-i ceară niciodată ajutorul.

Capitolul 17

Rowan ajunse la ultima fată din cerc şi se simţi disperată, pentru că arăta la fel ca toate celelalte.

Dar fata aceasta, spre deosebire de cele de dinainte, se uită în ochii lui Rowan şi îi zâmbi.

Inima lui Rowan bătu mai tare, iar atunci ea îşi dădu seama. Puse mâna pe umărul fetei şi se întoarse spre Regele Zânelor.

— Ea este. Aceasta este prietena mea Marigold!

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

— Îmi interzici să-l văd?

Cuvintele o opriră pe Freya în faţa camerelor lui Lady Holland în acea seară.

Fuseseră rostite de vocea gravă a Arabellei.

Freya se uită în spatele ei. Holul era gol. Majoritatea invitaţilor erau deja în pat. Ea era trează doar pentru că voia să îi înapoieze şalul lui Lady Holland, care ajunsese cumva în camera ei.

— Bella! rosti Lady Holland, părând rănită.

Freya vru să se îndepărteze – cu siguranţă, nu era o conversaţie la care să fie martoră. Uşa se deschise, iar Arabella ieşi grăbită din dormitor, aproape ciocnindu-se de Freya.

Freya deschise gura, dar Arabella se uită o dată la ea cu ochii în lacrimi, după care dispăru pe hol.

— Poţi să intri, zise obosită Lady Holland.

Freya se întoarse şi o văzu stând în uşă. Lady Holland zâmbi trist.

— Să nu încerci niciodată să faci să se răzgândească o fată în privinţa a ceea ce consideră că iubeşte.

Intră înapoi în camera ei.

Freya îşi drese vocea când intră şi închise uşa în urma ei.

— Contele?

Lady Holland încuviinţă din cap, turnând un rest de coniac în două pahare.

— Mi-a cerut permisiunea să o ceară de soţie.

Freya luă paharul oferit şi se aşeză încet.

— *Poftim?* Dar se cunosc de mai puţin de două săptămâni!

— La fel şi tu cu ducele.

Lady Holland se uită ironic peste marginea paharului ei.

Freya simţi un junghi când îşi aminti de cearta cu Harlowe de la cină. În acel moment, fusese furioasă când el îi spusese că putea avea nevoie de ajutorul lui. Până la urmă, era Macha de cinci ani şi în tot acest timp nu avusese niciodată nevoie de ajutorul unui bărbat.

Dar nici nu avusese un iubit în tot acest timp. Mereu crezuse că oferta de ajutor din partea unui bărbat poate veni doar cu concesiuni din partea ei, că îşi pierdea independenţa doar acceptând.

Dar ceea ce-i oferise Harlowe nu era condiţionat.

Era ca un cadou.

Oftă slab.

— Nu cred că ducele mă place prea mult în acest moment.

— Prostii, zise Lady Holland. I-am văzut chipul când Lord Stanhope a făcut acuzaţia aia ridicolă. Excelenţa Sa este îngrijorat pentru tine. Acesta e opusul lui *nu te place,* în caz că te întrebai. Mai mult, când te uiţi la duce trădezi o parte din ceea ce simţi. Cred că nu îţi este indiferent acest bărbat.

Freya simţi că roşeşte fără să vrea.

— Sunteţi o pereche potrivită, zise moale Lady Holland.

— Pentru că e duce? întrebă cu cinism Freya.

— Un duce nu-i mare lucru. Femeia mai în vârstă îi zâmbi cu blândeţe. Banii, pământurile şi un titlu sunt lucruri

nesocotite doar de cei care le au deja. Dar, chiar dacă n-ar avea toate astea, tot aş susţine o uniune între voi doi.

— De ce? întrebă fără să vrea Freya.

— Pentru că sunteţi egali ca intelect, inteligenţă şi emoţie, iar acesta e un lucru destul de neobişnuit. Lady Holland clătină din cap, uitându-se spre obiectele de pe măsuţa de toaletă. Cu siguranţă Arabella nu are parte de asta cu Lord Rookewoode.

Freya zise ezitant:

— Par potriviţi ca temperament şi mod de gândire.

— Dar nu ca emoţii. Lady Holland ridică privirea la ea. Bărbatul acela nu o iubeşte pe Bella mea.

Freya se încruntă.

— Dar trebuie măcar să o placă. De ce ar cere-o dacă nu o iubeşte? Are titlu şi se presupune că e bogat.

— Oh, este foarte bogat – mama lui a fost o moştenitoare, iar zestrea adusă în mariaj este legendară. Se uită în pahar. Sincer, nu sunt sigură de ce o cere pe Arabella, şi asta mă nelinişteşte.

Freya încuviinţă din cap.

— Îi veţi da contelui permisiunea?

— Da.

Lady Holland dădu pe gât restul de coniac.

Freya o privi fix. Angajatoarea ei îi văzu expresia.

— Nu am de ales. Dacă îl refuz pe Lord Rookewoode, asta nu o va opri pe Bella să-l iubească.

— I-ar ţine departe, sublinie Freya. Şi până la urmă Lord Rookewoode se va căsători cu altcineva. Poate că Arabella îl va uita.

Lady Holland încuviinţă din cap.

— Poate. Dar nu cred. Nu-i o fată care să se creadă îndrăgostită în fiecare lună. Îl vrea pe el – îl *iubeşte* –, şi eu nu o pot răni. Oftă. Pot doar să sper că el va ajunge să o iubească.

Freya bău din coniac, dorindu-şi să mai poată spune ceva. Se gândi că ar fi fost mai bine pentru Arabella dacă mama ei nu o iubea aşa de mult. O mamă mai indiferentă pur şi simplu l-ar fi refuzat pe conte. Dar, de fapt, o mamă

mai indiferentă probabil că ar fi fost aşa de încântată de perspectiva de a avea un ginere conte încât nu s-ar fi gândit niciodată la sentimentele fetei ei.

— Îmi pare rău, zise Freya.

— Şi mie, răspunse Lady Holland. Acum spune-mi, de ce te-ai certat cu ducele la cină?

Freya strânse din buze.

— Mi-a zis că ar trebui să am nevoie de el. I-am spus că n-am nevoie de el şi a părut chiar iritat.

De fapt, mai mult decât iritat. Îşi aminti suferinţa de pe chipul lui Harlowe, dar alungă acea amintire. Nu intenţionase niciodată să-l rănească.

— Nu văd cum îl pot învinui, răspunse Lady Holland.

— Nu? Freya se uită la ea. De ce ar trebui să mă bizui pe cineva? De ce trebuie să am *nevoie* de el ca el să fie fericit?

— Cum te-ai simţi dacă n-ar avea nevoie de tine? întrebă Lady Holland.

Freya se strâmbă.

— Nu mi-ar păsa.

— Chiar dacă ar găsi altă femeie?

— *A avea nevoie* înseamnă ceva ce eu nu înţeleg? întrebă bănuitoare Freya. N-aş fi fericită dacă ar găsi altă femeie, dar, sincer, nu sunt sigură că vreau să renunţ la independenţa mea.

— Nu fi proastă! Lady Holland miji ochii. Bărbatul ăla îţi respectă inteligenţa. Ştii cât de puţini bărbaţi o fac? Majoritatea domnilor englezi îşi văd soţiile un pic mai inteligente decât câinii lor.

— Şi asta e foarte important? întrebă Freya.

— Pentru majoritatea doamnelor? Poate că nu. Pentru tine? *Da.* Lady Holland o ţintui cu o privire severă. Ducele de Harlowe te *ascultă,* domnişoară Stewart! În vreme *ce* majorităţii doamnelor s-ar putea să nu le pese prea mult *ce* cred soţii despre inteligenţa lor, tu, draga mea, vei descoperi că e foarte important. Va trebui să cauţi mult şi bine, dar mulţi ani să nu mai găseşti un domn ca ducele. Nu fi proastă! Pune mâna pe el cât poţi!

*

Târziu în acea noapte, Christopher traversă holul cu Tess mergând lângă el. Nu ştia cum avea să fie primit când urma să ajungă la dormitorul Freyei, dar intenţiona să facă tot ce putea ca să rămână şi să o protejeze.

Chiar dacă ea credea că nu avea nevoie de el.

După cină, Stanhope fusese escortat pe loc din casă de către servitorii Lovejoy – o mişcare pe care Christopher o aprobase pe deplin. Credea că Lady Lovejoy fusese cea care îl convinsese pe soţul ei să-l alunge din casă pe Stanhope, dar lui Christopher nu-i păsa atât timp cât bărbatul era plecat.

Problema era dacă avea să rămână *plecat.*

Din câte îşi dăduse seama Christopher, Stanhope era un nebun fanatic. Nu te puteai aştepta să acţioneze raţional. Vicontele ar fi putut încerca să se strecoare în casă şi să o omoare pe Freya în somn.

Ajunse la camera ei şi bătu la uşă.

Ea deschise, îmbrăcată din nou doar în cămăşuţă.

Încercă – destul de greu, de fapt – să rămână cu ochii la chipul ei, dar se părea că pierdea tot controlul când venea vorba de ea.

Privirea lui parcurse curbele generoase, iar mădularul, ca un idiot, se trezi de parcă era gata de acţiune.

„Nu în noaptea asta!”

Trecu de Tess şi închise uşa.

— Nu-i *nevoie* să fii aici în fiecare noapte, zise ea destul de scurt.

— Poate că nu-i *nevoie,* dar te asigur că există destulă *dorinţă.*

Luă un scaun care se afla lângă pat şi-l puse în faţa focului. Veni şi Tess, se învârti în jurul şemineului şi oftă când se aşeză jos.

— Ce faci? întrebă Freya.

El se aşeză pe scaun şi ridică privirea la faţa ei încruntată.

— Cred că este evident. Dorm aici în noaptea asta.

— Dar…

Ea afişă o expresie ciudată. Era aproape amuzat.

— Da?

— Păi…

Flutură o mână de parcă încerca să explice restul frazei. El îşi înclină capul, întinzând mâinile ca şi cum ar fi spus „Ce?”

— Oh! Chipul ei era roz – şi se colora tot mai mult –, iar acum începea să se încrunte. Începea să se ataşeze de încruntătura ei. Ştii prea bine, adăugă ea.

— Mă tem că niciodată nu m-am priceput să citesc gândurile femeilor, iar ale tale sunt destul de complexe, zise el.

— Nu trebuie să petreci toată noaptea în scaunul ăla! Ea scrâşni din dinţi de parcă se încuraja singură. Vino în pat cu mine!

— Nu.

Se întoarse cu privirea spre flăcări.

— Nu? Acum părea uluită – şi un pic rănită. Ceea ce era surprinzător. Te-ai plictisit de mine!

În orice alte circumstanţe, el ar fi râs.

— Din contră. Nu am încredere în mine că doar voi dormi cu tine în patul ăla.

— Oh!

El aşteptă replica ei, dar ea nu zise nimic. Şi apoi fu nevoit să-şi înfrunte propriile sentimente rănite. Nu ştia de ce crezuse că avea să-l dorească suficient de mult încât să încerce să-l convingă. Era clar că nu-l voia.

Şi asta era în regulă. Avea să…

Ea se plimbă în jurul lui.

Goală.

Îşi dăduse jos cămăşuţa şi stătea în faţa lui doar cu lanţul ăla blestemat pe care era inelul cu sigiliu.

Pentru o clipă, el îşi dori să-i poată lua inelul şi să-l arunce în foc. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească la trecutul lor.

Şi apoi ea se urcă pe scaun, încălecându-l.

— Hai în pat, Kester, şopti ea răguşit şi-l sărută.

Toată hotărârea lui zbură pe fereastră. Se ridică, apucând-o de talie şi înclinându-şi capul pentru a-i săruta gura dulce. Era o sirenă, un demon, slăbiciunea lui.

Avea să se ridice pentru ea.

Avea să cadă pentru ea.

Christopher se ridică, luând-o şi pe ea fără a întrerupe sărutul acela zguduitor. Femeia aceea era totul pentru el: speranţa unei familii, disperarea singurătăţii. O dorea mai mult decât îşi dorea următoarea bătaie a inimii.

Şi îi era teamă că o pierdea. Că a doua zi avea să se trezească, iar ea nu avea să mai fie.

Dar în noaptea aceea era în braţele lui.

Se duse spre pat în timp ce ea se agita în braţele lui ca o desfrânată.

— Freya, respiră el venind peste ea, cu mâna prinsă în părul ei superb. Freya, Freya, Freya!

Până şi în urechile lui părea că delirează.

Ea chicoti pervers şi se arcui sub el. Poate că Stanhope şi tovarăşii lui infecţi aveau dreptate. Poate că *era* o vrăjitoare minunată şi neobosită, pornită să-l vrăjească.

Nu trebuia să se obosească. Fusese deja vrăjit – inima, capul, mâinile şi mădularul îi erau legate de ea şi de voinţa ei.

Ar fi murit pentru ea.

Dacă l-ar fi lăsat.

Îi cuprinse sânul, tot o moliciune dulce, şi-i ciupi blând sfârcul. Mădularul împungea în nasturii pantalonilor, iar dacă nu lua repede măsuri, îşi vărsa sămânţa în pantaloni ca un băieţandru.

Ea gemu sub el, cu coapsele larg desfăcute, cu gambele agăţate peste picioarele lui. El băgă mâna între ele şi-şi desfăcu pantalonii, fără să-i pese de sunetul scos de materialul rupt. Mădularul îi pulsa cu o furie reprimată. Îşi trecu degetele peste abdomenul ei moale, bucurându-se când ajunse la cârlionţii ei şi-i găsi umeziţi de dorinţă.

Îşi ridică şoldurile când ea scânci în semn de protest şi

încercă să-i tragă umerii înapoi jos.

Mădularul alunecă pe lângă coapsă, atingerea fiind aproape suficientă pentru a-l înnebuni, apoi se propti la deschiderea ei.

Aşa de umedă!

Aşa de fierbinte!

Se împinse în ea, flexă şoldurile şi o pătrunse puternic.

Alunecând în ea.

Aruncă capul pe spate, închizând ochii, scrâşnind din dinţi. Îl strângea în mătasea ei vie, aproape agonizant de minunat.

El expiră, controlându-se, aşteptând un moment până când fu sigur că se putea mişca fără să termine.

Dar ea, creatură perversă, îl muşcă de buză şi se frecă de el, aproape înnebunindu-l dintr-odată.

El mârâi şi deschise ochii.

— Stai nemişcată.

Ochii ei verzi-aurii străluceau precum ceva diavolesc.

— Nu.

Se ondulă sub el.

El scoase mădularul aproape în întregime din ea şi îl băgă din nou.

Dur. Fără graţie sau fineţe.

Ea dădu capul pe spate şi oftă fericită.

„Naiba să o ia!”

Îşi aplecă capul şi îi linse gâtul arcuit în timp ce o pătrundea. Nu avea să dureze mult, dar, cât dura, voia să o ducă pe culmile extazului.

Vulpea lui dulce…

Dar extazul îl prinse pe nepregătite câteva momente mai târziu, făcându-l să aibă spasme deasupra ei. *În* ea. Vărsându-şi sămânţa şi tremurând.

Ea gemu sub el în vreme ce membrele lui se înmuiară, dar ştia că ea nu terminase. Se desprinse de ea şi alunecă în jos pe corpul ei, în timp ce ea încerca să-l ţină.

Îi sărută mugurul cu gura deschisă, gustându-se pe el şi bucurându-se de asta.

Era a lui, a lui, *a lui.*

Îi cuprinse picioarele cu mâinile, ţinând-o deschisă pentru el şi-i inspiră mirosul muscat, ameţitor şi sălbatic. Era aşa de moale acolo, tremura şi era udă. O linse şi o sărută, bucurându-se de respiraţia ei ce devenea aspră. Când îi supse mugurul, coapsele ei se strânseră peste urechile lui şi deveni rigidă, gemând şi tremurând. El se *bucură* aproape răutăcios de victoria lui.

El îi oferise asta, acest moment de agonie fericită. Dacă nu-i putea oferi nimic altceva în toată lumea aceea blestemată, îi putea oferi asta.

Dar, în timp ce îşi ţâra corpul epuizat în sus spre ea, înţelese: Nu era suficient pentru a o păstra.

*

— *Messalina.*

Vocea şoptită se potrivea cu visul Messalinei. O pădure întunecată, un bărbat în care nu putea avea încredere şi un monstru undeva în urma ei. Se întoarse cu inima în gât. Nişte ochi negri somnoroşi îi zâmbiră tentant şi înspăimântător.

— Messalina, *te rog!*

Aceasta nu se potrivea deloc. Nu-şi aducea aminte ca el s-o fi rugat vreodată.

Deschise ochii, ceea ce nu-i fu de ajutor, pentru că încăperea era în beznă. Doar tăciunii din şemineu mai dădeau un pic de lumină.

— Jane? Vocea i se auzi ca un croncănit gros şi tuşi, după care vorbi din nou: Cât este ceasul?

— Nu ştiu. Cred că e aproape dimineaţă.

Messalina clipi şi se ridică în fund.

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti aici?

— James, lacheul, m-a trezit, zise Jane îngrijorată. Zice că se întâmplă ceva la casa Randolph. Sunt aprinse luminile şi servitorii se mişcă. Oh, Messalina, el crede că s-ar putea să o mute pe Eleanor!

Messalina se ridică într-o secundă, luând pe ea

corsetul şi o rochie simplă care era atârnată în faţa ei.

— Eşti sigură?

— Nu, desigur că nu. Cuvintele lui Jane fură tăioase, dar vocea îi era îngrijorată. Oh, de ce n-a putut Lord Randolph să aştepte să treacă seara asta? A acceptat invitaţia noastră la cină. Totul era planificat!

— Poate că de asta nu a putut aştepta, zise Messalina. Poate că a bănuit ceva.

Jane se uită fix la ea.

— Nu văd cum.

Messalina clătină din cap, încercând să se gândească. *De ce* acţiona Lord Randolph acum conta prea puţin. Ce conta era că, dacă o muta pe Eleanor, ea dispărea din nou.

Nu puteau permite asta.

— Trebuie să descoperim ce face, hotărî ea.

— Cum vom face? întrebă neliniştită Jane.

— Nu ştiu, răspunse Messalina, încălţându-se cu nişte ghetuţe robuste. O voi întreba pe Freya.

Cinci minute mai târziu, mergeau tiptil pe coridor spre camera Freyei.

Messalina trase uşor de uşă şi apoi se întrebă dacă putea să bată, riscând să-i trezească pe ceilalţi.

Dar nu fu nevoită pentru că uşa se deschise.

Freya se uită afară.

— Lord Randolph pune ceva la cale, zise Messalina şi-i explică situaţia cât de concis putu.

— Staţi aici! zise Freya şi apoi închise uşa dormitorului.

Messalina ridică din sprâncene, curioasă de ce nu le primise în cameră.

Un minut mai târziu, Freya, complet îmbrăcată, deschise uşa şi ieşi afară. Făcu un gest către Messalina şi Jane pentru a o urma şi vorbi în timp ce se îndreptau spre scări.

— Eu şi Messalina vom merge cu James la casa lui Lord Randolph. Dacă într-adevăr o mută pe Eleanor, îl trimitem pe James înapoi la tine, Jane, şi apoi tu vei trimite întăriri, în frunte cu ducele. Ştie despre Eleanor şi Lord

Randolph. Dacă este doar o alarmă falsă, ne vom întoarce fără să facem vreun rău.

Messalina se uită la Jane, care încuviinţă din cap.

— Da, prea bine. E în regulă.

Dintr-odată Freya făcu ochii mari.

— Şi… dacă ai nevoie să dai de duce, Jane, să te uiţi întâi în dormitorul meu.

Messalina ridică din sprâncene. Jane îşi drese vocea.

— Desigur.

Messalina şi Freya îl luară pe James, care aştepta jos, luând încă un felinar aprins şi pregătit.

Noaptea era rece şi întunecoasă, iar luna se ascundea după nori. Pădurea era neplăcut de tăcută, auzindu-se doar ţipătul sinistru al unei bufniţe.

Un semn rău – sau aşa îi spunea mereu doica Messalinei.

Micul lor grup trecea tăcut prin pădure, de parcă le era teamă să nu trezească ceva în noapte.

Abia când aproape ieşiră dintre copacii ameninţători, Freya îi zise lui James:

— Stinge felinarul!

El deschise uşiţa şi lumina se stinse.

Rămaseră pe loc o clipă pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul.

Mai jos, câteva lumini pâlpâiau la ferestrele casei Randolph, iar Messalina auzi voci slabe, purtate de aerul nopţii.

— Să mergem, şopti Freya şi se strecurară mai departe.

Ochii ei se chinuiau să desluşească orice mişcare din casă sau de la grajduri. Veniseră prea târziu? Fusese Eleanor mutată?

Sau, mai rău, omorâtă?

Aproape că ajunseră la grajduri când pâlpâi o lumină.

Chiar în spatele lor.

Messalina se întoarse chiar când James căzu din cauza unei lovituri la cap.

Lord Randolph rânji în lumina ce pâlpâia.

— Domnişoară Greycourt. Ce neaşteptat!

Capitolul 18

Ei bine, Regele Zânelor nu fu deloc mulţumit.

— Frate, şuieră el, ia fata, pe Marigold, şi pleacă din regatul meu!

Ochii mov ai lui Ash se întunecară.

— Şi Rowan?

— Ea rămâne.

— Ai spus că pot pleca! strigă Rowan.

Regele Zânelor se uită la Ash când răspunse.

— Ah, dar ai gustat din rouă pe Tărâmul întunecat! Eşti a mea!

— A fost doar o picătură, şopti Rowan.

Regele Zânelor zâmbi, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Doar de o picătură este nevoie.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Christopher se trezi dimineaţa devreme într-un pat gol. Pentru o clipă rămase în întuneric, pendulând între somn şi veghe. Pipăi patul lângă el. Se rostogoli şi pipăi până ce ajunse la marginea patului.

Nimic.

Oftă şi aproape căzu la loc în lacul negru al somnului, dar apoi mintea îi trimise un semnal, speriindu-l şi trezindu-l pentru că simţi că era ceva în neregulă.

Freya nu era acolo.

Se ridică în fund.

Cearşafurile de lângă el erau reci.

Tess stătea întinsă în faţa şemineului, făcută ghem şi dormind. Din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii, ceea ce însemna că era aproape de răsărit.

Freya nu era în cameră.

Christopher înjură şi se dădu jos din pat, îngrozit. Cum

naiba plecase fără ca el să se trezească?

Încă era îmbrăcat cu cămaşa şi pantalonii şi îşi luă într-o clipă vesta şi haina. Dacă era doar la bucătării, în căutarea unei gustări în miez de noapte, avea să o apuce de gâtul acela drăguţ şi să o strângă. După ce o săruta uşurat.

Tocmai se încălţa când bătu cineva la uşă.

Traversă şi o deschise larg.

Afară se afla Lady Lovejoy, îmbrăcată şi cu chipul alb.

„Nu!”

Ştia că nu era bine, nu era bine deloc, chiar înainte ca ea să deschidă gura. Se uită la el, cu ochii mari şi înfricoşaţi şi zise:

— Domnişoara Stewart şi domnişoara Greycourt s-au dus la casa Randolph acum o oră cu servitorul meu şi nu s-au întors.

*

Lord Randolph era un bărbat uriaş. Avea faţa roşie, ciupită de vărsat, frunte bombată şi nasul grosolan ca un cartof. Umerii îi coborau de la un gât aşa de gros, încât părea deformat. Pieptul şi burta întindeau vesta şi coapsele erau ca nişte trunchiuri de copaci. Fusese intimidant într-un salon de bal.

Într-o pivniţă prost luminată, cu temperamentul scăpat de sub control, era de-a dreptul înspăimântător.

Freya se uita la Lord Randolph cum se plimba şi încercă să-şi controleze teama. Trebuia să fie în alertă pentru orice semn de scăpare. O cale pentru a ieşi toate trei de acolo.

Era conştientă că probabilitatea ca ele să evadeze de acolo era aproape nulă, dar a renunţa însemna a muri fără luptă.

Ea nu avea să facă asta.

Pentru o clipă, văzu chipul dezaprobator al lui Harlowe. El ar detestat asta dacă ar fi putut vedea. Ar fi vrut să o salveze şi să mătură tot pericolul pentru că asta

credea că îi era menirea pe pământ: să fie mereu salvatorul.

Avea să se învinovăţească dacă Lord Randolph o omora.

Asta durea cel mai mult.

Reveni în prezent când domnul lovi cu pumnul într-un raft gol pentru vin, rupându-l cu un trosnet îngrozitor.

— Femei băgăcioase! strigă el, lovind bucăţile din raftul pentru vin. Stanhope mi-a zis poveşti despre vrăjitoarele din zona asta, dar la început l-am crezut prea precaut.

— Îmi pare rău să te dezamăgim, mormăi Messalina cu mai multă bravadă decât curaj.

Randolph se întoarse spre ea.

— Ce făceai, vrăjitoareo? Voiai să-mi blestemi pământurile? Să ţii o ceremonie spurcată?

Freyei nu-i plăcea că toată atenţia lui era îndreptată spre Messalina.

— Vă asigur că nu suntem vrăjitoare.

Randolph mârâi.

— Ba sunteţi. Stanhope mi-a povestit despre tine, Lady Freya. Numele tău blestemat este bine cunoscut de bărbaţii Dunkelder. Şi voi simţi o mare satisfacţie asigurându-mă că vei mărturisi şi te vei căi pentru păcatele tale înainte să mori. Eu doar îmi doresc să nu-mi fi murdărit casa cu prezenţa ta. Şi asta e vina soţiei mele, bănuiesc.

Se întoarse pentru a se uita urât la biata Eleanor, care suspină înăbuşit.

Freya, Messalina şi Eleanor stăteau pe podeaua umedă a pivniţei casei Randolph. James nu se vedea, iar Freya putea doar să spere că servitorul încă era în viaţă. Judecând după tavanul vechi din cărămidă cu bolţi, pivniţa era mai veche decât casa aflată acum deasupra. Cărămizile se sfărâmau şi tavanul jos, îndesat părea mult prea aproape.

Freya se cutremură.

Avu groaznica senzaţie că tavanul şi toate tonele de pământ şi casa de deasupra se puteau prăbuşi peste ea în

orice moment.

Şi nu avea ce să facă. Era legată bine, cu braţele trase la spate într-un unghi ciudat. Messalina şi Eleanor erau legate la fel. Chipul lui Eleanor arăta groaznic în lumina pâlpâitoare a lumânării, palidă şi strălucind precum ceva ce nu văzuse lumina soarelui de săptămâni. Pentru că nu o văzuse. Lord Randolph o ţinuse pe Eleanor în acest loc îngrozitor, înghesuit timp de un *an.* Era o minune că încă era sănătoasă.

Freya îl privi pe bărbatul care umbla agitat prin mica pivniţă şi se întrebă ce urma să se întâmple când avea să se oprească, fără a mai tuna şi fulgera.

Nimic bun.

— De ce aţi închis-o pe Eleanor, milord? strigă Freya, sperând să-l distragă sau să-l ţină de vorbă.

Era o tortură să fie neajutorată, ştiind că acest bărbat cel mai probabil avea să le omoare pe toate trei când avea să termine de vorbit.

Freya nu se aşteptase ca Lord Randolph să-i răspundă, dar se întoarse spre ea când auzi întrebarea.

— Este nebună, nu vezi? Se tot certa cu mine, zicând că voia să mă părăsească. Să mă părăsească? Este *căsătorită* cu mine. O femeie nu-şi poate părăsi soţul! Am adus-o aici doar ca să ne salvez pe amândoi de la umilinţă. O săgetă cu privirea pe Eleanor de parcă era vina ei că o închisese. Ar fi trebuit să o omor, dar sunt prea milos să fac asta.

Lângă ea, Messalina îşi drese vocea.

— Eu cred că a sosit momentul să ne lăsaţi să plecăm, milord. Până la urmă, unchiul meu va întreba de mine dacă nu mă întorc.

— Taci din gură! se răsti Lord Randolph la ea fără să-şi ia privirea de la Eleanor. Oare de ce m-am însurat cu tine? Nu mi-ai provocat decât necazuri din ziua nunţii noastre!

Eleanor închise ochii obosită. De când o găsiseră, vorbise foarte puţin, iar Freya avea senzaţia îngrozitoare că probabil fusese pedepsită pentru că *vorbise* în trecut.

— Daţi-ne drumul, zise Freya cu calm. O vom duce departe pe Eleanor. Nimeni nu va şti că este în viaţă. Nu vă va mai deranja niciodată.

Lord Randolph se uită fix la ea. Se aplecă şi dintr-odată îi dădu o palmă peste faţă.

Capul Freyei se smuci înapoi, lovindu-se de peretele din spatele ei.

— Nu te cred, *vrăjitoareo!* zise Lord Randolph în timp ce ei îi ţiuiau urechile. Şi nu te las să-mi mânjeşti soţia mai mult decât ai făcut-o deja!

Se întoarse şi plecă.

Luând cu el singura lor lumină.

Messalina înjura cu o versatilitate şocantă şi Eleanor plângea încet.

Lucrurile nu arătau deloc bine, iar Freya şi-l imagină pe Harlowe aşa cum apăruse noaptea trecută în dormitorul ei. Calm. Grijuliu. Sigur.

Cu ea.

Dacă i se întâmpla ceva, dacă Lord Randolph îşi ducea la îndeplinire ameninţările şi le omora pe ea şi pe celelalte, Harlowe avea să o jelească.

Ştia în adâncul ei. Ceva se rupse în pieptul ei când conştientiză asta. Ultima ei barieră – mândrie, încăpăţânare sau simplu cinism – căzu. Şi ştiu. Îl iubea pe Harlowe. Cu adevărat şi pentru totdeauna.

Îşi dorea cu *disperare* să trăiască pentru a-l vedea din nou.

Trebuiau să iasă înainte ca Lord Randolph să se întoarcă.

— Poţi să-ţi mişti mâinile? o întrebă pe Messalina în şoaptă, ca Lord Randolph să nu audă dacă încă era aproape.

Din câte îşi amintea ea, când servitorii lui Lord Randolph le aduseseră aici, pivniţa păruse un coridor lung cu încăperi sau alcovuri pe fiecare parte. Se aflau în ultimul alcov, la capătul coridorului. Aici servitorii le legaseră – dar nu fără o luptă – cu mâinile de inelele de fier din perete. Eleanor era deja legată de zid când ajunseseră ele. După

cum arătau rănile de la glezne, se părea că era ţinută aşa de multă vreme.

— Nu, zise Messalina sumbru. Funia este prea strânsă. Nu cred că îmi simt degetele.

Freya se încruntă, dar se întoarse spre Lady Randolph.

— Eleanor, poţi să ajungi la Messalina?

— Nu. Respiraţia ei se auzea tare în întuneric. Nu pot. Îmi pare aşa de rău!

— Nu este vina ta, mormăi curajoasă Messalina. Nimic din toate astea nu e din vina ta.

Drept răspuns, Eleanor începu să plângă din nou.

— Putem trage de inelele de fier, zise Freya, încercând să le încurajeze, în ciuda şanselor mici.

Trase de inelul de fier de care era legată. Scârţâi, dar nu se mişcă. Simţi ca şi cum legăturile erau şi mai strânse.

Îşi sprijini capul de peretele neplăcut, rece.

Eleanor părea să fi adormit, deşi era greu de zis dacă sforăia sau doar respira cu dificultate.

— Cred că mama s-ar putea să fi ştiut de Femeile înţelepte, şopti dintr-odată Messalina.

Freya clipi în întuneric.

— De ce crezi asta?

Îşi răsuci cu grijă încheieturile, încercând să înţeleagă cum erau legate frânghiile. I se păru că simte o uşoară slăbire a frânghiei.

— Nu ştiu. De fapt, nu-i adevărat, se corectă Messalina. După *acea* noapte, eu şi Lucretia am fost trimise de acasă. Chiar în dimineaţa următoare. Ne-am dus să locuim la o verişoară îndepărtată a mamei.

Freya se încruntă.

— Asta nu mi se pare deosebit de suspect.

Dacă ar reuşi să bage degetul mare sub una din bucle…

— Nu, fu de acord Messalina. Dar e vorba de persoana pe care mama a ales-o să ne însoţească. Era o femeie înaltă, slabă, pe care nu o mai văzusem niciodată. Abia a vorbit cu noi întreaga călătorie, dar îmi amintesc că avea

cel mai ciudat nume. Crow[3].

Freya simţi un fior rece. La fel ca Macha, Crow era numele dat fiecărei noi femei în acea poziţie. Messalina şi Lucretia fuseseră conduse în siguranţă în călătoria lor de cea numită Crow în cadrul Societăţii Femeile înţelepte de atunci.

— Mama ta a spus ceva despre Femeile înţelepte? întrebă ea.

— Nimic, răspunse Messalina, iar Freya nu desluşi ce auzi în vocea ei. A murit la foarte scurt timp după ce am plecat noi. Poate la o zi sau două. Era bolnavă, mai ţii minte?

— Da. Freya înghiţi în sec. Acum îşi amintea – cum uitase? Doamna Greycourt îşi petrecuse mare parte din viaţă într-un scaun sau în pat, cu chipul slab şi galben, cu mâinile tremurând. Dar zâmbitoare – avea un zâmbet dulce şi larg – ori de câte ori o vedea pe Freya. Cred că ai dreptate: Societatea Femeile înţelepte ţi-a ajutat familia.

Messalina oftă în întuneric.

— Cum devii membră a Societăţii Femeile înţelepte?

Freya se relaxă un moment, încercând să-şi detensioneze umerii.

— Mamele care vor să-şi aducă fetele în Societatea Femeile înţelepte o fac de obicei la un an după prima menstruaţie. Atunci învaţă fetele secretele societăţii. Probabil că erai prea mică pentru a fi iniţiată.

— Atunci tu cum ai devenit membră? întrebă Messalina. Mama ta…

Mama Freyei murise la naşterea lui Elspeth.

— Eram prea mică atunci când a murit mama. Dar mătuşa mea Hilda a avut grijă de noi, fetele, după tragedie. Ea a fost cea care ne-a învăţat despre Femeile înţelepte. Oftă, amintindu-şi de femeia neîmblânzită – de toate femeile neîmblânzite dinaintea lor. Îmi pare rău de mama ta. Nu ştiu exact când a murit. Bineînţeles că nu am participat la înmormântare şi nu ne-a informat nimeni. Mi-ar fi plăcut să…

---

3 În traducere din engleză, *crow* înseamnă cioară.

Ce i-ar fi plăcut? Să o jelească pe femeia care fusese aşa de bună cu ea când mama ei murise? Să-şi prezinte condoleanţele familiei care o distrusese pe a ei?

Totul era aşa de amestecat, aşa de *îngrozitor* – şi era obosită de întreaga încurcătură.

— Ştiu. Vorba blândă a Messalinei îi întrerupse gândurile. Mi-ar fi plăcut să fiu alături de tine când tatăl tău a murit. Mi-ar fi plăcut să fiu alături de tine tot timpul. Îmi doresc să fi rămas prietene, îmi doresc…

— Nu am avut niciodată de ales, nu-i aşa? murmură Freya. Ni s-a luat totul.

— Dar acum avem de ales, şopti Messalina şi chiar şi în întuneric Freya îi simţi zâmbetul. Mă bucur că ne-am găsit din nou şi ne-am împăcat. Mă bucur că eşti prietena mea, Freya!

Freya deschise gura să răspundă, dar se opri când auzi paşi apropiindu-se.

Apărură Lord Randolph cu servitorii lui.

— Cred că a sosit momentul să punem capăt, nu credeţi?

*

Christopher ridică piedica pistolului şi lipi ţeava de ceafa lui Lord Stanhope.

— Unde sunt femeile?

Se aflau în bucătăria casei Randolph, care era straniu de pustie. În spatele lui Christopher erau doi lachei solizi din reşedinţa Lovejoy – oameni de treabă care îl ajutaseră să intre. Avuseseră noroc: vicontele dădea târcoale de unul singur prin bucătărie.

— Ai ajuns prea târziu, zise Stanhope.

Christopher mârâi şi lovi ţeava pistolului de capul lui Stanhope.

— Spune-mi!

Vicontele se uită cu răutate la el.

— Sunt în pivniţă.

Christopher îl privi fix. Stanhope oferise informaţia

mult prea uşor. Christopher se întoarse spre servitori.

— Căutaţi prin restul casei!

— Da, Excelenţă, zise cel mai bătrân dintre ei şi plecară din bucătărie.

Se uită din nou la viconte.

— Arată-mi!

Stanhope ridică din umeri şi-l conduse printr-o uşă joasă din partea îndepărtată a bucătăriei. Dincolo de uşă, pivniţa era în întuneric.

— Vom avea nevoie de o lumânare, zise Stanhope.

Christopher simţi transpiraţia curgându-i pe spate. Dumnezeule, ura asta! Ura că Freya se afla acolo în întuneric. Ura gândul de a coborî în groapa aia întunecată. Dar, dacă Freya era acolo jos, el intenţiona să coboare.

Pentru ea.

— Atunci aprinde o lumânare, mârâi Christopher.

Privi cum vicontele ridică o singură lumânare şi o aprinde la foc, apoi se uită la el întrebător.

Christopher făcu un gest nerăbdător spre scările pivniţei.

Stanhope făcu o grimasă şi coborî pe scările în spirală cu Christopher în urma lui.

— Este o vrăjitoare, să ştii, zise Stanhope cu voce răsunătoare. De secole sunt în familia ei.

— Taci!

De jos de pe scări, râsul lui Stanhope pluti spre el. Vicontele cotise de la stâlpul central, iar lumina lui era doar o pâlpâire pe pereţi. Christopher simţi cum îi alunecă transpiraţia pe ceafă. Ar fi trebuit să-şi ia propria lumânare. Ocoli stâlpul şi aproape că se ciocni de Stanhope, care stătea la baza scărilor, cu chipul luminat de lumânare.

Arăta ca un monstru din coşmarul oricărui copil.

— Fac sex cu diavolul, să ştii. Vrăjitoarele fac asta.

— Eşti nebun! Christopher îşi pierdu răbdarea. Aerul stătut îl apăsa, făcându-l să creadă că nu putea respira. Unde-i domnişoara Stewart?

Dar Stanhope nu se abătu de la subiect.

— Au slujbe la miezul nopţii şi sacrifică nou-născuţi.

Ochii îi sclipeau. *Beau* sângele inocenţilor.

Christopher ridică din sprâncene.

— Ai văzut asta cu ochii tăi?

Privi dincolo de umărul vicontelui. Pivniţa părea o încăpere lungă cu încăperi mai mici în laterale. Capătul dispărea în întuneric.

Se uită din nou la Stanhope. Bărbatul avea pete aprinse în obraji, de parcă avea febră.

— Unde e Lady Randolph?

Stanhope clipi.

— Lady Randolph? Vrei să o vezi pe Lady Randolph?

— Da, zise Christopher.

Stanhope se întoarse fără un cuvânt şi porni în întuneric.

Christopher îl urmă prudent.

La capătul coridorului, vicontele dispăru într-una din încăperi. Christopher se opri.

— Ce faci, vii? întrebă Stanhope, iar cuvintele lui răsunară în pivniţa goală.

— Ce e aici? mârâi Christopher.

— Intră şi vei vedea!

Christopher zâmbi sumbru.

— Nu am încredere în tine.

— *Tu* nu ai încredere în *mine?* Stanhope râse. *Tu* frecventezi vrăjitoare!

— Domnişoara Stewart nu-i vrăjitoare, zise Christopher. Tavanul era aşa de jos! Îl putea atinge fără să întindă tot braţul deasupra capului. Începu să respire mai rapid la acest gând. N-am niciun motiv să intru acolo. Dacă te joci…

Se auziră o bufnitură şi un ţipăt înăbuşit.

Christopher coti. Şi dădu de Lord Randolph ţintind cu un pistol de duel spre el.

Se feri instinctiv. Dar Lord Randolph nu trase.

— Laşule! Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa.

— Unde e domnişoara Stewart? întrebă Christopher.

Messalina şi Lady Randolph erau legate, aveau căluş şi stăteau la picioarele lui Randolph. Messalina arăta de

parcă voia să omoare pe cineva – cel mai probabil pe Randolph.

Christopher îşi luă privirea de la ele. Trebuia să fie atent la Randolph şi la pistolul lui.

— Dacă mă împuşti, te împuşc şi eu.

Asta păru să-l amuze pe Randolph.

— Oh, nu! Stanhope mi-a povestit despre afecţiunea ta pentru vrăjitoare. Meritaţi să vă vedeţi înainte să muriţi amândoi. De fapt, vreau să omor vrăjitoarea în faţa ta, după care te împuşc.

Christopher încremeni, dar chipul îi rămase fără expresie. Avea nevoie ca Randolph să-i arate unde o ascunsese pe Freya.

— Pe acolo.

Randolph flutură pistolul spre uşa din spatele lui Christopher.

— Pe unde? întrebă Christopher, întorcându-se astfel încât să ţină pistolul spre Randolph în timp ce mergea cu spatele pe coridor.

— La dreapta, zise Randolph.

Christopher ridică din sprâncene. Pasajul din dreapta lui ducea spre o înfundătură. Dar se supuse, conştient că avea un pistol îndreptat spre el. Ţinu pistolul la acelaşi nivel cu Randolph în timp ce se mişcă.

Dar nu era chiar o înfundătură. Pe măsură ce Christopher se apropia şi singura lumânare a lui Randolph lumina drumul, mai văzu o cameră, deşi *cameră* era poate un cuvânt mult prea generos.

„La naiba!” Simţi transpiraţia pe frunte pe măsură ce se apropiau şi panica îngrozitoare bătând din aripi în pieptul lui.

Lumina pâlpâitoare a lumânării se reflecta pe un chip aproape de pământ.

„Freya.”

Cu chipul alb, cu căluş şi legată.

„Dumnezeule!”

Christopher tuşi şi zise:

— Eu nu văd nimic.

— Nu? Randolph râse ironic, înaintând. Mişcă pistolul de la Christopher spre cămăruţă şi spre Freya. Poate vei vedea *asta.*

Christopher îl împuşcă în cap.

Lumânarea căzu la podea, iar pivniţa se cufundă în întuneric.

Capitolul 19

Regele Zânelor întinse mâna spre Rowan.

Dar Ash se puse între ei, din nou îngenunchind cu graţie.

— Ai milă, stăpâne! M-am ataşat de prinţesa muritoare.

Dă-i drumul să plece cu prietena ei! Fă-o de dragul meu!

Regele Zânelor flutură din degetele mâinii sale gri.

— De dragul tău, frate, o voi lăsa pe această muritoare să plece, dar, aşa cum e în firea lucrurilor, trebuie să primesc ceva în schimb.

Ash se uită la el.

— Spune ce vrei!

Regele Zânelor zâmbi.

— Ochii tăi.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Sunetul împuşcăturii o asurzi pe Freya. Se smuci, lovindu-se cu capul de piatră. Ambele arme trăseseră? Oh, Dumnezeule! Unde era Harlowe? Îl împuşcase Lord Randolph?

Murise?

Trase tare de legături, încercând să-şi elibereze mâinile şi se lovi violent de podeaua cămăruţei în care se afla.

Şi apoi îi auzi vocea.

— Freya! Freya!

Mâini calde o prinseră şi chipul lui Harlowe se lipi de al ei. Începu să plângă, lacrimile alunecându-i în lateral pe chip pentru că era căzută într-o parte. Cum îndrăznea să o sperie aşa de tare? Cum îndrăznea să o facă să creadă că o părăsise pentru totdeauna?

El tremura, corpul lui mare tremura din pricina panicii ce îi cuprinsese pieptul.

La naiba! Trebuia să vorbească cu el. Să-i spună că totul era în regulă.

Amândoi erau în viaţă.

Mâinile lui erau pe ea acum, tăind frânghiile cu un cuţit, el murmurând întruna:

— Eşti bine. Totul este în regulă. Să nu-ţi fie frică! Dumnezeule, Freya, Dumnezeule!

Mâinile i se eliberară şi-şi smulse cârpa de la gură. Îi prinse chipul între palme şi-l trase spre ea, sărutându-l.

Gustându-i viaţa. Gustând sarea propriilor lacrimi.

— Kester, şopti ea. Kester!

Tremura, iar el o luă în braţe.

— Este în regulă, draga mea. Totul este în regulă.

Ea îşi dădu seama că el o credea speriată pentru ea însăşi, dar nu era aşa. În timp ce Lord Randolph le ţinuse închise, se gândise doar la Harlowe.

Încercă să-i spună asta, dar cuvintele îi rămaseră nerostite, apoi el o ridică în braţele lui puternice.

El se întoarse, iar ea văzu lumini apropiindu-se de la baza scării în spirală.

— Excelenţă! strigă unul dintre lacheii lui Lovejoy. Ce s-a întâmplat?

— Lord Randolph a încercat să o omoare pe domnişoara Stewart, zise Harlowe trecând pe lângă ei. Nu se opri deloc din mers. La lumina lumânării ea îi văzu chipul palid şi tras. L-am împuşcat.

Cineva înjură.

Freya zise agitată:

— Să nu uităm de Messalina şi de Lady Randolph!

Harlowe îi întâlni privirea şi se opri.

— Domnişoara Greycourt şi Lady Randolph sunt în camera de lângă noi. Lady Randolph cu siguranţă va avea nevoie de un medic. Se uită la lachei. Asiguraţi-vă că vicontele Stanhope nu intervine!

Freya văzu lacheii grăbindu-se spre camera în care se aflau Messalina şi Eleanor. Harlowe se întoarse şi plecă cu ea în braţe.

— Pot să merg, zise ea mai încet decât ar fi putut.

— Nu.

Urcă scările fără efort.

Bucătăria Randolph era plină de oameni.

— Excelenţă, zise Lord Lovejoy îmbujorat. Aloysius Lovejoy şi Lord Rookewoode erau în spatele lui. Soţia mea mi-a spus că aveţi nevoie de ajutor.

Harlowe încuviinţă din cap.

— Servitorii tăi sunt jos şi s-ar putea să aibă nevoie de ajutor pentru a o aduce pe Lady Randolph pe scări. A fost tratată îngrozitor de soţul ei.

— Este *în viaţă?*

Lord Lovejoy rămase cu gura căscată.

Harlowe doar încuviinţă din cap, aşezând-o pe Freya pe un scaun.

— Eu chiar pot să merg, zise moale Freya când Harlowe îi examină încheieturile zgâriate. Harlowe?

— Am crezut că te-am pierdut, zise el dintr-odată, cu capul aplecat peste mâinile ei. La naiba, Freya, de ce nu m-ai trezit să-mi spui unde te duci? A trebuit să mă trezească Lady Lovejoy ca să-mi spună că ai dat de necaz. Ridică în sfârşit privirea, şi ea văzu că ochii lui albaştri sclipitori erau bântuiţi. Aş fi putut să dorm în timp ce tu erai *omorâtă!*

— Este munca mea, zise ea slăbită. Îmi pare rău.

El clătină din cap, hotărând că încheieturile ei erau bine, şi o ridică din nou.

— Harlowe?

El o ignoră, ieşind din casă în curte.

Soarele abia se vedea la orizont.

În curtea grajdului erau cai legaţi şi o urcă în spinarea

unuia dintre ei, încălecând în spatele ei.

Călări înapoi la casa Lovejoy cu ea în braţe, tot fără să vorbească. De parcă îi era teamă de ce putea spune dacă mai deschidea gura. Freya închise ochii. Poate că ar fi trebuit să supravegheze eliberarea lui Lady Randolph sau să se contrazică pe tema anatomiei feminine cu Harlowe. Dar nu reuşi decât să se bucure de vântul uşor de pe chipul ei, de mişcarea calului sub ei şi de căldura şi fermitatea lui Harlowe din spatele ei.

Era în *viaţă.*

Amândoi erau.

Harlowe insistă să o ducă în braţe când ajunseră la casa Lovejoy. Trecură pe lângă majordomul uimit şi adormit, urcară scările şi intrară în camera lui Harlowe. El închise uşa în urma lor.

Tess veni spre ei, dând din coadă, pentru a-i întâmpina.

Harlowe o puse pe Freya pe pat atât de atent, de parcă era făcută din coajă de ou şi începu să o dezbrace.

Ea se uită la acest bărbat serios, frumos. Acest bărbat care omorâse alt bărbat pentru ea. Bărbatul pe care, doar în urmă cu câteva ore, crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Sprâncenele lui erau unite de parcă avea cea mai importantă sarcină din lume.

Câteva şuviţe i se desprinseră din coada de la ceafă. Ea ridică mâna şi-i dădu o şuviţă după ureche.

— Am crezut că Randolph te-a omorât deja, zise el pe voce joasă. Când Stanhope m-a condus în pivniţă… Am crezut că Stanhope era pe cale să-mi arate cadavrul tău înainte ca Randolph să mă omoare.

Mâna ei se opri şi apoi îi atinse uşor pomeţii.

— Dar nu a făcut-o. Sunt în viaţă. Se uită în ochii lui albaştri. Ai coborât în pivniţa aia oribilă pentru mine. Ai trecut peste agonia ta ca să mă salvezi!

El clătină din cap de parcă îşi nega curajul şi o dezbrăcă de corsaj. Îl aruncă la întâmplare pe podea, după care îi dădu jos fustele, ciorapii şi pantofii.

— Nu ştiu ce aş fi făcut dacă Randolph te-ar fi omorât, zise el, stând în genunchi pentru a-i da pantofii jos. M-am gândit să-l las să mă împuşte.

Inima ei se opri şi zise cu blândeţe:

— Mă bucur că nu ai făcut-o.

Îşi dădu jos haina, vesta, cămaşa, pantalonii şi lenjeria şi apoi o ridică în picioare. Îi dădu cămăşuţa peste cap fără să spună un cuvânt.

Ea vru să vorbească, apoi îi văzu chipul hotărât şi ridică braţele.

Era la fel de goală ca el.

Abia atunci el se opri, ezitând de parcă îi era teamă să o atingă.

Ea îl privi şi văzu pustietatea de pe chipul lui.

Nu era semn bun.

Ridică mâna şi puse palma pe sfârcul lui stâng. Peste locul unde îi bătea cel mai puternic inima. Îi simţi inima puternică şi constantă sub degete.

Ca însuşi bărbatul.

— Freya, şopti el şi o trase în braţele lui.

Era aşa de cald! Pieptul lui era lipit de sânii ei, coapsele de ale ei. Mădularul îi pulsa pe pântecul ei.

Îşi aplecă capul şi o sărută. La început dulce, buzele atingându-i-le pe ale ei. Dar asta nu dură mult. De parcă se rupse un lanţ, el deschise înfometat gura peste a ei. Ea desfăcu buzele, lăsându-l să pătrundă, simţind cum camera se învârte când el o ridică şi o aşează din nou pe pat.

— Freya…

Îşi înălţă capul pentru a-i şopti în colţul maxilarului. Coborî cu buzele pe gâtul ei, spre claviculă. Mâinile lui o atingeau, mângâindu-i şoldurile, abdomenul, sânii.

Ea suspină, încercând să-şi recapete echilibrul, dar dorinţa lui o ameţi. Făcând-o să nu mai gândească.

Copleşind-o cu senzaţiile provocate.

Crezuse că îl pierduse.

Nu mai voia să simtă vreodată asta. Voia să-i spună. Să-i explice că inima ei bătea prea puternic şi că el era singurul care putea să o împiedice să se piardă. Că nu voia

pe nimeni altcineva în afară de el.

Întotdeauna.

Dar cuvintele rămaseră nerostite şi zburară cu furtuna dintre ei.

Gura lui era pe sfârcul ei, sugând puternic, şi ea ţipă, arcuindu-se sub el şi desfăcându-şi picioarele.

Îi simţea mădularul fierbinte şi tare, alunecând pe coapsa ei interioară. Ea îşi coborî mâna şi-l apucă, aşezându-l la intrarea în teaca ei.

El îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei când o pătrunse. O penetră încontinuu, fără să se domolească, făcându-i corpul să se deschidă şi să-l primească.

De parcă acolo era menit să se afle.

De parcă ea aşteptase toată viaţa ca trupul lui să se potrivească cu al ei şi să devină o singură fiinţă.

Ridică picioarele şi le petrecu peste şoldurile lui.

Se potriveau perfect.

Ţinându-se unul pe celălalt, piept la piept, pântec pe pântec, mădular în teaca fierbinte. Jumătăţi adunate într-un întreg. El îşi aşeză gura peste a ei şi o sărută în timp ce-şi mişca şoldurile pe ea.

Era o mişcare blândă, precum undele făcute de o pietricică aruncată în apă. Tăcute. Uşoare. Aproape invizibil.

Dar prezente.

El se undui în ea, iar ea simţi asta în suflet.

Ce făceau acum împreună era minunat.

Îşi înfipse degetele în umerii lui laţi, îndemnându-l mutește să continue. Implorând în tăcere.

Tot ce se petrecuse în viaţa ei o condusese în acest punct. Toate acţiunile ei, bune şi rele, înţelepte şi proaste fuseseră făcute pentru a ajunge aici, în acest dormitor tăcut, legănându-se cu *acest* bărbat.

Atingând nemurirea.

Simţea cum creşte în ea acel val de scântei scăpărând ici şi colo prin corpul ei. Îşi dorea… îşi dorea…

Oh, miezul ei era pe acea margine!

Îşi desprinse gura de a lui, suspinând, încercând să se apropie mai mult. Să se *foiască* până când să-i simtă

mădularul frecându-i acel loc, acel loc, *acel loc!*

Dar el nu voia să se mişte mai rapid, mai adânc şi pentru moment îndelungat crezu că înnebuneşte, stând pe culme, cu corpul urcând şi urcând.

Nu mai putea.

Deschise ochii şi nu văzu niciun pic de compasiune în ochii lui albaştri. Doar hotărâre. Doar ţinta nemiloasă de a-i lega unul de celălalt pentru totdeauna.

Deschise gura şi gemu când căzu tot mai iute, cu corpul tremurând şi cu privirea într-a lui.

Văzu când el ajunse pe culmi după ea, văzu cum buzele lui se curbară, cum liniile feţei lui se adânciră în plăcerea agonizantă.

Privi cum cădeau împreună, iar când loviră amândoi apa, ea încă îl privea.

Valurile continuau la nesfârşit.

*

Christopher stătea întins pe spate, uitându-se la tavan, cu persoana cea mai preţioasă din lume în braţele lui. Era ciudat că doar cu câteva săptămâni în urmă nu se gândise deloc la Freya. Era o bucăţică din trecutul lui pierdut şi uitat.

Şi apoi ea revenise explozivă în viaţa lui şi-i furase inima.

Buzele îi tresăriră la acest gând.

— Te iubesc.

Ea încremeni lângă el.

— Poftim?

El se ridică într-un cot, privind-o. Părul ei ca focul era întins în valuri pe perna lui, ochii verzi-aurii erau mari şi uimiţi, iar buzele erau roz şi pline, deschise. Voia să-şi amintească faţa ei pentru tot restul vieţii lui.

— Te iubesc, repetă el. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea îşi uni sprâncenele şi el citi răspunsul din ochii ei înainte ca ea să vorbească.

— Nu ştiu…

Ea îşi muşcă buza. Ar fi trebuit să o spună fără să îl rănească.

Dar nu era aşa. Durerea se întinse în tot pieptul lui, ca o suliţă în inimă. Inspiră adânc.

— De ce nu? Poţi să-mi spui?

Ea îi cercetă chipul.

— Nu o spun pentru că nu te iubesc. Să nu crezi asta, te rog, pentru că te iubesc! Te iubesc cu toată fiinţa mea, Kester!

— Ştiu, draga mea. Îi dădu părul la o parte de pe faţă. Asta doar înrăutăţeşte lucrurile.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu vreau să te rănesc.

Simţi cum îi tresar buzele.

— Ştiu şi asta.

Dar nu-i spuse că oricum îl rănea, pentru că ştiau amândoi. Ea închise ochii.

— Doar că… înainte de această petrecere eu nu mă gândisem niciodată la căsătorie. Eram o de Moray, membră a Societăţii Femeile înţelepte şi Macha şi mi se părea suficient. Deschise din nou ochii. Dar acum, în câteva zile, *tot* ce ştiam şi credeam s-a schimbat. *Cred* că vreau să mă mărit cu tine, dar cum îmi dau seama? Aici mi-am petrecut toate zilele aproape de tine. Este ca şi cum am fi într-o lume specială. Dacă departe de tine nu simt la fel? Dacă atunci când plec de aici şi mă întorc în lumea mare descopăr că m-am înşelat?

— Crezi că îţi vei da seama că nu mă iubeşti cu adevărat? întrebă el precaut.

— Nu. Îi atinse maxilarul cu degetele. Nu, niciodată. Dar tocmai asta e problema. *Ştiu* că te iubesc. Dar *nu* ştiu dacă mariajul este lucrul potrivit pentru mine. Tu mă influenţezi. Când sunt în preajma ta, tot ce vreau să fac este să fiu cu tine. Nu ştiu dacă gândesc corect.

Sprâncenele ei se uniră.

El îşi puse un deget pe buzele ei când ea vru să vorbească din nou.

— Nu, ascultă! Inspiră adânc! Este decizia ta şi nu te

voi influenţa, indiferent cât de mult îmi doresc, pentru că te iubesc. Nu mă înţelege greşit: *detest* asta. Aş prefera să încerc să te conving. Să mă cert cu tine şi să profit de iubirea ta pentru mine. Dar ai spus clar că vrei – că ai *nevoie* – să iei decizia singură. Făcu o pauză şi înghiţi în sec. Că de fapt ai nevoie de şansa de a mă refuza pentru totdeauna dacă tu crezi că e cel mai bine pentru tine.

Lacrimile îi alunecau pe faţă în timp ce-l asculta. Inelul lui Ran îi atârna în valea dulce dintre sâni. El îl împunse cu un deget, simţindu-i căldura corpului şi uitându-se în ochii ei.

— Cândva, am jurat pe acest inel că niciodată nu mă voi mai retrage din faţa a ceea ce mi se pare corect. Simt că e corect să rămân lângă tine şi să-ţi ofer alinare şi protecţie. Dar tu nu asta vrei. Zâmbi dureros. S-ar putea ca eu să nu fiu ceea ce tu ai *nevoie.*

— Kester, şopti ea.

— Acum mă gândesc la tine. Voi face cum doreşti. Te voi lăsa să decizi. Dar eu *nu mai pot* rămâne nicio zi aici ştiind că nu eşti a mea şi fiind un observator calm cât timp te decizi. Se aplecă şi o sărută blând. Aşadar, sunt legat prin jurământ. Te iubesc, Freya, mai mult decât orice pe lumea asta! De aceea plec.

*

Când Freya deschise ochii, soarele din după-amiaza târzie intra pe fereastra dormitorului ei din casa Lovejoy. Mări ochii. Nu intenţionase să doarmă toată ziua. De fapt, după ce plecase din dormitorul lui Harlowe de dimineaţă, ceruse o baie în camera ei, cu gândul de a se îmbrăca aşa cum se cuvenea şi de a ajuta în gospodărie şi pe Lady Holland.

Dar se întinsese puţin şi se părea că dormise până după-amiază.

— Cum te simţi?

Vocea veni din lateralul patului ei, dar din păcate nu era a lui Harlowe. Nu, el îi spusese că avea să plece pentru

a o lăsa să se decidă dacă se putea mărita cu el. Inima părea să o doară.

Era destul de ridicol să se simtă tristă când de fapt el făcuse ce-i ceruse ea.

Freya întoarse capul şi clipi la Messalina.

— Mă simt foarte odihnită. Dar tu ai avut o dimineaţă la fel de proastă ca a mea. De ce ai grijă de mine?

Messalina ridică din umeri – un gest ciudat pentru o femeie aşa de elegantă.

— Asta fac prietenii, nu-i aşa? Au grijă unul de celălalt.

Freya zâmbi.

— Da, bănuiesc că aşa este.

Messalina îi zâmbi şi ea prieteneşte.

Freya se simţi liniştită. Era bine să stea cu ea. Să aibă această discuţie.

Dar nu putea să rămână în pat o eternitate.

— Bănuiesc că trebuie să mă ridic şi să mă îmbrac pentru cină.

— Poţi dacă vrei, dar mă îndoiesc că va fi ceva prea formal, răspunse Messalina. Jane a aranjat-o pe biata Eleanor într-o cameră aici. Cred că doctorii încă se ocupă de ea.

— Cum se simte Lady Randolph?

Messalina tresări.

— Mai bine decât credeam, ţinând cont de cât de groaznic a fost ultimul an pentru ea. Jane zice că poate să stea cât doreşte pentru a-şi reveni. Evident că a pierdut casa Randolph pentru că a murit Lord Randolph, dar nu cred că i se va părea o mare tragedie.

— Eu sigur nu aş vrea să mai intru în casa aia, zise Freya.

— Nici eu. Messalina se cutremură, apoi se uită la Freya. Cum afectează toate astea Femeile înţelepte?

— Sper să nu mă crezi morbidă, dar moartea lui Lord Randolph ne este foarte folositoare, zise practică Freya. Fără el, legea împotriva vrăjitoarelor îşi pierde cel mai mare susţinător – el a fost cel care a redactat-o şi intenţiona să o

prezinte. Acum nu va mai fi prezentată Parlamentului.

— Deci ţi-ai îndeplinit misiunea? întrebă Messalina.

— Da.

Măcar era un lucru satisfăcător – făcuse ca Femeile înţelepte să fie un pic mai în siguranţă.

— Moartea lui a fost cel mai bun lucru şi pentru Eleanor, zise macabră Messalina.

— Acum are ceva bani? se întrebă Freya.

Probabil pierduse moşia, iar soţii Randolph nu aveau copii. Vreo rudă îndepărtată avea să moştenească totul.

— E un lucru ciudat, zise Messalina. Se pare că Lord Randolph a făcut un testament la începutul căsătoriei şi nu s-a mai deranjat să-l schimbe. Eleanor va avea un venit frumuşel şi are casa văduvei din Londra, când va fi pregătită să revină în societate. Dar mă tem că, orice va face, va fi un scandal când se va afla că este în viaţă.

— Da, bănuiesc că da. Freya tresări. Se gândi că biata Lady Randolph nu făcuse nimic să merite notorietatea ce era pe cale să o dobândească. Privi spre Messalina. Şi cu moartea lui Lord Randolph cum rămâne?

Cu siguranţă Harlowe nu avea să fie judecat pentru crimă – până la urmă, era duce –, dar propria poveste arăta destul de bine ce efecte aveau bârfele dacă se afla că el îl omorâse pe Lord Randolph.

— Din fericire, Lord Lovejoy este magistratul locului, zise Messalina. A decretat că a fost un accident când Lord Randolph îşi curăţa arma.

Freya ridică nesigură din sprâncene.

— Şi toată lumea care ştie ce s-a întâmplat cu adevărat a fost de acord cu această explicaţie?

Messalina tresări.

— Lord Randolph nu era deloc popular prin zonă.

— Hm, murmură Freya. Şi Lord Stanhope?

Messalina pufni.

— Se pare că are o grămadă de datorii, zise ea cu satisfacţie. Domnul Lovejoy ştia despre datorii din bârfe şi i-a povestit tatălui său, care i-a spus lui Christopher. Ducele l-a băgat în lanţuri pe viconte şi l-a trimis înapoi în Londra,

la închisoarea datornicilor. Şi s-a asigurat ca servitorii şi menajera casei Randolph să fie arestaţi pentru că au închis-o pe Lady Randolph. Nu ştiu cum a reuşit să facă aşa de multe lucruri înainte să plece.

Freya îşi feri privirea, simţind lacrimile adunate în ochi.

— Deci a plecat deja?

Messalina ezită.

— Da? Cred că a plecat spre reşedinţa lui din provincie. În Sussex? Sau poate că era Essex.

Freya nu reuşi decât să se uite fix la ea şi să clipească. Crezuse – în ciuda raţiunii şi a faptului că el spusese că urma să plece imediat – că mai avea o şansă să-i vorbească înainte să o ia pe drumuri diferite. Să-şi ia rămas-bun.

Capitolul 20

— Nu! strigă Rowan îngrozită. De ce vrei ochii lui Ash?

Regele Zânelor întinse mâinile.

— Aici culoarea este rară şi foarte căutată. De ce să nu vreau nişte ochi mov atât de frumoşi?

Rowan se întoarse spre Ash.

— Nu trebuie să faci asta.

Ash o ignoră, vorbind cu fratele său.

— O vei elibera dacă fac asta? Îmi dai cuvântul tău?

Regele Zânelor încuviinţă din cap.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

O săptămână mai târziu, Messalina privea de la fereastra trăsurii ei cum casa Lovejoy se îndepărta tot mai mult. Îşi luase rămas-bun în lacrimi de la Jane şi de la Eleanor, care se simţea mult mai bine. Din pricina asta avea ochii iritaţi. De Freya se despărţise în urmă cu două zile, când se îndreptase spre Scoţia – spre stupoarea

doamnelor Holland. Dar îi promisese că avea să îi scrie şi-i dăduse adresa unui loc uitat din Scoţia.

Messalina compunea deja scrisori în minte.

— Eu nu cred că voi mai participa la vreo astfel de petrecere în viaţa mea, zise gânditoare Lucretia de pe bancheta din faţa ei, de lângă camerista lor comună, Bartlett.

Camerista clătină din cap, aşa că ambele femei încercară să vorbească şoptit.

Messalina ridică din umeri.

— Eu am participat la unele mai rele.

Lucretia se uită curioasă la ea.

— *Da? Aş* vrea să aud cum au fost, dacă au fost lucruri mai îngrozitoare decât soţia închisă în pivniţă şi moartea unui vecin.

Messalina tresări.

— Mă rog, nu *mai rele,* dar la fel de rele.

Lucretia avea o expresie dubioasă.

— Chiar inconfortabile, încercă Messalina şi apoi renunţă şi flutură din mână. Las-o baltă! Ai dreptate. A fost îngrozitor. Dar măcar Eleanor este bine. Deja arăta mai bine când m-am dus să-mi iau rămas-bun de la ea în dimineaţa asta.

— Asta-i bine, răspunse serioasă Lucretia. Ce îngrozitor trebuie să fi fost să fie măritată cu un asemenea monstru! Şi sunt sigură că habar n-a avut când s-a măritat cu el.

— Da, nici eu nu cred, zise Messalina. Mă bucur că a murit.

— Cred că *toată* lumea se bucură că a murit, zise Lucretia cu un entuziasm sângeros. Eu doar îmi doresc să fi murit înainte să o închidă pe Eleanor.

— Da. Messalina clătină din cap. Dar s-a terminat. Să nu mai vorbim despre lucruri aşa de tragice. Ce vei face când ne întoarcem la Londra?

— Păi, începu Lucretia, am cea mai urgentă nevoie de o rochie nouă şi de adresa croitoresei pentru…

Trăsura lor se zgâlţâi dintr-odată şi se opri.

— Oh! făcu Bartlett când se trezi şi se sperie.

Messalina abia avu timp să se uite alarmată la sora ei când uşa fu deschisă. Era din nou Gideon Hawthorne îmbrăcat în negru. Părul lui negru şi cârlionţat era strâns la spate, scoţându-i în evidenţă pometii şi sprâncenele arcuite de diavol.

— Ce vrei? se răsti Messalina şi regretă imediat.

El avea să îşi dea seama că pierderea controlului însemna că îi era frică. Făcu o plecăciune elegantă.

— Unchiul dumneavoastră vă solicită prezenţa, domnişoară Greycourt.

— Nu o poţi lua! zise tânăra şi curajoasa Lucretia.

El încă se uita la Messalina, iar un colţ al gurii i se ridică atunci când spuse încet:

— Nu pot?

Ştiau cu toţii că putea.

Inima ei bătea puternic. Era îngrozită, dar nici în ruptul capului nu voia să arate asta.

I se tăie respiraţia şi zise egal, aproape dispreţuitor:

— Prea bine.

Sora ei începu să protesteze, dar Messalina se uită cu precauţie la ea:

— Draga mea, va trebui să pleci fără mine. Să le transmiţi dragostea mea lui Quintus şi lui Julian.

— Desigur.

Lucretia încuviinţă subtil din cap. Înţelesese mesajul.

Bartlett, care era o femeie solidă de vreo 40 de ani, vorbi pentru prima dată.

— Ar fi bine să vin cu dumneavoastră, domnişoară.

Messalina încuviinţă din cap recunoscătoare. Prefera să vină camerista cu ea decât să călătorească singură cu domnul Hawthorne.

Se ridică şi făcu un efort să pună degetele în mâna întinsă a teribilului bărbat când coborî din trăsură.

— Ia-o înainte, domnule Hawthorne!

*

Două săptămâni mai târziu, Freya stătea pe un deal, cu vântul lipindu-i o şuviţă de păr de obraz şi privea gravura antică a unei pietre de hotar mâncate de vreme. Gravura părea o semilună întoarsă stilizată, cu o săgeată frântă străpungând ambele vârfuri ale lunii. Piatra de hotar se afla dintotdeauna pe acel deal la câţiva kilometri de Donroch, Scoţia. Sau cel puţin de la începuturile Societăţii Femeile înţelepte.

— Freya!

Ridică privirea şi o văzu pe sora ei Caitriona urcând dealul, cu fustele bleumarin suflate de vânt.

— Vii la prânz? strigă Caitriona când se apropie. Cred că Elspeth a făcut ceva îngrozitor cu un picior de berbec.

Freya tresări.

— Asta nu mă îndeamnă să vin.

Caitriona se opri lângă ea, trăgându-şi sufletul. Era cea mai înaltă dintre surorile de Moray, osoasă şi puternică precum fusese mătuşa Hilda. Părul ei roşu era legat lejer într-un coc în vârful capului.

— Nu, dar ar trebui să gustăm măcar. A muncit toată dimineaţa la el.

Freya se uită la ea cu coada ochiului.

— Nu va fi ca tocana de peşte de săptămâna trecută, nu-i aşa?

— Nu cred că ne înecăm cu oase de berbec, răspunse practică Caitriona. Elspeth uitase să dezoseze peştele înainte de a găti tocana. Poţi să vezi până oriunde de aici de sus, nu-i aşa?

— Da, zise blând Freya. Oriunde şi chiar şi mai departe.

În faţa lor, la distanţă, erau marea şi drumul spre Dornoch şerpuind. În stânga lor era locul unde locuiau membrele Societăţii Femeile înţelepte, într-o abaţie medievală cu ziduri. De acolo puteau să vadă multitudinea de clădiri, anexe, grădina şi livada. Şi în spatele lor erau munţii antici ondulându-se.

De asta îi fusese dor în Anglia – de dealurile scoţiene, de surorile ei, de vântul dulce şi de comunitatea familiară a

Societăţii Femeile înţelepte. Dar acum, când se afla aici, îşi dădu seama că îi era dor de Christopher.

Chiar foarte mult.

Caitriona se împinse în ea de parcă îi simţise gândurile.

— Ne-am bucurat că te-ai întors.

Freya îi zâmbi iute.

— Mă bucur că m-am întors.

— Dar, murmură Caitriona, am senzaţia că nu vei sta cu noi.

Freya nu rezistase nici două zile şi le povestise surorilor ei despre Harlowe într-o noapte după prea mult vin. Clătină din cap.

— Ar trebui să rămân. Acesta e căminul meu.

— Este? Caitriona îi dădu la o parte o şuviţă de păr. Dar Christopher nu-i aici. Şi n-ai vreo misiune specială care să te ţină aici – să te ocupi de bibliotecă, cum face Elspeth, sau de grădină, ca mine.

— Aş putea *găsi* de lucru, mormăi Freya. Mi-aş putea face viaţa aici. Fac parte din Femeile înţelepte.

— Sigur că ai putea, răspunse Caitriona, părând amuzată. Mereu vei fi membră a societăţii. Căsătorită sau necăsătorită, cu un bărbat sau nu, mereu vei avea Femeile înţelepte. Niciun bărbat sau vreo căsătorie cu un bărbat nu-ţi poate lua asta. Dar, Freya, tu îl *iubeşti* pe Christopher. Du-te la el!

— Problema nu e iubirea, zise Freya. Era aşa de obosită de lupta din interiorul ei! Voia să lase sabia jos şi să se ducă la *Harlowe. Căsătoria* este.

Caitriona oftă.

— Nu ştiu de ce te îndoieşti de tine. Tu chiar crezi că ai iubi un bărbat care ar abuza de încrederea ta în el?

Freya se întoarse să se uite uimită la sora ei.

— Nu-i aşa de simplu!

— Nu? Caitriona părea curioasă. De ce nu? Dacă îl iubeşti, îl vrei, iar el te iubeşte, de ce nu-l iei pur şi simplu? Nu fi laşă! Căsătoreşte-te cu el! Clătină din cap şi o luă la vale. Oricum, piciorul de berbec al lui Elspeth nu va mai fi

bun rece. Hai să iei prânzul!

Freya se uită indignată după sora ei. *Laşă?* Ea nu era laşă.

Dintr-odată se simţi mai uşoară, de parcă inima îi zbura.

Precum un şoim de iarnă care îşi căuta partenerul.

*

— Mai doriţi ceva, Excelenţă?

Christopher clătină absent din cap spre Gardiner, aruncând deoparte ziarul de după-amiază. Nu era nimic interesant în el.

Niciodată nu era.

În urmă cu aproape o lună, se întorsese la casa Renshaw, reşedinţa ducilor de Harlowe. În fiecare zi se trezea, se îmbrăca şi lua micul dejun în vreme ce unul dintre arendaşii lui îl punea la curent cu situaţia moşiilor lui. După aceea se întâlnea cu avocaţii – ducatul chiar fusese într-o stare proastă când îl moştenise. După-amiaza scria scrisori cu secretarii – avea doi – în biroul lui. Uneori primea vizite. Ţărani de pe moşii cu plângeri, vicarul de la biserica locală cerând fonduri pentru acoperişul bisericii sau primarul care voia ca el să sponsorizeze şcoala.

Mereu era câte ceva.

Doar după-amiaza târziu, în ora dinainte de cină, avea timp pentru el. Îşi permitea să gândească.

Gardiner tuşi de parcă era pe cale să spună ceva, iar Christopher se uită la el.

Cumva uitase că valetul lui încă era acolo.

— Nimic, Gardiner. Poţi să pleci.

Gardiner părea nehotărât, dar apoi făcu o plecăciune şi ieşi din dormitor.

Christopher pocni din degete la Tess, care stătea întinsă în faţa şemineului.

— Haide!

Ea se ridică dornică, dând din coadă.

Măcar Tess se bucura de plimbările lor de seară.

Coborî scara mare – din marmură importată din Italia – şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Majordomul lui făcu o plecăciune, iar doi lachei deschiseră uşa. Ar fi fost prea mult pentru *un singur* servitor.

Christopher încuviinţă din cap către bărbaţi şi se certă în gând. În casa Renshaw trebuiau să lucreze mai bine de o sută de oameni. Asta era una dintre responsabilităţile de a fi duce.

Una dintre *multiplele* responsabilităţi.

O luă pe alee. Ziua era frumoasă, iar soarele de vară încă strălucea în ciuda orei. Terenul fusese îngrijit cu meticulozitate, casa Renshaw fiind înconjurată de o zonă precum un parc.

Era o proprietate minunată.

Şi el ar fi fost fericit aici, chiar şi cu munca şi cu responsabilităţile, dacă Freya…

Dar era mai bine să nu se gândească la asta.

Era un bărbat bogat – un bărbat *foarte* bogat – şi asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Nu era.

Se opri în mijlocul aleii şi dădu capul pe spate. Cum era posibil să mai respire cu o asemenea durere? Poate că trebuia să renunţe la ea. Trecuse o *lună* fără nicio veste. Putea să mai încerce o dată să o convingă…

Nu.

Expiră şi închise ochii. *Nu.* Ştia prea bine ce simţea el pentru ea şi dacă asta nu era suficient…

Tess începu să latre zgomotos. Christopher deschise ochii să vadă care era problema.

O siluetă se afla la capătul aleii, venind spre el. Tess alergă spre ea – purta o rochie, deci clar era o *femeie.*

Christopher înaintă.

Tess ajunse la femeie, alergă în cerc în jurul ei, lătrând tot timpul, şi se întoarse în fugă spre Christopher.

Era imposibil.

Tess alergă iar spre femeie. Soarele o transformase într-o siluetă neagră, dar poziţia umerilor, felul cum înclina

din cap…

Christopher iuţi pasul.

Purta o rochie de culoarea focului şi o pălărie cu boruri largi în loc de bonetă, dar era Freya. Lăsă jos un săculeţ moale şi se aplecă să mângâie blestematul de câine, care aproape că îi dansa la picioare. Christopher o luă la fugă.

Ea ridică privirea şi se îndreptă, cu o expresie nesigură, dar apoi zâmbi.

Freya. Freya lui.

O prinse de talie şi o ridică, învârtindu-se cu ea, ignorând ţipătul ei de surprindere.

Apoi gura lui o sărută, şi totul fu bine.

Aşa de bine!

O strânse în braţe şi simţi ceva în piept. Sentimentul confuz de pierdere şi singurătate se evaporă.

Ea era acolo, iar totul era din nou în regulă.

— Christopher, zise ea, încercând să se îndepărteze.

El nu voia să o lase. Nu era sigur că voia să audă de ce venise.

Iar dacă spunea din nou că avea să plece, nu credea că putea suporta. Se putea frânge, căzând în genunchi să o implore.

Dar nu putea să o strângă în braţe şi să o sărute o eternitate.

— De ce eşti aici? întrebă el. Cum ai venit?

— Am luat diligenţa din Edinburgh, zise ea. Şi apoi am venit pe jos din micul tău oraş.

— *Pe jos?* Sprâncenele lui se ridicară. De *ce* n-ai trimis vorbă? Aş fi trimis o trăsură sau aş fi venit eu.

— Chiar nu e departe, zise ea.

— Dar n-ar trebui să mergi pe jos atât. Eşti invitata mea şi eu…

— Am ceva pentru tine, zise ea, întrerupându-l.

Ridică mâna şi scoase un lănţişor subţire de argint de la gâtul ei. El se aşteptase să vadă inelul cu sigiliu vechi al lui Ran, tocit şi uzat, dar de lănţişor atârna acum un inel diferit. Un inel de aur. Dădu inelul jos de pe lănţişor şi i-l

întinse.

El îl luă şi-l examină. Pe el erau gravaţi un leu şi o leoaică, cu gâturile împletite. Christopher clătină din cap, ridicând privirea.

— Eu nu…

Ea puse degetul pe buzele lui, reducându-i la tăcere protestul.

— Te iubesc şi am încredere în tine, zise ea încet. Cred că de mai multă vreme, doar că nu mi-am dat seama. Au fost aşa de multe între noi – între familiile noastre – încât mi-a fost greu să văd printre conflicte şi suferinţă ce eşti tu pentru mine acum. Inspiră. Ce sunt eu pentru tine.

— Freya, şopti el.

— N-am terminat. Vreau să te întreb ceva, zise ea cu o voce tremurată. Aş vrea… Adică… Vrei să… Nu, aşa nu-i bine. Inspiră adânc şi se uită în ochii lui. Christopher Renshaw, duce de Harlowe, vrei să te însori cu mine?

El râse, dându-şi capul pe spate. Apoi o ridică iarăşi şi se învârti cu ea. Câinele latră. Un stol de păsări dintr-un copac din apropiere se sperie.

Şi ea ţipă din nou.

Dar când o puse jos zâmbea, aşa de frumoasă, de *vie.*

— Da, zise el. Da, mă voi căsători cu tine, Lady Freya de Moray, pentru că te iubesc. Pentru că viaţa mea este goală fără tine. Şi pentru că, atunci când nu eşti lângă mine, lumea mea este insuportabil de plictisitoare!

— Oh, zise ea, cu ochii plini de lacrimi. Oh, te iubesc, Christopher! Ştiu că nu sunt cea mai plăcută femeie, dar voi încerca să…

El îi opri cuvintele cu un sărut şi apoi şopti pe buzele ei:

— Nu te schimba! Nu te schimba *niciodată!* Îmi place când eşti îmbufnată, îmi plac încruntăturile tale, felul în care te cerţi aprig cu mine. Eu vreau o *leoaică,* nu o mieluşea.

— Oh! Obrajii ei se îmbujorară. Cred că e cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

El făcu o grimasă.

— Atunci mă voi strădui să-ţi spun lucruri drăguţe în fiecare zi, deşi te avertizez: nu sunt cel mai expresiv bărbat.

Ea clătină din cap, cu buzele zvâcnind.

— Tu chiar crezi că am nevoie să mă flatezi? Nu am. Am nevoie doar de tine exact aşa cum eşti – autoritar, ager şi complet înnebunit după câinele tău. Nu te schimba, Kester! Te iubesc aşa cum eşti.

Apoi el o sărută lung şi lent, iar când în sfârşit înălţă capul, fu mulţumit să vadă că ea părea puţin ameţită.

— Deci vei fi soţia mea atunci, Freya de Moray, şi te vei încrunta la mine în fiecare dimineaţă la micul dejun?

— Cu siguranţă voi încerca, răspunse ea afectată, deşi când îşi muşcă buza expresia ei gravă dispăru. Haide, dă-mi mâna!

Ea luă inelul şi i-l puse pe cel de-al treilea deget, unde se potrivea perfect.

El îl privi gânditor.

— Cred că va trebui să facem unul la fel pentru tine, nu crezi, iubirea mea?

— Da, zise ea simplu şi puse palma într-a lui.

Şi se întoarseră spre casa Renshaw, cu Tess lângă ei.

Epilog

Regele Zânelor îşi întinse degetele lungi spre chipul fratelui său. Dar Rowan îl prinse de mână, tresărind când simţi trupul rece ca gheaţa al Regelui Zânelor.

— Ia părul meu în schimb!

Regele ezită.

Ash clipi.

— Eşti sigură, prinţesă?

Rowan îl săgetă cu privirea.

— Vrei să fii orb?

În colţul gurii lui Ash apăru un mic zâmbet.

— Nu, mărturisesc că nu.

— În regulă atunci. Rowan inspiră adânc şi se încruntă la Regele Zânelor. Iei părul meu roşu ca focul în schimb?

Regele Zânelor ridică din umeri.

— Da, sunt de acord.

Se întinse după părul lui Rowan.

Dar de data asta fu Ash cel care îl opri.

— O clipă, dragul meu frate!

Regele Zânelor se uită la el cu ceva asemănător exasperării în ochii lui argintii.

— Ce este?

Ash se ridică.

— O vei lăsa pe Marigold să plece?

— Da.

— O vei lăsa pe prinţesa Rowan să plece?

— Da.

— Şi mă vei lăsa şi pe mine să plec. Ash zâmbi ironic. În schimbul părului lui Rowan, ne vei lăsa să plecăm fără reţinere, obiecţii sau înşelătorii?

— Da! şuieră Regele Zânelor, mijind ochii lui argintii. Jur!

Ash făcu o plecăciune.

— Atunci aşa să fie.

Prin luminiş suflă vântul, trăgându-l şi smulgându-i părul lui Rowan. Ea închise ochii strâns.

Când îi deschise din nou, lumea era plină de culoare, iar ea, Ash şi Marigold se aflau în grădinile castelului.

Şi capul ei era complet chel.

Înainte ca Rowan să apuce să-şi ascundă capul chel, Marigold o îmbrăţişă.

— Mulţumesc! strigă Marigold. Oh, îţi mulţumesc, prinţesă Rowan, că m-ai salvat de Tărâmul întunecat!

— Ei bine, zise Rowan, neaşteptat de emoţionată, nu a fost mare lucru pentru o prietenă.

Marigold făcu un pas în spate şi se uită uimită la ea.

— Eu sunt prietena ta?

— Desigur, zise Rowan. Eşti prietena mea dragă acum şi întotdeauna.

— Acum şi întotdeauna, şopti Marigold şi zâmbi

precum soarele ce răsărea într-o nouă zi. Acum trebuie să-mi văd mama şi tatăl. Mă scuzi?

Rowan încuviinţă uşor din cap, încercând să îşi ignore capul chel.

Marigold porni spre castel, iar Rowan se întoarse şi văzu că Ash o privea zâmbind.

Mâinile îi zburară spre cap.

— Nu te uita la mine!

Dar el veni spre ea, îi luă mâinile şi i le lăsă în jos.

— De ce nu? Am ochi să văd datorită ţie.

— Dar... Rowan se uită uimită la el. Acum sunt urâtă.

— Nu. El clătină din cap. Nu mai ai păr, dar eşti la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna.

Rowan l-ar fi putut contrazice, dar Ash îi acoperi gura cu a lui şi o sărută. Când îşi ridică din nou capul, zise:

— Vrei să fii sotia mea, prinţesă? Am descoperit că mi-am păstrat ochii, dar tu mi-ai luat inima.

— Da, şopti Rowan. Oh, da!

Şi aşa făcură şi trăiră fericiţi...

Pentru totdeauna.

Schimbul de la curtea Tărâmului întunecat

Sfârşit